ROBERT ERSTEN

# CUM AM SUPRAVIEȚUIT CLASEI A VIII-A

ARTHUR

Redactor: Felicia Irimia
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Coperta: Alexandru Daş

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ERSTEN, ROBERT**
**Cum am supravieţuit clasei a VlII-a**
/Robert Ersten. – Bucureşti: Editura Arthur, 2019
ISBN 978-606-788-558-3
82


Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

# Reparabile Tempus. Un sendviş cu probleme

*Clara*

Cum a apărut societatea noastră secretă? Păi, să vă povestesc. Totul s-a petrecut în penultima săptămână a vacanţei de vară. Filip, Luca şi cu mine îi aşteptam pe Râul şi pe Dora să iasă de la meditaţii. Deşi în clase diferite, toţi suntem colegi la Liceul Teoretic de pe Strada Plantelor. Stăteam pe o bancă în faţa casei profesorului de mate şi discutam cum ar putea cineva s-o placă pe Raluca, fata nou-venită pe care nu o băga nimeni în seamă. Luca îi imita comportamentul şi astfel a reuşit să atragă privirile tuturor oamenilor care-şi petreceau după-amiaza plimbându-se. Toţi îl iubeam pe Luca, era cel mai energic dintre noi şi era întotdeauna în centrul atenţiei. Ne scotea mereu din toate belelele şi ştiam că putem să ne bazăm pe el. Filip, pe de altă parte, avea un suflet mare. Nu doar că ne încuraja când nu mai aveam speranţe, dar ne şi avertiza că toate prostiile pe care voiam să le facem aveau anumite consecinţe. Să nu mai spun că era mereu îndrăgostit... Cum vedea o fată mai frumoasă începea să-i zboare sufletul

în toate direcţiile. Ce-i drept, câteodată nu zbura tocmai lin, se mai izbea de diverse ziduri, dar măcar iubea din inimă.

— Uite-l şi pe piticul de frati-miu! Ce-ai făcut? Ai învăţat şi tu cât e 1+1? am zis când am dat ochii cu Râul.

— Lasă-mă, Clara, peste un an am examenul şi, cu toate olimpiadele mele, parca nu mai ştiu nimic. Doamne, nu merit şi eu o viaţă liniştită? Ce-mi trebuie mie teoremele unor bătrâni care se plictiseau în tinereţe?

— Eu m-am descurcat foarte bine la meditaţia asta! De-abia aştept să dau examenul! i-a tăiat-o Dor a, entuziasmată.

Era una dintre cele mai deştepte fete din clasă şi, pe deasupra, era şi frumoasă. Mai mult, cânta şi la pian. Noroc că, de felul meu, nu sunt invidioasă.

Deodată l-am văzut pe Râul ducându-şi mâna la stomac.

— Au! a scâncit el. Ceva nu e-n regulă.

— Ai mâncat ceva stricat sau ce? râse Luca.

în mai puţin de juma de ceas am eyuns la urgenţe. Ca soră mai mare, am dat eu alarma şi proful de mate a sunat repede la 112. Cum în salvare nu era loc, am chemat Uberul, ca să fim mai în siguranţă. Râul a fost preluat rapid de-un medic, iar nouă ni s-a spus să rămânem afară... în linişte...

Aşteptam deja de juma de ceas, Filip îşi rodea unghiile, iar Luca tasta de zor pe telefon.

— Medicii ăştia sunt absolut geniali! Salvează oameni după oameni şi zâmbesc continuu! m-am pomenit vorbind.

— Normal că zâmbesc, ei au dat de mult Capacita- teaaa! punctă Filip.

Dar n-a zis bine asta, că a apărut Râul însoţit de o asistentă. Din fericire nu era apendicită, cum se temuseră la început, mai curând era vorba de o indigestie. Dar i-au dat nişte calmante şi-acum putea fi dus acasă.

— Ce mult mă bucur, frate! am exclamat, luându-l pe după umeri. Ce ţi-a mai zis doctorul?

— Să nu mai mănânc pe nemestecate! N-o să mai fac, doare ca naiba.

— Uitaţi, mi-a venit atunci măreaţa idee, cred că ar trebui să strângem rândurile. Să nu râdeţi! Ştiu, da, că suntem cam mari, dar de ce să nu formăm o societate secretă? Aşa, un pic ironic. Pricepeţi voi, ca-n filme; adică să salvăm oameni, chestii de-astea. Cum fac doctorii ăştia.

— Despre ce vorbeşti, Clara? sări Dora. Noi şi Illu- minati, ha, ha, ha...

— Râzi tu, râzi, Harap-Alb, dar „Fugit irreparabile tempus”, zicea Vergiliu. Am citit pe undeva versul ăsta şi mi-a plăcut. E cu timpul care se scurge fără întoarcere... E cazul să facem şi noi ceva demn, să ajutăm şi noi cumva, să...

E drept că eu una îmi doream de mult să formăm un grup. De când eram mici şi ne jucam de-a detectivii, întotdeauna reuşeam să ne salvăm victimele de cei mai periculoşi infractori. I-am privit pe toţi, pe rând, întâi pe Filip, care era cel mai înalt, apoi pe Luca – se juca acum cu fermoarul hanoracului –, apoi pe Dora şi pe Râul care-şi zâmbeau continuu.

— Reparabile Tempus! E un nume bun, a zis Filip. De ce nu? Eu marşez. Şi-o să salvăm lumea.

— Care lume, frate? a început să râdă Luca. Mai bine să rezolvăm ce nu merge în şcoala noastră...

Şi-aşa, de la un sendviş înghiţit pe fugă de Râul, a început totul.

## Prima zi de şcoală.
## Ce caută Vlăsceanu aici?

---

*Dora*

Gata vacanţa, suntem din nou în curtea liceului nostru iubit. O bucurie! Şi-un mega-sirop. Flori peste tot, zâmbete dulci, de parcă toţi am fi legaţi cu o aţa, adică prieteni la cataramă. De-aia îmi plac mie ceasurile astea de dinainte de-a intra în clasă, pacea universală e pogorâtă pe pământ! Colegele vor să pară mai mari şi mai interesante, şi-au pus fuste scurte şi mai toate şi-au dat şi cu puţin ruj. Metamorfoza n-o să ţină mult, că de mâine începe treaba şi regulamentu-i regulament, se execută, nu se discută. Şi-apoi cine o să mai aibă timp de placă, bucle şi alte alea? Dacă nu ne vedem de treabă, ni s-a spus de sute de ori până acum, nu mai pupăm un liceu mai acătării.

— Germană, română, matematică!... Ai înţeles? Trebuie să înveţi pe de rost caietul!

De câte ori n-am auzit asta. Cu varianta: „Nu treci examenul?! Muritor de foame ajungi.” Plus, preferata mea: „Ce Vianu? Ce Lazăr? Dacă nu scoţi peste nouă, o să ajungi într-o clasă de retardaţi. Şi dacă începi liceul aşa, sigur îţi ratezi toate şansele. Te îneci încetişor, nu te mai scoate nimeni la mal.”

E drept că noi, cei din clasa de germană, suntem un pic mai vitregiţi ca restul: dăm Evaluarea Naţională

din trei materii, nu din două. Dacă până acum a mai fost cum a mai fost, în ultimul an de gimnaziu trebuie rezistenţă. Noroc că ne-am făcut societatea secretă, o să mai spargă puţin monotonia. Dacă nu moare din faşă, că nu se ştie niciodată. Ne cunoaştem noi din clasa întâi – nu e şi cazul lui Râul, el a intrat în grupul nostru ceva mai târziu –, suntem aproape vecini de cartier – cu Filip chiar vin cu acelaşi autobuz la şcoală –, dar nu înseamnă că vom şi face ceva cu organizaţia asta. Clara-Filip-Luca-Raul şi eu, Dora, suntem cei cinci care-au speriat vestul; sau măcar liceul. Deşi, dacă mă gândesc bine, n-am prea intrat în încurcături. Dar uite-l pe Filip, ce stângaci ţine trandafirul ăla! Iar l-a obligat maică-sa să ia o floare pentru doamna dirigintă, că aşa-i politicos. Mie îmi place să dau buchete, nu şi lui. Sunt sigură că, dacă ar putea, l-ar arunca la primul coş de gunoi. Ce haios e cum îşi ia inima-n dinţi şi se duce ţintă spre diriga. Toc, ţoc, îl pupă pe obraz, cred că-i displace tare asta. Abia după ce scapă de floare se simte în largul lui şi se uită-n jur. Mă vede şi zâmbeşte larg. Mamă, ce mare s-a făcut! Are peste un metru optzeci...

— Hei, Dora, cum merge treaba? mi-a zis după ce-a ocolit în fugă grupurile tot mai compacte, de fete şi băieţi de toate vârstele, de la prichindei cu aparate dentare şi fetiţe gen zână, până la băieţi de-ăia, de-a douăşpea,

ba cu un cercel în ureche, ba cu brăţări Untold, din aţă.

Păi cum să meargă? Aşteptam şi eu acolo, lângă tuia cea mai înaltă de la marginea curţii, să înceapă festivitatea.

— Arăţi super! mi-a zis, uitându-se-n altă parte.

Nu că ar fi crezut asta. Deh, chestie de uzanţe sociale.

— Hai să-ţi spun ce mi-am comandat pe Okazii... Un computer de-ăla vechi, din 1986...

Şi mi-a zis toate datele tehnice, programele de operare, minunile pe care le poate face, ba mi l-a arătat şi pe telefon după ce l-a descoperit pe Google. Apoi a apărut Clara, ne-a făcut doar cu mâna, căci s-a oprit la clasa ei. Ştiu că avea emoţii, în prima zi de liceu îşi cunoştea colegii, mai rămăseseră doar câţiva din fosta clasă. Râul, fratele ei, în schimb, a venit ţintă spre noi, deşi ardea de nerăbdare să vadă dacă nu cumva au vreun coleg nou. Aştepta în fiecare an momentul ăsta şi, de fiecare dată, era la fel de decepţionat. La ăştia cu germană nu vine nimeni, de unde să vină?! Doar dacă li se mută părinţii din Braşov, Cluj sau Sibiu la Bucureşti. Mergi înainte cu ăia cu care-ai apucat. Nu că nu s-ar fi simţit în regulă în clasa lui, ba chiar avea amici berechet. Căci Râul, şi asta era marea lui calitate, intra în vorbă cu oricine, n-avea nicio problemă să se simtă în largul lui şi lângă tocilara şcolii, dar şi

lângă piţipoanca cea mai piţi, una de-a zecea. Aşa era el. Omul-lipici, ha, ha. Dar ce-i asta? Am făcut deodată ochii cât cepele. Din cauza şocului, nici nu l-am reperat pe Luca, ajuns şi el cu două minute înainte de festivitate. Uşa profesorilor s-a deschis larg, lăsând să se vadă o figură familiară. Aăă! Poooftim? Credeam că am scăpat acum trei ani!!! Doamne!!!

— Doamna Vlăsceanu?! a exclamat Filip, de parcă ar fi văzut un extraterestru. Ce caută Vlăsceanu aici?

## Spaime vechi şi noi.
## Ce-o să urmeze?

---

*Filip*

E cumva o glumă proastă? Ce căuta aici Vlăsceanu? N-am mai putut fi atent la nimic, nici la discursuri, nici la colegi, nici la soarele care ardea rău. După trei ani, Vlăsceanu apărea din nou acolo, în faţa noastră, ca o stafie gata să se umfle şi să ne înghită pe toţi. Sau ca un monstru din jocurile mele, de-ăla, gen schelet, care te fixează, îţi propune un târg, să vă împăcaţi chipurile, dar dacă faci tâmpenia să accepţi e vai de pielea ta: te omoară dintr-o singură mişcare.

Nu mi-a venit să cred când am văzut-o pe

Vlăsceanu printre profesori în curtea şcolii. Poate venise în vizită, mi-a trecut prin cap o clipă. Sau poate e doar cineva care seamănă cu ea... Dar nu, nici vorbă, pe profesoara asta care ne-a chinuit cinci ani n-aş putea-o uita niciodată. Şi, ca dezastrul să fie complet, directoarea ne-a şi prezentat-o ca fiind profesoara noastră de germană. O veste mai proastă nici că se putea, eram convins că viaţa mea avea să devină un coşmar. Era la fel de teribilă cum o ţineam minte. Zâmbetul acela fals, foarte larg, privirea ei în care s-ar putea spune că vezi infernul... Ne-a măsurat cu ochii ăia înguşti, ca de reptilă ce stă la pândă, dar veseli şi cumva miraţi: Ce mari ne facuse- răm! Şi ce nemaipomenit arătam! Ia uite-o pe Dora, încă mai cânta la pian?! Câtă ipocrizie. Pe fata asta o ura de moarte... N-am mai putut să mă concentrez deloc, pentru că mi-am adus aminte de prima săptămână din clasa a doua. N-am mai trăit niciodată aşa ceva, pe cuvântul meu. Dar înainte să vă zic ce s-a întâmplat, fac o paranteză şi completez amintirea cu al doilea lucru memorabil al acelei zile: m-a învăţat Dora cum să alerg...

De mic, deşi nu mă afecta foarte tare pe- atunci, n-am fost as când venea vorba de mişcare, ca să spun aşa. Mi-era foarte greu să alerg şi să fac orice implica efort fizic. Ei bine, în ziua cu incidentul Vlăsceanu, în pauza mare, colegii mei se jucau de-a prinselea. Şi-oi fi fost

eu mai bondoc, dar tare-mi plăcea şi mie fugăreala prin curte. Prin urmare, m-am apropiat de grupul vesel şi-am întrebat dacă pot şi eu să joc.

— Alergi prea încet! mi-au tăiat-o ei.

Doamne, de ce? Ce le făcusem? Cu ce-i afecta pe ei dacă mă jucam un pic? Ce dacă fugeam încet? Am fost foarte trist. Mereu am fost afectat de ce spuneau ceilalţi. Mai mult sau mai puţin. Atunci aveau dreptate. Chiar alergam încet.

M-am dus lângă tuia cea mare şi m-am ghemuit, cu spatele la gard. Ce amărât eram! Şi-atunci s-a petrecut ceva de necrezut, a apărut fetiţa aia din banca a doua, cea care nu-mi aduc aminte să fi schimbat mai mult de două vorbe cu mine în toată clasa întâi, cu părul ei lung şi arămiu împletit în două codiţe şi cu faţa zâmbitoare.

— De ce eşti trist? mi-a zis şi s-a uitat la mine cu nişte ochi uriaşi.

I-am povestit dintr-o răsuflare tot ce se întâmplase. M-a ascultat serioasă, apoi – cât de bine-mi amintesc! –
mi-a spus ca nu e important să fac paşi mari, ci paşi cât mai mulţi, cât mai rapid. N-o să uit asta niciodată. Paşi mulţi, rapizi, şi se rezolvă tot greul din viaţă. Trepte mici, suite-n viteză, nu trepte uriaşe.

Din păcate, ziua nu s-a terminat aici, căci tocmai când să plecăm spre casă, am avut

parte de prima mare umilinţă din viaţa mea. Am mers la baie, ca să mă spăl pe faţă, şi-a apărut şi cel mai bun prieten al meu de pe atunci, Mihai. Cum face orice copil când se plictiseşte, l-am stropit cu apă. Picăturile săreau reci, ca nişte puncte de lumină. Poate-am ridicat glasul, poate s-a auzit până spre cancelarie, cert e că, din senin, uşa s-a trântit de perete. Şi-n cadrul ei, cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ, s-a ivit Vlăsceanu. Am încremenit amândoi, n-o să uit faţa îngrozită a lui Mihai şi nici tremurul brusc care m-a cuprins. M-a înhăţat de cap şi, de parcă aş fi fost o păpuşă grea, m-a trântit pe jos. Apoi m-a apucat de guler, fiindcă totul ţinuse prea puţin, şi m-a vârât cu capul sub robinet. A dat drumul la apa îngheţată şi nu s-a oprit decât când am început să mă zbat, căci mă înecam, nu mai puteam respira. Dar cel mai cumplit era că nu pricepeam nimic din ce tocmai mi se întâmplase, mi-au trebuit câteva minute până să-mi dau seama că fusesem „pedepsit” de-un profesor din şcoală. Am rămas ţeapăn în curte până m-a luat mama, rulam continuu în cap întâmplarea, mă luptam să nu dau drumul lacrimilor. Abia când am ajuns în maşină, am izbucnit în plâns. Noaptea aceea nu am putut dormi. Apoi m-am îmbolnăvit de pneumonie şi am lipsit două săptămâni.

Mult timp după aceea, imaginea acestei întâmplări a rămas arsă în ochii mei, la fel ca

lumina bruscă a unui

bec foarte puternic. Azi nu prea mă mai afectează, dar cel puţin jumătate de an mi-a fost frică să mai merg la şcoală.

Şi-acum, de necrezut, Vlăsceanu avea să ne fie iar profesoară. Ce-o să urmeze?

# Misiunea Reparabile Tempus.
# Câteva idei

---

*Luca*

Poate-am părut cam insensibil până acum, dar sunt câteva lucruri de care-mi pasă: natura, peisajele minunate cu ceruri roz şi portocalii, zilele ploioase, când apa bate în geam şi fulgerele taie bolta. Stai! Mă îngrijorează şi că Polul Sud şi Polul Nord se dezgheaţă uşor, uşor! Ce-o să se întâmple cu pinguinii şi cu urşii polari? Toate aceste animale vor rămâne fără casă, fără locuri în care să se poată cuibări! Vor ajunge, ca-n desenele animate, pe jumătate de metru pătrat de gheaţă. Pe când noi stăm acasă, la căldurică, şi ne uităm la televizor cum toate aceste părţi ale lumii se destramă. Nimeni nu-şi deschide cu adevărat ochii pentru a vedea ce facem noi cu pământul, cum îl deteriorăm fără milă. Toţi ne plângem, dar nu propunem nimic pentru a împiedica asta... Ironia sorţii e că şi eu sunt la fel, nu-mi pasă cine ştie ce de catastrofele globale. Sunt lucruri mult mai importante la care să te gândeşti, cum ar fi examenul ăsta nenorocit! Dă peste amărâţii de-a opta fără să-i menajeze câtuşi de puţin!

Poate mai vrem şi noi să ieşim pe afară la un Tedi sau să exagerăm cu dulciuri şi snackuri pline de chimicale, fără să ne mai atragă părinţii atenţia că sunt nesănătoase şi că ne fac rău. Dar nu, noi trebuie să stăm în casă să învăţăm, să mergem la meditaţii, să ştim formule şi definiţii literare. Nu mai am niciun pic de timp liber. Dimineaţa când mă trezesc, meditaţii, când îmi pun cerealele cu lapte, meditaţii, seara, când ajung acasă, meditaţii, visez meditaţii. Şi la şcoală, în pauze, ia ghiciţi? Meditaţii! A, staţi! Şi asta nu este cea mai rea situaţie! Sunt în camera mea şi-n toată casa miroase a friptură bine rumenită, iar eu, desigur, salivez de poftă! Aştept ce-aştept şi aud clinchetul cuptorului care anunţă terminarea mâncării. În secunda aceea mama mă strigă de jos:

— Luca!

— Da, mama, vin!

Mă ridic-de pe scaun cu gândul la delicioasa friptură cu sos dulce şi dau să ies pe uşă.

— Salută şi tu, nu vezi c-a ajuns profesoara de matematică?! aud ca prin vis.

încremenesc pe hol şi vocea din capul meu tot repetă ce mi-a zis mama. Deci nu friptură, ci meditaţii? Deci... Vă daţi seama cum am ajuns să fac matematică, făcând abstracţie de cifre şi teoreme, căci nu auzeam decât maxilarele părinţilor mei mestecând cu poftă.

Noaptea cred că e singurul moment în care

trăiesc şi eu, dar asta ţine exact 6 minute şi 43 de secunde, interval în care, înainte să adorm, mă gândesc la ale mele. Deunăzi mă uitam pe pereţi, când deodată a început să-mi sune telefonul. Era Dora şi, ca poză de contact, îşi pusese un urs panda ce ronţăia liniştit o fâşie de bambus. Şi-atunci mi-am dat seama... Urşii panda! Evrica! Asta putem salva noi, cei din Reparabile Tempus. Urşii ăştia sunt pe cale de dispariţie şi, când nu va mai exista niciun exemplar, Dora va fi distrusă! Mi-o şi imaginez:

— Nu mai sunt urşi panda! E o catastrofa! De ce nu sunteţi agitaţi? Aceste creaturi minunate aveau avantajul ca erau reale. Iar acum, groaznic, au devenit exact ca unicornii, i-r-e-a-l-i! Nu se poate aşa ceva!

Concluzia este că trebuie să salvăm urşii panda, dar cum să o facem? O petiţie, ceva... Putem scrie în engleză, germană, ba chiar şi-n franceză la tot felul de organizaţii internaţionale. Şi, când compuneam deja în minte textul, mi-a venit, ca un trăsnet, ideea: ce pinguini, urşi, foci sau orice altceva? Trebuie să facem un plan ca să scăpăm o dată pentru totdeauna de... Vlăsceanu. Trebuie să ne salvăm pe noi! Nu vreau să mă mai pună niciodată să stau atârnat de balustradă până mi se rup braţele, aşa, ca pe vremuri.

Tocmai atunci mi-au căzut ochii pe ecranul telefonului de pe noptieră. Am apăsat pe buton

şi, când am văzut cât este ceasul, aproape că am căzut din pat. Depăşisem limita de 6 minute şi 43 de secunde cu 17 secunde! Gata! Trebuie să mă culc, mâine la micul dejun am... meditaţii.

# Un pic despre Clara. Pe cuşca leilor

## *Raul*

Soră-mea, Clara, e o fata pe cinste, chiar daca uneori mă calcă pe bătături. Hai să vă zic ce-am păţit odată când eram mai mic şi ne-am dus la zoo!

Era o zi însorită, parcă tot oraşul năvălise să vadă animale. Inclusiv mama, nici ea n-a avut o idee mai bună pentru o ieşire cu noi, copiii. Ziua a început prost, căci soră-mea se dădea mare, ceea ce mă scotea din minţi, desigur.

— îmi iau telefonul la mine! a anunţat Clara înţepată. Vreau să imortalizez fluturi. Am un proiect la botanică despre speciile de fluturi, iar eu vreau să fotografiez *pe viu* Fluturele 88.

— Da’ ce, ai fotografiat deja 87 de fluturi şi tot nu-ţi ajung? am ripostat.

De la o vreme, Clara avea tot felul de mofturi care mă scoteau din minţi.

— Mă uimeşte lipsa ta de imaginaţie! Fluturele 88, sau *Diaethria neglecta,* este o specie de fluture din Brazilia! a zis cu vocea aceea care se traduce prin „Sunt deşteaptă, nu ca tine”.

— Acum înţeleg de ce ai atâţia fluturi în

cap, i-am strecurat printre dinţi şi-am şters-o ca să nu-i aud replica acidă.

Mama alerga după tot felul de lucruri pe care să le luăm cu noi, de parcă plecam în safari vreo câteva zile (de la termos, sendvişuri, pălării, cremă de soare, până la umbreluţe, şepci etc.). Le-a azvârlit claie peste gră- madă-n maşină şi-am pornit.

La zoo, puhoi de lume. De la bebeluşi, care sigur urmau să fie impresionaţi de girafele uriaşe, până la îndrăgostiţi care se ţineau magnetizaţi de mână şi priveau visători familiile de pinguini. După ce-am stat la o coadă nesfârşită pentru bilete, intrarea în zona vizitatorilor a fost o adevărată uşurare. Peste tot parcul se revărsa o muzică (prea) veselă.

— Oooo! Mi-am uitat în maşină ochelarii de soare! exclamă soră-mea fix după ce-am intrat la zoo.

— Eu nu mă mai întorc! am parat îmbufnat. Ochelarii de soare sunt un moft, trage-ţi şapca pe faţă!

— Eşti un... nerecunoscător. Un...

— OK. Nu vă certaţi. Ne oprim undeva la umbră şi mă duc eu să-i aduc.

Ne-am adăpostit lângă zidul unei clădiri pe care scria „Delfinariu” şi mama a plecat după ochelarii „prinţesei”.

— De ce-am venit tocmai astăzi la zoo?! am început să bombăn nemulţumit. Nu mai suntem de doi ani niciu- nul.

— Poate pentru că locul tău este aici, gândacule! Sigur au o grădină şi pentru gândaci!

N-am apucat să-i dau replica, şi am văzut cu uimire cum soră-mea se luminează la faţă.

— Aaaa! Ce noroc, suntem chiar lângă rezervaţia de fluturi tropicali. Rămâi aici! Eu mă duc să-mi caut fluturii!

Până să pot spune ceva, Clara a dispărut, lăsându-mă la adăpostul zidului. Undeva, în fundal, se auzeau ovaţiile unui public entuziasmat. Vreun spectacol, probabil. Dar, deodată, un vuiet ca un val uriaş s-a auzit venind spre mine. Am înţeles instantaneu că trebuie să fac ceva, mă simţeam încolţit de pericole. Brusc, poarta lângă care stăteam s-a deschis şi-au năvălit o mulţime de oameni, împingându-mă, răsucindu-mă, îmbrân- cindu-mă. Am încercat să mă feresc, să mă adăpostesc undeva, dar mi-am dat seama că am ajuns într-un loc pe care nu-l recunoşteam (între zona crocodililor şi şerpii veninoşi). Oare din dreapta am venit? Sau poate din spate? Nu Ştiam unde mă aflam. Clara era cu fluturii ei (cine ştie unde), nu aveam telefon, iar mama probabil mă căuta cu disperare prin imensul parc.

Tocmai încercam să-mi liniştesc bătăile inimii, când muzica cea veselă s-a oprit şi-am auzit la megafon ca în aeroport: „S-a pierdut un copil de nouă ani, cu ochii căprui, părul blond, cu o cămaşă albastră şi o şapcă portocalie. Răspunde la numele Râul”.

Ca să răspund la numele ăsta trebuie să mă şi cheme cineva. Oamenii treceau pe lângă mine şi nu le păsa nici de şapca mea portocalie, nici de cămaşa mea albastră, încercam să le atrag atenţia fixându-i obraznic cu privirea, dar nimeni nu mă băga în seamă.

Disperarea mi-a dat ideea: trebuia să fac ceva ilegal ca să fiu văzut şi, apoi, salvat. Aşa că m-am uitat în stânga şi-n dreapta şi, la câţiva paşi de mine, am descoperit cel mai periculos habitat: al leilor. Mi-am făcut curaj şi m-am căţărat ca o maimuţă pe gard. Imediat a apărut un paznic, iar lumea din jur a început să strige: „Dă-te jos, copile!” Nici acum nu-şi dădeau seama că eu eram nimeni altul decât Râul, cel căutat cu disperare.

Când gardianul a vrut să mă înhaţe de bretelele pantalonilor, vocea Clarei, care nu mai părea atât de nesuferită, s-a auzit în apărarea mea:

— Lăsaţi-l, e fratele meu, Râul! îl iau eu.

Paznicul s-a uitat cu neîncredere când la unul, când la altul. A simţit imediat că poate scăpa de-o problemă, aşa că de ce să insiste să-şi facă gryi? Nu doar că m-a îndemnat să cobor, ci mi-a şi dat o mână de ajutor. Din fericire, leii înfulecau la vreo câţiva metri depărtare o halcă de carne însângerată, aşa că nu-mi dăduseră nicio importanţă. Dar dacă mă prindeau de converşi, ceva? Ce dacă nu puteau sări peste şanţul acela adânc săpat imediat lângă gratii? De la cât se plictiseau acolo, în ţarc, poate învăţaseră să se caţăre pe garduri. Deşi mi se făcuse deodată frică, m-am dat viteaz în continuare şi m-am dus ţintă spre Clara. Voiam să-i zic, pentru a nu ştiu câta oară, că-i o scorpie. Numai că ea, să vezi şi să

nu crezi, m-a luat pur şi simplu-n braţe. Era să mă sufoce cu îmbrăţişatul, deşi era doar cu doi ani mai mare decât mine.

— Iartă-mă, Râul, a fost vina mea! a început să zică. Trebuia să rămân cu tine. Totuşi, de ce te-ai căţărat tocmai pe gardul leilor?!

— Pentru că sunt foarte periculoşi, desigur. Dar nu-s prost, m-am asigurat că unii mâncau, iar alţii dormeau duşi, la umbră. Unde este mama?

— La grădina cu gândaci. Cred că te caută acolo.

După care am izbucnit amândoi în râs. Aşa suntem dintotdeauna. Supărarea între noi nu rezistă: este ca o încălcare a legilor Universului.

# Examenofobia.
# Ghid de supravieţuire

*Dora*

Dacă vreţi să treceţi cu bine de examenul de-a opta, aţi putea să vă imaginaţi că timpul este făcut din piese de LEGO şi-l puteţi dezasambla şi aranja în cel mai trăsnit mod posibil. Puteţi şi să vă prefaceţi că locuiţi singuri într-un bec ars, pe care l-aţi amenajat ca pe un mic cămin: de sârmuliţa carbonizată aţi agăţat un hamac, ca să vă legănaţi confortabil, iar undeva, într-un colţ, aţi îngrămădit o măsuţă de lemn şi un scaun. Supravieţuiţi doar din lapte cu cereale şi ocazional lasagna. Prin sticla becului se văd norii, poate pentru că becul este plutitor sau doar camera în care se află are un tapet cu nori pe toţi pereţii. Acum, nu sunt foarte sigură că acest bec vă va asigura protecţie maximă împotriva examenului, dar rămâne de văzut. în timp ce unii dintre voi bricolează la becul-fortăreaţă-protector-de-examen-şi-furnizor-de-ce- reale-cu-lapte, am să vă spun adevăratele tehnici de supravieţuire în clasa a opta. Mai exact, vă propun un ghid,

*Examenofobia,* făcut chiar de o războinică determinată să-şi învingă frica. Acest ghid cuprinde cinci paşi şi, nu vreau să mă laud, dar după ce o să-mi treacă lenea şi-l voi scrie pe hârtie, va fi cel mai util, popular şi cunoscut ghid din toată lumea. Aşa că vă garantez că veţi trece peste examen cu brio şi, dacă nu, înseamnă că aţi citit ghidul de la coadă la cap. Aşadar, hai să începem.

*1. Macazul de bătaie*

Cu toţii avem părinţi care pot fî destul de aspri uneori, iar unii profesori sunt înspăimântători. Aşa se naşte frica de şcoală. Mâna sus cine a fost avertizat de către ai săi că, dacă nu ia notă mare la examen, telefonul, televizorul, *Game* 6qy-ul, pisica, vecinii, bunica şi frigiderul vor fi confiscate. Sunt sigură că toată planeta are acum ambele mâini ridicate şi astronauţii cred că le facem semne misterioase. Despre asta vorbesc în pasul întâi al ghidului. Frica de examen trebuie transformată în determinare. Modul de supravieţuire trebuie transformat în mod de înfruntare. Piloţii ştiu mereu când să vireze la dreapta sau la stânga, ca să ajungă la destinaţie. Dar nu ocolesc jumătate de Africa, doar ca să scape de un norişor bleg. Iar atunci când sunt turbulenţe, toţi pasagerii trebuie să-şi pună centurile de siguranţă.

## *2. Eschimosul singuratic*

îmi pare nespus de rău că trebuie să spun următoarele: mai puţină distracţie şi mai puţină socializare. Eu încă m-am blocat la primul pas, dar sunt sută la sută sigură că aşa trebuie făcut. Imaginaţi-vă că sunteţi la Polul Nord şi sunteţi un eschimos. Locuiţi într-un iglu cu un pui de urs polar căruia i-aţi desenat cu un mar- ker negru în jurul ochilor nişte pete ca să arate ca un panda. Sunteţi singuri-singurei. Nu există nicio distragere. Aşa trebuie să fie şi clasa a opta. Dacă vă simţiţi

prea singuri, cumpăraţi-vă un panda de pluş să vă ţină companie.

## *3. Suita uitărilor*

Mai ţineţi minte când vă pisălogea mama voastră să vă culcaţi devreme, să mâncaţi tot din farfurie şi să vă îmbrăcaţi cu bluză pe sub tricou şi fular de lână? Nu credeam că voi zice vreodată asta, dar mamele au dreptate. Nu degeaba li se spune că seamănă cu natura: sunt minunate, ne asigură de toate, dar atunci când se enervează se produc catastrofe la nivel planetar. Revenind la ghidul meu, regulile mamelor trebuie respectate. Somnul ajută la memorie, mâncarea ne dă energie, iar fularul de lână alungă toţi oamenii din jurul tău, ca să poţi să respecţi pasul 2.

## *4. Samuraiul cu carnet de note*

Presupun că acesta este pasul cel mai important. Nu o să scriu foarte mult la el. Trebuie să învăţaţi conştiincios şi să aveţi grijă la profesorii care au dependenţă de dat note proaste. Păziţi-vă carnetul de note, aşa cum îşi păzeşte un samurai templul.

## *5. Arme de scriere în masă*

La propriu. Când vine momentul final şi sunteţi în faţa subiectului de examen, scoateţi-vă toate armele posibile pentru a-l învinge. Stiloul norocos, creionul norocos, radiera găsită pe jos în curtea şcolii, norocoasă şi ea, adică tot ce vă trebuie. Nu vă panicaţi, gândiţi-vă la ghidul pe care l-aţi urmat ca să ajungeţi acolo, în faţa

examenului. După ce predaţi foaia, ieşiţi în linişte din sală, iar odată ajunşi în curtea centrului de examinare, puteţi urla din toţi plămânii de fericire, nu vă va certa nimeni.

Eu, Dora, în calitate de elevă în clasa a opta şi autor al acestui ghid, vă garantez că rezultatele vor fi bune, iar părinţii nu vor avea nimic de comentat. Momentan ar trebui să mă dau jos din pat şi să mă pun pe treabă, că deja o aud pe mama cum îşi lasă furtunile să se reverse asupra mea.

# Pedepsele lui Vlăsceanu.
# Un desen

---

*Filip*

Ghinionul meu e ca o cunosc pe profesoara asta încă din clasa întâi. La început n-am ştiut ce să cred despre ea, părea perfect normală. O doamnă de vreun metru şaizeci şi ceva, cu păr blond şi scurt, cam grasă şi cu o voce destul.de groasă.

Am mers la şcoala de vară ca să pot intra în clasa asta specială, căci trebuia să fie limpede că-s bine pregătit la germană. Orele erau destul de lejere, participam la multe activităţi şi jocuri în aer liber. Noi, desigur, o aveam pe doamna Vlăsceanu ca profesoară.

Cea dintâi amintire a mea cu ea e din prima zi, când tata m-a dus la şcoală şi ne-a făcut cunoştinţă.

— Filip, dânsa este doamna Vlăsceanu, ea îţi va fi profesoară. Sper să vă înţelegeţi pe parcursul acestui an.

— Cum să nu, cred că ne-am şi împrietenit deja, nu-i aşa, Filip?

Am dat din cap aprobator, mi s-a părut de treabă, eram convins că voi avea un an minunat. Insă m-am înşelat... în următoarele trei zile mi-am dat seama cu adevărat cine era ea de fapt.

îmi aduc aminte, de parcă s-ar fî petrecut ieri, cum ne citea o poveste, una cu şoareci şi vrăjitoare. Colega

mea de bancă pe atunci era Dora. Cât dura lectura, Dora desena, aşa se concentra ea mai bine. Tocmai desena o lebădă superbă, respectând tot ce ţinea de anatomia acesteia. La un moment dat, s-a întors către Ilinca, altă colegă, să-i ceară un creion colorat. Vlăsceanu s-a oprit din citit şi-a sfredelit-o pe Dora cu privirea. Aceasta şi-a dat seama că ceva nu era în regulă când a înţeles că nu mai era o voce pe fundal care să povestească. Dora s-a oprit din vorbit şi s-a uitat către Vlăsceanu care se apropia de ea cu paşi grei şi cu ochi distrugători. Sângele i-a îngheţat în vene, avea faţa albă, tot mai albă. Inima a început să-mi bată rapid. Ce-avea să-i facă?!

Ajunsă lângă ea, Vlăsceanu a început să urle. M-am făcut mic de tot, dacă-i căşuna şi pe mine?

— Neruşinato! Cum îţi permiţi să vorbeşti în ora mea? Eu vă citesc aici ceva şi tu te-apuci să vorbeşti aiurea?! Nesimţite, n-ai pic de ruşine!

— Am vrut doar să... a îngăimat Dora îngrozită.

Dar n-a apucat să termine ce-avea de spus, că o mână a şi apucat-o de gât în mai puţin de-o secundă. Parcă a fost un leu care s-a năpustit asupra gâtului unei gazele. Dora nu mai putea de durere, gemea şi se îneca cu pro- pria-i salivă.

— Cum îţi permiţi să-mi răspunzi?! SPUNE!!! a strigat Vlăsceanu.

Toţi am încremenit pe scaune. Ne holbam la leul acela gras ce se năpustise asupra sărmanei victime. Dora a început să plângă – era terifiată. Ilinca, tremurând, nu spunea nici ea nimic. Nici măcar n-a

încercat să-i explice lui Vlăsceanu situaţia, că nu fusese vorba decât de un creion colorat.

— Dacă-l mai prind pe vreunul din voi că nu-i atent în ora mea, a încurcat-o!

Abia atunci i-a dat drumul Dorei, a trântit-o, de fapt, pe scaun. Şi, ca pedeapsa să fie completă, i-a luat desenul, l-a rupt în bucăţi şi l-a aruncat la gunoi. ORIBIL. Ştiu c-am rămas fără cuvinte, voiam să merg acasă, îmi clănţăneau dinţii, eram îngrozit. Când le-am povestit părinţilor, aceştia nu prea ştiau ce să creadă. Erau convinşi că exagerez. Devenisem foarte nervos, mă simţeam exact ca unul din personajele acelea din filme care povesteşte că a văzut o fantomă şi nimeni nu-l ia în serios, deşi el spune adevărul.

Când m-am băgat la culcare în acea seară, m-am foit pe toate părţile. Eram tulburat. Mă tot gândeam la Dora şi la întâmplarea aceea groaznică. Speram că a fost o simplă greşeală şi că poate a avut o zi rea Vlăsceanu, din nu ştiu ce cauză, şi că a acţionat fără să gândească. Dar după ce-a făcut oroarea aia, nici măcar nu şi-a cerut scuze. Niciodată nu-şi cerea scuze. Dar asta aveam să descopăr mai târziu.

Mai sunt o grămadă de întâmplări de povestit, unele mult mai teribile decât aceasta, rămâne să vedeţi. Mă opresc aici, căci a sunat clopoţelul şi trebuie să intru la ore. Avem matematică şi ne pregătim pentru examen. Iar eu urăsc matematica.

# Cu Vlăsceanu la zoo. îngheţata

*Dora*

A venit timpul să vă spun câte ceva despre mine. Cânt la pian, merg la olimpiade, unii zic că-s tocilară, dar... Sunt obsedată de lapte cu cereale, într-o lume ideală numai asta aş mânca. Sigur, aş putea pălăvrăgi ore în şir despre pasiunile mele, dar în acest moment sunt şocată! S-a întors Vlăsceanu! Să vezi şi să nu crezi! Primul lucru care-mi vine-n cap e cum am fost cu ea prima oară la grădina zoologică. Când auziţi numele meu, probabil vă gândiţi numaidecât la *Dora Exploratoarea* care, dincolo de emisiunea pentru copii, mai este şi porecla mea. NU îmi place şi, sincer, nici nu mi se pare potrivită, deoarece urăsc maimuţele. Şi ştiţi de ce urăsc maimuţele? Păi din cauza lui Vlăsceanu, din ce alt motiv?!

în clasa întâi, Vlăsceanu ne-a dus, cum ziceam, la zoo şi ceea ce părea să fie o zi promiţătoare şi chiar distractivă s-a transformat într-o catastrofa mai repede decât se înmoaie cerealele când stau în lapte. Acum poate vă întrebaţi cum de nu fusesem niciodată la zoo până atunci. E simplu, ai mei nu voiau să încurajeze tratamentul inuman aplicat animalelor. Realizaţi în ce

mediu am crescut, nu? în fine, eram foarte entuziasmată să văd cum e de fapt o grădină zoologică.

Aşadar, în acea dimineaţa eram foarte binedispusă. Fireşte, buna mea dispoziţie a pierit odată ce Luca a început să povestească despre noul model de Audi ce avea să apară în câteva luni. De unde ştia el asta, un ţânc de doar şapte ani, nu pricep nici până azi. Ca de obicei, ne-am petrecut prima oră în teroare. Aşa decurgeau practic toate orele cu „doamna” Vlăsceanu, dacă poate fi numită aşa. O mai ţineţi minte pe domnişoara Trunchbull din *Matilda!* Cam aşa era şi Vlăsceanu, doar că simţitor mai rău. Şi-acum e iar pe Strada Plantelor, în liceul nostru. Doamne, ne va fi din nou profesoară! Dar nu vreau să mă gândesc deocamdată la ce-i de făcut, mai bine continuu povestea cu ieşirea la zoo.

După ora de germană, am fost adunaţi în curtea şcolii în cea mai mare viteză şi-am fost suiţi în autobuz. După un drum de aproximativ patruzeci şi cinci de minute în care *audiobook-ul* cu *Apolodor* a fost singurul sunet care acoperea ţipetele învăţătoarei, am ajuns. Mirosea tare a animale. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să cumpărăm îngheţată. Cred că singura trăsătură pozitivă la învăţătoarea de coşmar era faptul că-i plăceau dulciurile la fel de mult ca nouă, cel puţin asta arăta înfăţişarea ei.

Am început să ne zgâim la felurite animale şi să găsim asemănări între ele şi ce vedeam prin desene animate. Din păcate, am gyuns destul de repede la maimuţe. Şi-acolo s-a petrecut catastrofa. Cuşca maimuţelor era deschisă şi, din nu mai ştiu ce motiv,

oamenii aveau voie să intre şi să interacţioneze cu primatele fără a fi separaţi de gratii. Eu încă nu-mi terminasem îngheţata, dar ce-o interesa pe Vlăsceanu?! Ea voia doar să plecăm odată de-acolo, aşa că ne-a băgat pe toţi în cuşcă. în
timp ce-mi mâneam îngheţata vorbind cu nişte colege, o maimuţă mi-a furat-o! Este tragic, ştiu, dar lucrurile aveau să devină tot mai rele. Maimuţa care înhăţase îngheţata sărea de colo-colo şi toţi se fereau de stropii care cădeau peste tot. Mai puţin Mihai, el stătea cu gura deschisă, aşteptând să-i pice îngheţată în gură. Când toţi se fereau de maimuţă, lulia s-a împiedicat şi-a căzut peste Ana care mesteca gumă. Ca într-un film mut, guma a zburat din gura ei aidoma unui proiectil şi ghiciţi unde-a aterizat? în părul meu, desigur! De care, apropo, eram foarte mândră. Dar grozăvia nu s-a oprit aici. Ce-ar putea fi mai rău decât atât, vă întrebaţi. Ei bine, maimuţa a mai ţopăit haotic până s-a oprit undeva deasupra lui Vlăsceanu. Ceea ce urmează m-a transformat atât în eroul ciclului nostru primar, cât şi în ţinta mâniei învăţătoarei. Pe scurt, maimuţa, de parcă ar fi ţintit, a scăpat conul cu îngheţată de căpşuni exact pe capul doamnei Vlăsceanu. La început, copiii au amuţit, încercând să-şi înăbuşe râsul. Dar, văzând cum îi curgea îngheţata în jos pe faţă şi pe gât, au cedat. Hohotele au înfuriat-o atât de tare că, după ce s-a răstit la mine, mi-a tras una astfel încât să ne asortăm. Am căzut pe jos, cât eram de scurtă, că prea înaltă încă nu crescusem, nu ştiu dacă aveam vreun metru treizeci pe atunci. Şi, înainte să fugă spre baia grădinii zoologice, a scos un strigăt parcă preistoric.

Luca şi Filip m-au ajutat să mă ridic, iar copiii s-au adunat în jurul meu ca să mă întrebe cum mă simt. Din fericire, nu aveam nicio vânătaie. întorşi la şcoală, Vlăsceanu ne-a ţinut o predică despre cum nu ştim să ne comportăm în societate şi despre cum s-ar înţelege mai

bine cu animalele pe care le-am văzut decât s-ar putea înţelege cu noi vreodată. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, singura modalitate de-a scoate guma din părul meu a fost tăierea unui smoc zdravăn, lucru de care s-a ocupat *Frâu* Vlăsceanu personal.

Tot restul anului am avut o frizură dezastruoasă pe care nici coafeza mamei n-a putut s-o îndrepte. Când mă uit la pozele de-atunci, mă trec fiorii. Şi-acum NU POT SĂ CRED CĂ S-A ÎNTORS! Din fericire, încă n-am dat cu ochii de ea pe holurile şcolii.

# Unicatul Vlăsceanu.
# Planuri de bătaie

## *Clara*

Eu n-am avut-o decât un an pe Vlăsceanu, într-a cin- cea, şi pot spune că sunt foarte norocoasă. Mi-au ajuns cele zece luni cu ea, au trecut mai încet decât traversează un melc bulevardul. Ţin minte că într-o zi, în ora de germană, Mihai, colegul meu de bancă de-atunci, se ridicase să meargă la tablă. Nici n-a ieşit bine de pe locul lui, că Vlăsceanu l-a luat de mâini, trântindu-l de podea şi spunându-i: „Mai repede, copile, mişcă-te, că trece toată ora!” Când l-am văzut pe jos, n-am putut să nu sar să-l ajut. Numai că gestul meu n-a fost luat de bun, aşa că Vlăsceanu, suflând parcă foc şi pară pe nări, s-a apropiat ca o furie şi m-a apucat cu trei degete de sub bărbie, acolo unde doare mai tare. înainte să strângă, m-a privit fix în ochi. Bineînţeles că-mi simţeam inima mai rece ca Antarctica.

— Să nu cumva să-l ajuţi! a şuierat printre dinţi.

Am întors capul, fiindcă prin strungăreaţă ei imensă au ieşit nişte stropi de salivă care mi-au aterizat fix pe frunte. Dar apoi mi-au dat lacrimile de durere, pentru că începuse să strângă o secundă, două, nici nu mai ştiu cât, un minut întreg, până când Mihai s-a ridicat singur de pe jos. Am fost

sigură că mi-a dat drumul numai pentru că sunase. Sub biata mea bărbie trebuia să am o minge vânătă, nu puteam pricepe cum de mi se întâmplase aşa ceva, îmi tremura tot corpul. Nu e de mirare că după povestea asta mi-a fost frică să merg la şcoală aproximativ două luni. Cine ştie când o apuca din nou şi-mi transforma faţa într-o mască de Halloween? N-am mai îndrăznit să ajut pe nimeni, şi-n timpul orelor nici nu m-am mişcat din bancă. Apoi, mare noroc, am scăpat de ea, eram prea loaze ca să-şi mai piardă vremea cu unii ca noi. Pe-atunci nu-i cunoşteam pe Dora, Filip şi Luca, nu mă gândeam că ei au trebuit să reziste încă un an. Cum lucrurile s-au mai schimbat între timp şi Vlăsceanu s-a întors, trebuie făcut ceva. Dar oare ce?

Mereu mă întreb ce probleme are, că se vede de departe că-i unicat. Profii noştri, restul, sunt în regulă, ba chiar unii ne plac foarte mult. Uite, de pildă, cel de bio e super tare. Mereu ne zice glume şi este surprinzător de calm, chiar şi atunci când unul dintre colegii mei face câte-o prostie. Ne pune tot felul de filmuleţe, aşa că mergem mereu în sala de info, singura din şcoală care are proiector. Câteodată foloseşte laptopul propriu, dar douăzeci şi ceva de copii n-avem cum să ne strângem în jurul lui. Ce mi se pare extrem de ciudat e că atunci când începi să porţi o conversaţie cu colegul de bancă, te lasă să termini discuţia, fără să-ţi spună fraze de genul: „Te mut de lângă el!”, sau „Vorbiţi mai tare, vrem şi noi să ştim de ce râdeţi”, sau „Linişte, nesimţiţilor, vă arunc acum pe geam!” Petrescu,

dimpotrivă, nici nu se oboseşte să ne facă vreo observaţie, continuă să predea, bazându-se pe faptul că o să ne luăm ce ne lipseşte din lecţie de la colegi. Şi are dreptate, cel puţin eu sunt interesată de explicaţiile lui. Acum, că am început un pic

genetica, mă gândesc că o să-mi folosească mai târziu. V-am zis, nu, că vreau să mă fac neurochirurg, deci mă aşteaptă Medicina?

Revenind la Vlăsceanu, doar imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla daca ai îndrăzni să vorbeşti în timpul orei ei. Te-ar fixa cu privirea aia de sfinx şi şi-ar pregăti cele trei degete de la mâna dreaptă cu care te-ar strânge rău de guşă, urlând: „IEŞI AFARĂ”. Sinceră să fiu, singurul lucru bun la ea era că ţinea foarte mult la igienă, în timpul fiecărei ore se spăla de vreo trei ori pe mâini, iar apoi se dădea cu o cremă de cocos. Din acest motiv, bărbiile noastre erau mereu unsuroase şi iară urmă de bubiţe sau de coşuri. Vorba lui Vlăsceanu: „Cine se spală pe mâini, departe ajunge.” Şi, într-adevăr, am ajuns departe de toate bolile igienei proaste. Numai de Vlăsceanu, despre care n-aş putea spune ce fel de boală e, n-am scăpat. Una incurabilă probabil, că altfel de ce-ar fi revenit în şcoală după trei ani de absenţă?

N-am idee cum să scăpăm de calamitatea asta. Nu ştiu cum o să se descurce Filip, Luca, şi Dora la cursurile ei, noroc că n-a luat ore decât la două clase de gimnaziu, aşa că Râul a scăpat... Cum are el obiceiul de-a contraria profesorii, cine ştie ce i s-ar mai fi putut întâmpla?

Oare dacă facem o cerere la spitalul de nebuni, spu- nându-le că le-a evadat un pacient căruia i-a căşunat pe şcoala noastră, o să rezolvăm ceva? Nu, bineînţeles, şi-ar da rău că ne gândim aşa la

profesori, de unde să ştie Spitalul Nouă că aici nu avem război decât cu o profesoară, Vlăsceanu? Mai mult ca sigur ne-ar exmatricula pe toţi cei grupaţi în Reparabile Tempus!

Dar dacă îi furăm cheile de la maşină şi i le aruncăm în lac? Atunci n-o să mai poată veni la şcoală. Ce prostie îmi trece prin cap! în primul rând, Vlăsceanu găseşte o soluţie pentru orice, căci misiunea ei i se pare esenţială. Apoi asta ar fi o adevărată infracţiune, cred c-am păţi-o rău de tot.

Dar dacă o facem să creadă că are un admirator secret şi-o să-şi canalizeze energiile spre identificarea lui? Poate dacă află că o iubeşte cineva se mai înmoaie şi ea. Dar pe cine păcălesc, slabe speranţe, mă îndoiesc că ea se vede altfel decât o scorpie cu două picioare.

Hai să fim realişti, singurul lucru care ne-ar mai putea scăpa de ea sunt extratereştrii. Dar ce extraterestru, cu toate tentaculele la el, ar vrea să ducă în spaţiu un om în formă de pepene, care-i în stare să-şi scoată foarfecă şi să taie tot ce prinde? Zău că nu mai am nicio idee.

Cum să scăpăm de Vlăsceanu? A, ştiu, intru pe WhatsApp şi-i scriu repede lui Luca: „Ajutor, ne trebuie urgent un loc unde să ne întâlnim noi, cei din Repara- bile Tempus! E nevoie de planuri. Scop final: să scăpăm de Vlăsceanu!” După nici treizeci de secunde, telefonul mi-a piuit. „Biblioteca! Ăla e locul. Mă descurc eu cu intrarea.” Ştiam eu că Luca e mereu gata să treacă la fapte, dar mă îndoiesc că

poate să deschidă uşa aia înţepenită de-o veşnicie. învăţ de peste opt ani în şcoala asta, dar nu-mi aduc aminte să fi intrat cineva vreodată în bibliotecă.

# Şobolanii de bibliotecă. Mistere nedezlegate

*Filip*

Ce e cu biblioteca şcolii de arată aşa de jalnic?! E limpede că pentru a ne potrivi noi, „generaţia asta de fixaţi pe ecrane”, în statistici. Că doar auzim peste tot că suntem condamnaţi, e vai de viitorul umanităţii, că nu mai citim nimic. Mai mult, prin ţară cică ar fi enorm de mulţi analfabeţi funcţionali. Nu e cazul aici, în faimosul nostru liceu de pe Strada Plantelor, pe care se bat o mulţime de absolvenţi de gimnaziu. în ce ne priveşte pe cei din Reparabile Tempus, citim în cel puţin trei, patru limbi şi, ca să se-aleagă ceva de noi în viaţă, învăţăm şi-o groază de matematică. De pildă, azi, după ce termin însemnarea asta, dau fuga la meditaţii. Iar n-am repetat destul formulele, mă omoară proful.

Dar mai bine să mă întorc la bibliotecă. De când am venit prima oară la şcoală, mai precis acum opt ani, sala asta este mereu „în recondiţionare”, deşi niciodată nu intră nimeni să repare ceva înăuntru. Poate din cauza uşii mari, de metal, locul cu pricina mă înfricoşa. Mereu când treceam pe coridorul din faţă parcă... auzeam lucruri. Colegii îmi spuneau că exagerez, dar, cum aveam o imaginaţie bogată şi

serile citeam tot felul de cărticele, eram convins că nu-i treabă curată cu locul ăla.

într-o după-amiază, la finele programului şcolar, am observat că erau mai puţini elevi decât de obicei, probabil şi pentru ca peste două zile începea vacanţa de iarnă şi se absenta la greu. Am trecut pe lângă uşă, ca de obicei, numai că de data asta am început să aud ceva. Şi nu doar să aud, ci şi să văd şi să miros. De după uşă se împrăştia un parfum de leagăn vechi de şapte ani, dar care arăta ca nou, fiind întreţinut foarte bine. M-am apropiat de clanţă, ca să-mi confirm că miroase a diluant, şi-am îngheţat pe dată: pe lângă tocul uşii răzbă- teau raze în toate culorile. Ba chiar am auzit şi sunete limpezi, cum ar fi râsete, urlete sau pur şi simplu zeci de conversaţii suprapuse. Când a izbucnit un şuierat de locomotivă, am fost sigur că prin tăblie o să iasă un tren. De frică, am sărit într-o parte.

Acum, când recitesc aceste rânduri, chiar sună de parcă aş fi fost excedat de propria-mi imaginaţie. Dar eu ştiu exact ce-am văzut, ce-am auzit şi ce-am mirosit. De aceea, am fost extrem de surprins când, acum vreo săptămână, am reuşit să arunc înăuntru o privire scurtă, când o femeie de serviciu tocmai ieşea cu două scaune de-acolo. Pe jos, aruncate grămezi, nu erau decât... ghiciţi ce! Cărţi, fireşte. La asta pot spune că nu m-am aşteptat. Cărţi? Hai să fim serioşi! Ce naiba ar căuta cărţile într-o bibliotecă de-asta? M-am plimbat puţin pe-acolo, femeia de serviciu se-ndepărtase uşor, cotise chiar spre

secretariat, aşa că, nespus de curios, am vrut să văd ce-i cu toate mirosurile, sunetele şi luminile alea. Ciudat, dispăruseră. M-am furişat pe uşă şi m-am lipit de perete. Era un întuneric de ţi se zbârlea părul pe braţe, noroc că se mai vedea câte ceva prin dreptunghiul uşii. Vă daţi seama că mi-a sărit inima din piept când am auzit vocile. Nu una, ci două. Nu veneau de sus, ci, dimpotrivă, de undeva de jos. Dar cum aveau ecou se înţelegeau foarte uşor.

— Alo, tu eşti surd sau ce? a zis prima.

— Da, de câte ori să-ţi spun? i-a răspuns cealaltă, foarte asemănătoare, un pic răguşită.

— Păi şi dacă eşti surd, cum poţi să mă auzi?

— Ce glumă! *Amigo,* io pe tine te cunosc mai bine decât pe oricine. Mai mult, ştiu întotdeauna ce vei spune.

— Asta nu are logică. Chiar dacă ar fi să mă cunoşti şi să poţi anticipa ce-aş spune în anumite situaţii, nu ai putea prevedea reacţia mea la cuvinte scrise, de exemplu, la propoziţii pe care eu le-aş avea în faţă, şi tu nu. Prin urmare, cum să ştii ce vreau eu să spun?

— *Amigo,* ce tot bălmăjeşti acolo? Ai uitat că tu nu ştii să citeşti?

Se lăsă linişte pentru câteva secunde. Oricât vi s-ar părea de ciudat, am mai făcut doi paşi, cu mare atenţie şi suficient ca să mă apropii de rafturile din mijlocul încăperii. în spatele lor am descoperit doi şobolani foarte graşi.

— Dar dacă ar fi să spun un număr la întâmplare? tocmai zicea cel gri.

— Ei bine, îţi cunosc atât de bine mintea, încât am determinat de mult care e algoritmul gândirii tale pentru a face rost de-un număr. Este unul foarte complex, aşa că mi-e prea lene să dovedesc asta, răspunse cafeniul.

— Dar dacă aş gândi un lucru fără să-l spun? După raţionamentul tău ar trebui să ai acces şi la gândurile mele, nu? se agită şobolanul gri.

— *Amigo,* las-o mai moale, tu mă ştii pe mine nesimţit? Nu ţi-aş încălca intimitatea în ruptul capului. Adică niciodată. De aceea prezic numai ce spui.

— Şi nu ai nevoie să cunoşti circumstanţele exacte în care se află mintea mea pentru a putea determina ce voi spune?

— Păi alea le gândesc în subconştient, *amigo.* Subconştientul meu îţi cunoaşte toate secretele.

— Asta este complet nerealist. Şi ştii ce mai e complet nerealist?

— Conversaţia asta?

— NU, FAPTUL CĂ DUPĂ NENUMĂRAŢII ANI PETRECUŢI ÎMPREUNĂ DISCUTĂM UN LUCRU DE O ASEMENEA IMPORTANŢĂ ABIA ACUM!

— Nu pot să-mi dau seama ce spui când eşti furios, *amigo.* Mai încet, că se prind ăştia ce facem noi. Şi nu cred că ai chef de nişte capcane sau de niţică otravă.

— Asta cum naiba ar trebui să funcţioneze?!

— Ha, ha, ha, te-am păcălit. N-am habar la ce te gândeşti. Niciodată.

— Ştii ce, se burzului şobolanul gri, eu m-am plictisit. N-are absolut nicio logică tot ce spui. Dar în

acelaşi timp ştiu sigur că te-ai născut surd. Aşa că, sincer, habar n-am. Ce naiba?! Viaţa asta chiar nu are niciun sens!

Totul s-a oprit în punctul ăsta, căci uşa s-a trântit de perete cu zgomot. Femeia de serviciu a scos un strigăt de spaimă când m-a văzut. Mie mi se înmuiaseră picioarele şi m-am pomenit întins cât eram de lung pe parchetul mirosind a vechi. Asudasem rău, curgeau apele pe mine. Femeia m-a dus la secretariat. „Mamă, ce mai arde”, zicea la răstimpuri, şi m-a lăsat în grija doamnei

Bozbici. Am zăcut acolo mai mult de juma de ceas, până a venit mama. M-au dus direct la Grigore Alexandrescu, spitalul de copii, căci aveam febră mare. Am stat internat câteva zile, din cauza unei gripe care făcea ravagii.

Cu toate astea, discuţia aia din bibliotecă, oricât de nebunească aţi considera-o, mie mi s-a părut cât se poate de adevărată. Dar mă opresc aici, cred că m-am făcut deja de râs. Oricum, ideea e că-n biblioteca asta, fie că am intrat sau nu vreodată-n ea, putem da peste orice, inclusiv peste şobolani vorbitori.

# Cum obţinem cheia? Indignarea lui Bozbici

---

*Luca*

Okay... trebuie să pătrundem în bibliotecă. Evident, cea mai simplă metodă se referă la o cheie şi la o uşă. Sigur, mai sunt şi celelalte, ca ruperea scândurilor de pe ferestrele exterioare... Dar, chiar dacă sala-i la parter, cum să faci una ca asta iară să fii auzit? în şcoală e mereu cineva, cred că şi noaptea mai rămâne câte-un director să rezolve cine ştie ce note scăzute la purtare. Sau poate Dunca, proful de chimie, geniul nostru absolut.

Filip, de parcă asta ar fi de râs, începe să facă pe nebunul:

— Eu zic să facem rost de câteva elicoptere, de nişte frânghii de escaladat şi de câteva kilograme de explozibil care să facă praf pereţii. Să vezi atunci distracţie în încăperea aia culturală! Nu e nevoie decât de un pilot bun, Râul ar fi cel mai potrivit, nu?! E clar că la avansul lui matematico-fizic poate ţine elicopterul pe loc iară funcţia automată de stabilitate. Costumele le găsim într-o unitate militară, îl chemăm pe James Bond, rezolvă el povestea. Apropo, o ştiţi pe asta? James Bond merge pe stradă şi dă de-un melc. Politicos, se prezintă. „Bond, James Bond.” La care melcul: „Melc, melc codobelc!”

— Vai, ce-am râs! Filip, fii şi tu serios o clipă. Cum intrăm în bibliotecă? Reparabile Tempus are nevoie de-un loc pentru întâlniri. Că nu ne mai putem strânge ca până acum lângă tuia aia din fundul curţii. Ne-aude toată lumea.

— Şi eu ce zic?! nu se lăsă Filip. Pe Dora Exploratoarea o punem să facă rost de nişte echipamente de escaladat, nu strică niciodată, ce dacă biblioteca-i la parter? Iar Clara să aducă explozibil C4. Şi uite-aşa mutăm GTA 5 în viaţa reală.

— Alo, potoliţi-vă! interveni Râul. Trebuie să facem rost de cheie. E la secretariat, o ţine doamna Bozbici într-un cui, lângă cuier. Ştiu că-i aşa, fiindcă odată, când m-am dus să-mi ştampilez carnetul, m-am aşezat chiar sub ea şi, mişcându-mă continuu din cauza stresului, m-am pomenit că-mi cade-n cap. A dispărut undeva sub un dulap şi tot eu a trebuit s-o scot de-acolo, că doamna Bozbici, cu ţoalele ei de firmă, n-avea cum să se lase pe burtă.

— Chiar?! Vrei să spui că ştii unde-i cheia?

— *Ja, gem! Of course!* Merit un biscuit Oreo, nu?

— Super, Râul! Şi cum facem s-o luăm?

Douăzeci de minute mai târziu, aveam soluţia. Puteam s-o păţim, ştiam bine, dar o organizaţie secretă merită orice sacrificiu. Aşa că ne-am făcut curaj şi ne-am dus ţintă la secretariat. Am stat până când a sunat – eu întârziam la Ambrozie şi, cum era un tip de treabă, sigur nu-mi trecea absenţa –, iar Râul avea să intre mai târziu la info, materie la care, oricum, era as. După ce liniştea s-a întins pe toate coridoarele, Râul, ajuns deja la capătul holului, să vezi şi să nu crezi, şi-a

intrat brusc în rol. A început să strige cât îl ţinea gura:

— Să vezi fază, bă prostache! Azi am avut test, pentru care n-am învăţat nimic, că nu-s retardat! Şi ghici cât am luat? Patru, bă! Că mă doare pe mine undeva de nota...

Dar n-a apucat să termine, că s-a trântit uşa secretariatului, şi Bozbici a ieşit valvârtej. Râul s-a prefăcut că fuge, dar aşa, mai uşor, cât să dea impresia că poate fi ajuns din urmă. Ţac-ţac sunau tocurile care nu voiau decât să pună şcoala asta-n ordine, de unde şi până unde îşi permiteau nişte copii de gimnaziu să vorbească-n halul ăla?! Din ce mahala ieşiseră?! O să-i scadă nota la purtare! Cum îndrăznea?... Sunt sigur că v-aţi prins care-a fost mişcarea următoare. Ei bine, eu, marele erou Luca, am intrat în secretariat doar pentru câteva secunde, cât să iau cheia din cuier. Noroc că nu mai era nimeni înăuntru, vreo profesoară, ceva, că nu ne mai ieşea nici nouă planul. Am fugit apoi pe scări şi nu m-am oprit decât la sala de sport. înăuntru erau nişte copii de-a şasea, dădeau nu ştiu ce probe pe saltea. Mi-am luat o mutră serioasă şi, după ce m-am asigurat că nu mă vede nimeni, m-am dus spre scările celelalte, ale elevilor, şi nu m-am oprit decât la clasa mea. În buzunar aveam cheia. După ţac-ţac-ul obosit din depărtare, mi-am dat seama că Râul nu păţise nimic, secretara nu-l ajunsese din urmă. Şi dacă nu-şi aducea aminte cum îl cheamă, cum nici nu-l văzuse la faţă, degeaba avea să se plângă directorului. Prietenul meu era în siguranţă. Misiune îndeplinită!

# O întâlnire secretă. Puţină expectativă

*Filip*

Când a sunat, n-am mai dat buzna pe scări, doar ne-am strâns cu încetinitorul lucrurile, căci treaba noastră era să ne adunăm în bibliotecă. După ce toţi profesorii au ieşit în curte şi copiii s-au dus acasă, n-am mai rămas decât noi cinci, doamna de serviciu, paznicul şi secretara. Trebuia să ne mişcăm repede şi fără să fim auziţi, altfel, tot planul nostru de-a ajunge la bibliotecă ar fi eşuat.

După ce Luca şi Râul – ce tare e Râul al nostru! – au subtilizat cheia bibliotecii de la secretariat, speriind-o pe Bozbici cu un limbaj prea buruienos pentru un ţânc de-a şaptea – lasă c-o să vadă el, mare lucru să scape basma curată din asta! –, ne-am îndreptat cu toţii spre încăperea cea mare şi uitată de lume, plină de cărţi şi de praf.

Am descuiat uşa şi am intrat încet, pe rând, unul câte unul. Era întuneric beznă, nu pentru că s-ar fi lăsat seara, ci pentru că geamurile erau acoperite pe dinafară cu nişte scânduri groase. Şi, ca totul să fie *spooky,* întrerupătorul nu funcţiona. Părea şi mai grozav decât atunci, cu şobolanii ăia vorbitori, despre care n-am mai suflat o vorbă, că prea era aiurea. Toţi ştiau că de la febră mare începi să vezi şi lucruri care

nu sunt. Iar eu aveam, pe termometru, 40 de grade. Puteam muri dacă nu se intervenea rapid. Mă rog, aerul era umed şi îne- căcios, simţeam praful pătrunzându-ne în nări. Ne-am aprins cu toţii lanternele de la telefoane şi, pentru o clipă, am rămas uimiţi. Biblioteca asta părea uriaşă, rafturile cu cărţi se ridicau până-n tavan. Din păcate, erau goale toate. Tare mi-ar fi plăcut să mă uit puţin la cotoare. La cum arăta locul, mai mult ca sigur că aveau şi ediţii princeps, poate cărţi rare. Dar unde se găseau oare cărţile acum? La doar doi metri de noi, a descoperit imediat Râul. Volumele se aflau pe lângă pereţii liberi ai încăperii, în nişte cutii mari puse unele peste altele. Cred că erau vreo câteva zeci de cutii şi era imposibil să le mişti de-acolo. Biblioteca se afla într-o veşnică renovare, cu toţii eram siguri că vom creşte mari, ne vom aşeza la casele noastre şi vom avea copii, iar locul ăsta din şcoală va rămâne la fel.

Ne-am strâns într-un colţ, singurul cât de cât mai curat, şi-am început să vorbim.

— Ce ne facem?! a început Dora.

Normal, Vlăsceanu pe ea a chinuit-o, cred, cel mai tare.

— Speram că a plecat pentru totdeauna din şcoală! continuă ea. Ce mai vrea de la viaţa noastră?

— Eu n-am putut să dorm aseară, interveni Râul, am avut coşmaruri cu ea. Noroc că nu mi-a fost profă la clasă... Pe când voi... Trebuie să vă ajut. Fac ce-mi cereţi, pot spiona, pot fi cu ochii-n patru. Cine ştie care-i motivul întoarcerii lui Vlăsceanu?

— Suntem terminaţi! am zis eu. N-o să mai trecem

de Capacitate, ne va asculta în fiecare oră şi ne va pune note mici, după care le va trimite mail părinţilor că suntem
nişte loaze care nu ştiu nimic şi care au nevoie de pregătire intensivă la germană! Părinţii se vor supăra pe noi şi ne vor pune meditator de şase ori pe săptămână. Unii vom ajunge, ce oroare!, să lucrăm şi după-amiezile cu ea. Căci e foarte mieroasă când e vorba de cei mari, pare o zână cu dureri de stomac. Of! Părinţii ne vor confisca apoi telefoanele şi calculatoarele, iar noi, ca nişte fraieri, vom fi nevoiţi să învăţăm toată ziua şi ne vom pierde timpul degeaba cu exerciţii pe care ştim deja să le facem.

— Parcă văd cum o să ne asculte oră de oră, sări Luca. Şi, pentru fiecare greşeală făcută, o să ne scadă nota cu două puncte, până la corigenţă. Mare mirare să nu ne lase şi repetenţi! Şi-atunci ne-am ars de tot, chiar n-o să mai avem viitor. Vom ajunge să lucrăm pe şantier sau la croitorii, cu opt sute de lei pe lună! Sau vom săpa şanţurile de pe marginea drumurilor, la peste minus zece grade, de-o să ne degere degetele. Of, nu mai pot respira, simt că leşin, cineva să-mi aducă un pahar cu apă!

Dar de unde apă? Abia dacă ne vedeam feţele la lumina telefoanelor. Mai mult, lanternele nu puteau ţine cine ştie cât. Trebuia să ne grăbim. Clara se-arăta şi ea deosebit de indignată.

— Hai să ne întâlnim aici de fiecare dată când se întâmplă ceva mai ciudat, a continuat ea. Sunt lucruri care merg să fie spuse pe grupul nostru de WhatsApp,

*Fugit* – am văzut că deja l-ai făcut, Filip! –, dar sunt şi altele care nu trebuie să fie descoperite de nimeni. Cum e ăsta. Ce ne facem cu Vlăsceanu? Vă daţi seama că dacă s-ar prinde cineva că avem un gând rău legat de un prof, ar fi vai de noi!

— Bine, şi asta, cu biblioteca, nu e de ici, de colo! zâmbi Râul. Eu unul mă simt aşa, un pic erou.

Ce de treabă era băiatul ăsta! Toţi ne-am văzut deodată mai importanţi, făceam parte dintr-o organizaţie super secretă, Reparabile Tempus, ne întâlneam într-un loc interzis, biblioteca, şi aveam de gând să salvăm şcoala de terorista Vlăsceanu. Ce misiune mai importantă vreţi? Când ne închipuiam noi cel mai glorios viitor, se termină bateria lui Luca. Trebuia să ne grăbim, căci pe întuneric chiar n-aveam chef să rămânem în locul ăla.'

— Deci cum facem? întrebă Dora.

Atunci am intervenit eu, e drept că destul de ezitant. Nu eram convins de spusele mele, simţeam că n-am dreptate, dar puteam încerca.

— Uite, de-acum suntem mari şi putem să ne rezolvăm singuri problemele. Eu zic să vedem cum decurge povestea cu Vlăsceanu şi, dacă totul e-n regulă, nu vom avea necazuri cu ea pe parcursul acestui an. Dacă situaţia e nasoală şi începe iar să facă ce-a făcut când eram noi mai mici, atunci îi vom explica totul unui adult, iar el ne va ajuta cu siguranţă. Oamenii se schimbă, nu credeţi? Dacă nu mai e acelaşi monstru de dinainte? Dacă a devenit între timp drăguţă şi prietenoasă?

Ceilalţi au făcut ochii mari, la una ca asta nu se gândiseră.

— Eu zic că Filip are dreptate, spuse Clara, după vreun minut. îi mai dăm o singură şansă, dar una singură. Dacă o ratează, trecem la planul principal pe care încă... da... încă nu-l avem... Ei bine, vă rog să vă gândiţi la el fiecare, toate ideile contează. Până una alta, tu, Râul, fii cu ochii în patru, încearcă să semnalezi tot ce ţi se pare mai ciudat prin şcoală. Iar voi, vitregiţii de-a opta, faceţi faţă orelor. Cum vi se pare că e ceva în neregulă, convocaţi întâlnirea. Luca are cheia bibliotecii.

— Ba chiar am de gând s-o multiplic, se oferi Luca, şi o să v-o dau şi vouă, poate Clarei şi Dorei. De acord?

Cum să nu? Era bine să avem acces cu toţii în locul ăsta care, deşi risipea ecoul de la un perete în altul, se dovedea cât se poate de sigur. Cum nu voiam să dispară şi ultima lanternă – nu că ne-ar fi fost frică, dar ce să mai faci aşa, pe întuneric, nici nu mai vezi ce se vorbeşte ne-am strâns catrafusele şi-am ieşit tiptil pe coridor. Din fericire, nu era nici ţipenie, programul se încheiase de ceva vreme. La poartă am zis c-am avut de lucrat la un proiect la engleză şi-am plecat fiecare spre casă.

A doua zi de dimineaţă ne-am întâlnit cu toţii în curtea şcolii. Prima oră era germana...

# Markerul şi ochelarii. Râsul lui Vlăsceanu

## *Dora*

Nu mai înţeleg nimic, în cele câteva ore pe care le-am avut până acum cu Vlăsceanu, totul a fost destul de normal. Te pomeneşti că noi, cei din Repar abile Tempus, n-am greşit când i-am dat o şansă. Poate că s-a potrivit cu speranţele noastre ascunse şi s-a dus la un psihiatru. Sau poate şi-a luat un câine (bietul animal!). Sau... de ce nu?!... Poate s-a măritat! Ei, nici chiar aşa, s-ar vedea un inel, un zâmbet mai larg, un pic de lumină pe faţă. Oricum ar fi, mă bucur că s-a calmat, măcar nu mă mai persecută. Cine ştie? Probabil a realizat că a greşit şi acum încearcă să fie de treabă. Sper doar să nu revină la vechile obiceiuri, pentru că în curând va trebui să-mi fac buletinul şi nu vreau să am în poză urme de marker permanent pe faţă.

Ca să-nţelegeţi ce vreau să spun, am să vă povestesc despre metodele speciale ale domnişoarei Vlăsceanu prin care-mi amintea să nu-mi uit ochelarii acasă. Aşa e, port ochelari de la şase ani. Vorba vine „port”, în realitate toate perechile mele de ochelari se află pe undeva prin casă. Nu cred că am folosit vreo ramă mai mult de câteva luni. S-ar putea ca ăsta să fie motivul pentru care mă tot lovesc de lucruri sau poate sunt doar împiedicată. În fine, ideea e că-mi uitam ochelarii acasă

mai tot timpul.
Mama, neştiind ce să facă, a rugat-o pe Vlăsceanu să discute cu mine. S-o fi gândit că asta ar ajuta în vreun fel. Dar mama n-are idei bune în general şi aceasta nu a fost o excepţie. În ziua următoare, tata avea o şedinţă foarte importantă la care nu putea întârzia nicio clipă, aşa că m-a condus în şcoală şi m-a pupat pe frunte în cea mai mare grabă, uitând să-mi dea etuiul de pe bord, în care se aflau ochelarii. Primele ore erau de română, Vlăsceanu nu ajunsese încă la şcoală şi toţi se bucurau de o dimineaţă liniştită. Pacea, din păcate, n-a durat prea mult.

A treia oră era germana şi starea cea bună pieri imediat ce clopoţelul sună. Purtată parcă de o furtună, unica şi inegalabila Vlăsceanu – sau Vader, cum îi ziceam noi pe la spate, din cauza vocii ei răguşite de la atâta ţipat – intră pe uşă. Luca era cel care venise cu ideea poreclei şi, previzibil, avusese mare succes. Când să ne asculte din conjugarea verbelor auxiliare, Vlăsceanu m-a observat, sau mai bine spus a observat faptul că ochelarii îmi lipseau. Ceea ce urmează va fi greu de crezut, dar vă garantez că s-a întâmplat. M-a chemat în faţa clasei şi-a început să le povestească tuturor despre cât de uitucă sunt. Apoi a luat un marker permanent din penarul lui Mihai, pe care-l pusese în prima bancă pentru a-l putea supraveghea mereu, şi mi-a desenat o ramă de ochelari pe faţă. După încremenirea iniţială, am început să mă simt tot mai stânjenită. Dar ce puteam face? Să izbucnesc în plâns?

Lacrimile n-ar fi şters conturul negru oricum, dar ar fî înfuriat-o şi mai tare pe Vader, aşa că am stat câteva ore cu mâzgălitura aia oribilă pe faţă.

Am avut noroc, însă, că-n ziua aceea, bunicul, fost pompier, la un metru optzeci şi cinci, a venit să mă ia de la şcoală. Deşi statura sa e una intimidantă, bunicul e foarte blând, mai ales cu mine, nepoata lui preferată. Când a văzut ce era pe faţa mea, a cerut numaidecât să discute cu Vlăsceanu şi, deşi politicos, a cam speriat-o. Prin urmare, aceea a fost singura dată când Vlăsceanu şi-a permis să deseneze pe mine...

Dar acum, iată, tocmai intra în clasă. Ţinea în mână evaluările noastre iniţiale! Nu va fi o oră bună, am presimţit asta. Expresia ei facială, pusă parcă pe-un ciment nevăzut, nu părea ameninţătoare. Cred că acum vom afla cu adevărat dacă s-a schimbat sau nu, mi-am zis. A trântit hârtiile pe catedră, încercând să-şi controleze muşchii feţei, arătând de parcă ar avea spasme. Apoi a luat cam jumătate din lucrări şi a început să le răsfoiască.

— Albulescu! Aha, domnul Sorin. Se pare că la subiectul doi ai dat-o pe alba-neagra şi n-ai nimerit. La ce să m-aştept de la unul ca tine?! Şase.

— Iustin! Stin, pardon, ştim noi că la germană nu faci nicio brânză. Cinci!

— Mihai Câmpeanu! Dacă faci aşa şi la Capacitate, pricepem cu toţii unde ajungi. Nu-ţi face griji, câmpuri sunt destule. Iar prostia... Patru.

— Luca... Raluca, ha, ha, ha. *Entschuldigung.* Unde nu-i cap, vai de... Capacitate.

Bine că n-a avut nimic cu picioarele prietenului meu, că ştiam cu toţii zicala. Dar cum de i-a trântit şi lui Luca doar un şase? Că anul trecut ajunsese la faza naţională a olimpiadei de germană! Şi-apoi ne dădeam seama cu

toţii ca se pricepea, Luca avea un fel de extra-simţ pentru limba asta.

Nu-mi venea sa cred că asistam din nou la spectacolul penibil în care colegii mei nu mai îndrăzneau să respire, iar Vlăsceanu se desfăşura fericită. Ce i se părea nepotrivit cu numele noastre, cum de-i trecea prin cap să ni le stâlcească în halul ăla? Şi de ce ne dădea notele alea mizerabile? Clar, Vlăsceanu îşi ratase şansa pe care i-am dat-o. M-am uitat iute spre Filip şi Luca, păreau uluiţi de ce se petrecea. Apoi am scos, deşi nu aveam voie, telefonul. „întânire urgentă!”, chiar aşa, cu l-ul mâncat, am tastat pe grup. Am aruncat la timp telefonul în rucsac, dacă mă prindea, nu mai scăpăm de pedeapsa pentru încălcarea regulamentului. Tocmai îmi striga numele:

— Dora... Bora-Bora!... Ha, ha, ha. Şase, fetiţo! Şi e mult mai mult decât meriţi. Ce, te credeai mai cu moţ?!

# Un test la mate. Misterul glugilor

*Raul*

Ceva. Ceva? Ceva!!! îmi amintesc CEVA, dar creierul meu parca e un burete... A, nu vă iluzionaţi, nu vorbesc de un burete dornic să absoarbă informaţii, ci de unul care s-a consumat prea mult frecând tabla, încât nu mai ţine nici apa care, uite, a ajuns să curgă printre degete. Cam asta gândeam eu astăzi, în ora de mate, de altfel o oră care nu mă încurca prea tare. Nu mă simţeam tocmai în apele mele, parcă mă ghemuisem undeva în adâncul propriului corp, poate din cauza ploii sacadate, continue, deprimante... Nici n-a intrat bine-n clasă pro- ful de mate, Dima, că a spus pe un ton plat:

— Test. Scoateţi o foaie de hârtie. Demonstraţi Teorema lui Ceva.

Ca nişte omuleţi de cauciuc, unii mai agitaţi, alţii doar amorţiţi, aşa ca mine, am început să rupem câte-o foaie din caiete. „Dă-mi un echer”... „împrumută-mi un creion”... *„Horror”...* se auzeau şoaptele colegilor. Cât de nesuferită era ploaia asta de-afară!

Ceva-ceva îmi aminteam, dar parcă mintea-mi naufragiase şi funcţiona pe avarii. Triunghiuri, puncte de intersecţie, unghiuri şi multe altele mi se roteau în cap ca într-un carusel. Am început cu desenul. Dar nu, nu

era bine, mi-am dat seama că-l confundasem cu altă teoremă, aşa că l-am şters. Am mai stat câteva minute, uitându-mă la foaia cu pătrăţele. Deja mă temeam că n-o să mai am cu ce să scriu, căci de la începutul testului îmi rosesem nervos singurul creion aflat în posesie. Iarăşi îmi uitasem penarul acasă şi-a trebuit să scormonesc prin tot ghiozdanul până să găsesc ceva de scris.

Timpul trecea şi tot nu ştiam ce să fac cu blestematul ăla de triunghi! Mi-am îndreptat privirea spre geam, doar-doar îmi va veni vreo idee. Când e vreme frumoasă, curtea şcolii mă inspiră. Dar aşa, ploaia asta sâcâitoare, uf! Dar, ciudăţenie, oare ce se întâmpla afară?! Aproape că am sărit din bancă. Sub perdeaua de apă, o siluetă cu gluga trasă pe cap tocmai pusese ceva (un bilet cred) în crăpătura zidului din spatele curţii. S-a uitat în stânga şi-n dreapta, parcă neştiind încotro s-o apuce, şi s-a făcut nevăzută.

Oare ce se punea la cale? Biletul rămăsese înfipt acolo, îi ghiceam marginea albă, măcar de nu l-ar distruge apa. Deja mă deconcentrasem complet de la orice tip de problemă de matematică şi mă gândeam numai la bilet. Intr-o zi normală, ar fî fost foarte simplu, aş fi cerut voie la toaletă, sau să beau apă, sau să caut ceva ce am pierdut, şi m-aş fi strecurat până afară, la gard. Dar azi, cu puhoiul căzând din cer, cum aş fî putut să mă duc la toaletă şi să mă întorc apoi fleaşcă, de parcă aş fî intrat sub duş? Pe Dima nu-l duce nimeni de nas…

Dar ce era cu biletul ăla? Poate i-l scrisese vreun tip prietenei lui… Dar nu, nu cred, e cam veche metoda cu

bileţelul, nici în filmul *Liceenii* nu ştiu dacă se mai practica. Atunci?! Când mă chinuiam mai tare să dezleg misterul, apăru altă siluetă, tot în pelerină de ploaie, ceva mai întunecata de data asta, şi pipăi adâncitura. Am văzut cu ochii mei cum a despăturit biletul. Trebuia să ştiu despre ce e vorba, în clipa aia! Dar cum să fac, tocmai dădeam un test, muream de ciudă... După ce l-a citit, l-a strecurat înapoi în crăpătură şi-a dispărut prin ploaie. Nu mai suportam presiunea.

Am început să desenez triunghiul. OK. Până aici pot primi 0,50. Soso, în schimb, desena de zor cu compasul un cerc perfect. Deci el avea toate şansele să rămână la 0 puncte, dacă nu cumva îşi arunca privirea în lucrarea cuiva mai cu picioarele pe pământ. Oricum, profesorul se uita peste capetele noastre şi bătea uşor cu degetele în catedră: Mereu m-am întrebat la ce se gândesc profesorii când noi avem test? Nu se plictisesc?

Simţeam că pe-o astfel de ploaie nu se pot întâmpla decât tragedii. Cineva a pus în secret un mesaj, altcineva l-a căutat disperat, l-a citit şi l-a ascuns din nou, fugind mâncând pământul. Oare ce l-a îngrozit? Poate aflase despre un dezastru, despre ceva ireparabil... Cine ar pune un bileţel în gardul unei şcoli? Dacă ar fi fost un mesgg pentru eternitate, l-ar fî pus într-o sticlă şi i-ar fi dat drumul în adâncuri sau l-ar fî îngropat într-un loc sigur. Trebuia să găsesc cât mai repede o explicaţie, altfel mă păştea prima mea notă ruşinoasă la mate. În loc să mă concentrez la cerinţe, mă balansam în bancă, doar-doar o să văd mai în adâncul

curţii. Şi, ca totul să fie şi mai greu de suportat, Dima s-a prins că sufăr de agitaţie acută. M-a fixat cu privirea lui senină, aceeaşi cu care te încălţa şi cu nota doi.

Am început să scriu mecanic, adrenalina mi-a desfundat sinapsele şi brusc am avut în minte imaginea Teoremei. Pagina a început să prindă tot mai multă culoare, semne, cifre, unghiuri, idei, destul ca Dima să se liniştească şi să se uite din nou în gol. Gata! Am încheiat! în acel moment, o altă pelerină şiroind de apă s-a apropiat de zid. Parcă mirosea gardul şcolii. A dat cu mâinile de bilet, l-a desfăcut, l-a citit, l-a potrivit la loc şi-a luat-o la fugă. Incredibil! Dacă era o bandă? Sau o altă organizaţie secretă, una mai mult ca sigur în afara legii. Trebuia să văd ce se întâmplă!

— Domnule profesor, am terminat! m-am precipitat spre catedră ca să las testul.

Apoi am dat să ies din clasă.

— Nu pleci încă! m-a oprit Dima. Trebuie să înveţi să-ţi verifici lucrarea. Ştiu că n-ai facut-o, or, pentru un olimpic ca tine, pasul ăsta trebuie să fie reflex.

De unde până unde obsesia asta a profesorilor de a ne pune să verificăm o lucrare de care noi abia aşteptăm să scăpăm?! Nu mai puteam de ciudă. M-am întors în bancă şi m-am pus pe verificat. Soso tot rotea cu creionul cercul perfect desenat, alţii păreau să o fi scos la capăt, cu tot felul de triunghiuri. Apoi a sunat de ieşire. Mi-am dat seama deodată că se mai oprise şi ploaia. Cu coada ochiului, în timp ce mă aplecam cu testul peste catedră, am mai văzut o pelerină. Ultima, parcă dată pe repede. N-am mai ezitat şi-am dat buzna

pe coridor, spre ieşire. Profesorul de serviciu m-a oprit scurt: „STOP! Fără pelerină nu ieşi!” Am văzut roşu de supărare, dar ce puteam face? M-am întors în clasă şi mi-am luat geaca cu glugă din cuier. Apoi am fugit, dar degeaba, nici n-am ieşit bine în curte, că am văzut cum ultima pelerină tocmai rupea biletul. Şi, previzibil, a luat-o la fugă, fără să-i pot vedea faţa. Copiii mai mici şi mai mari se alergau deja prin bălţile abia formate.

Eram atât de supărat! Abia aşteptam să-i povestesc Clarei toată această întâmplare stranie. Sau mai bine nu. Ar fî spus că fabulez, ar fi râs de mine şi le-ar fî zis şi celor din Reparabile Tempus, în stilul ei, că nu mai are loc în casă de-atâta imaginaţie. Toată noaptea mintea mi-a fost bântuită de scenarii. Oameni cu glugă, în ploaie, un bilet misterios, toate se rostogoleau în mintea mea. Reparabile Tempus. Da, asta era, de-acolo aveam să primesc ajutor. Am adormit gândindu-mă la cum organizaţia noastră va descifra misterul.

A doua^zi, la prima pauză, am şters-o la clasa a opta să-i caut pe Filip, Luca şi Dora. Voiam o întâlnire urgentă, trebuia să le povestesc, nu mai puteam să... Dar de ce clasa era... aproape goală? Mihai, văzându-mi ochii cât cepele, a început să râdă.

— Ce-i cu tine? Ai văzut vârcolaci?

— Ăăă!... Nu, îl caut pe Filip.

— Lipseşte.

— Atunci pe Luca...

— Lipseşte şi el.

— Dora? Măcar ea...

— Acasă şi ea. Nu ţi-au zis nimic? Parcă eraţi prie-

teni...

Am dat din cap că nu. Dar ce Dumnezeu se întâmplase?!

— Vlăsceanu, profa de germană...

— Ce le-a făcut? l-am întrerupt cu maxilarele aproape încleştate.

— A, Vlăsceanu nu le-a făcut nimic. Pe când ploaia...

— Stop! Nu pricep o iota! am strigat cu disperare.

— Şezi calm, că-ţi explic! Vlăsceanu ne-a băgat într-un proiect: Orientare Turistica în Condiţii Climatice Extreme. Ca să ne maturizăm, ne-a asigurat ea, ştii şi tu teorii din astea. Pe ploaie (noroc că n-a fost vijelie, cu tunete şi fulgere etc.), am fost puşi să căutăm indiciile scrise de ea pe nişte bileţele şi apoi ascunse-n tot felul de locuri. Un adevărat reality show... Acum... ţine-te bine, toţi au guturai.

— Şi voi?!

— A, noi am fost şmecheri de data asta. Când am auzit că vrea să ne alerge în natură (tu nu ştii, este neobosită profa asta), ne-am luat scutire medicală. Dar azi cred că ne arde la germană. Ce să facă o oră întreagă cu jumătate de clasă? Ne pune la foc mic, să fii sigur! Mâine s-ar putea să nu ne mai întâlneşti nici pe noi. Pe uşă vei găsi scris: „Aici a existat cândva clasa a VIII-a.”

Am plecat uluit de cele ce-am auzit. Vlăsceanu era vie şi în acţiune. încetul cu încetul devenea o legendă.

# O plimbare prin centru. Surpriza

---

*Dora*

Mergeam la pian, urcasem în metrou şi trebuia să cobor la Romană. Numai că, să vedeţi ciudăţenie, am zărit-o deodată pe însăşi Vlăsceanu. Din instinct am făcut un pas în spate, deşi privirea îmi rămăsese lipită de ea. Am scos mobilul şi, prefacându-mă că şterg nişte mesaje, i-am făcut pe ascuns o poză. Noroc că tocmai atunci se pregăteau să coboare câţiva călători şi-am prins-o destul de bine. Am expediat imediat imaginea pe Fugit, grupul nostru de WhatsApp, ca să ştie toţi ce se petrecea.

„N-o scăpa din ochi!” mi-a răspuns Clara instantaneu. Cum de ghicise? Chiar asta aveam de gând să fac. Vlăsceanu purta pantaloni negri mulaţi, din piele sintetică, gata să plesnească pe ea, un hanorac gri destul de gros şi, ce mi s-a părut cel mai îndrăzneţ, îşi pusese o pereche de ochelari de soare asemănători ochilor de pisică. Nu ştiu cum să vă spun, dar Vlăsceanu avea înfăţişarea unui hoţ cu o garderobă restrânsă. Ce-mi doream din toată inima era să-şi ţină mereu pe nas ochelarii ăia, ca să nu-i mai vedem niciodată ochii ameninţători. M-am uitat la ceasul de la mâna unui domn din dreapta mea. într-un sfert de oră ar fi trebuit să înceapă lecţia de pian.

Metroul a ajuns în staţie, însă, în loc să mă precipit spre uşă, am rămas cu ochii la Vlăsceanu. Stătea ţeapănă, de parcă i-ar fi fost greu să se mişte. Oare era de la pantaloni? Nu cred. Sunt sigură că, dacă Vlăsceanu se dovedea în stare să arunce un elev pe geam, cum umbla vorba, putea să meargă şi-n nişte pantaloni puţin prea mici. Oamenii ieşeau rând pe rând din vagon, dar profesoara îmbrăcată ca un infractor rămânea nemişcată. Ce puteam să fac?!

La pian mă descurcam destul de bine, studiam temeinic, iar doamna Marilescu, profesoara mea, nu era o acritură care să-mi pună un mănunchi de beţe-n roate. Prin urmare, am scos telefonul din buzunar şi i-am scris un mesaj ca să-i explic că mi-am ars trei degete într-o merdenea fierbinte şi nu mă pot duce la lecţie. Uşile metroului s-au închis când am pus eu punct. Ce chestie! Eu, Dora Exploratoarea – zău că mă enervează porecla asta! –, elevă în clasa a opta, devenisem spion. Ardeam de curiozitate să ştiu unde se duce Vlăsceanu îmbrăcată atât de original. Şi mă intriga, desigur, şi ce avea de gând să facă. în cap mi se derulau tot felul de scenarii în care, de exemplu, Vlăsceanu scotea o umbrelă dintr-un buzunar secret şi începea să se lupte cu un răufăcător în staţia de la Universitate. Asta ar fi transformat-o într-un personaj pozitiv, ceea ce vă asigur că nu era şi nu va fi niciodată. După câte ne-a făcut numai de la începutul anului, Reparabile Tempus avea de împlinit o misiune măreaţă. Dar cum să ne descurcăm cu toată nebunia? Nu puteam răspunde pe loc, căci începusem să-mi imaginez că Vlăsceanu mă spionează, de fapt, pe mine; deşi era limpede că eu o

spionez pe ea. Cum ar fi să ne speriem una pe cealaltă, să râdem apoi şi, la urmă, să ieşim la o cafea? Un scenariu mult prea fantezist. Singurul lucru pe care l-ar face Vlăsceanu cu o cafea ar fî să mi-o toarne în păr, asta ca să se răzbune pe incidentul cu îngheţata.

„Urmează staţia Universitate, cu peronul pe partea stângă”, se auzi anunţul rostit în difuzoare de un glas metalic. Vlăsceanu a început să se mişte ca un pinguin către uşa vagonului. Fără să stau pe gânduri, m-am strecurat printre oamenii care ieşeau pe rând, asigurându-mă că Vlăsceanu nu mă vede. Pe peron, mi-a fost destul de uşor să n-o scap din ochi, şi asta din cauza ţinutei ei. A urcat pe scara rulantă care dă spre Muzeul Şuţu şi-a luat-o în stânga, printre clădirile acelea cu un cazino la parter. A ocolit statuia lui Mihai Viteazul şi a grăbit paşii pe-o străduţă perpendiculară pe piaţă.

Mă ţineam la oarecare distanţă, ar fî fost o prostie să mă prindă. Cum îmi luasem hanoracul pe care scrie „Porc” – la marea inspiraţie a unui rapper –, mi-am pus gluga pe cap. N-o vedeam decât pe Vlăsceanu, cu pantalonii ei mulaţi şi cu ochelarii ăia caraghioşi. Străduţele dădeau una-n alta, clădirile îmi erau tot mai străine, ştiam că intrasem în Centrul Vechi, un loc pe care-l ocoleam din principiu: toţi adolescenţii fără imaginaţie îşi pierdeau vremea pe-acolo. Şi turiştii străini, desigur. După jumate de ceas de intersecţii şi străzi minuscule, de vitrine cu pantofi, ceasuri şi eşarfe, s-a întâmplat ceva notabil. Vlăsceanu s-a oprit în faţa unei cafenele, pe firma căreia scria „Indigo”. Poate vrea o cafea sau un ceai, mi-am zis.

Am înţepenit în colţul clădirii şi-am început să-i studiez pe clienţii de la mesele de-afară. Deşi vara trecuse, încă se consuma îngheţată în cantităţi serioase. Aveam bani la mine să-mi cumpăr una, aşa că mi-am luat repede un cornet. Vlăsceanu rămăsese înăuntru, era limpede, dar să bea un ceai nu putea să-i ia cine ştie cât timp. Am ronţăit încetul cu încetul cornetul. Un băiat un pic mai mare ca mine începuse să mă urmărească insistent de pe partea cealaltă a străzii. Când s-a desprins de cei doi prieteni ai lui şi s-a îndreptat spre mine, am sărit ca un arc şi, fie ce-o fî, am intrat pe uşă. M-am dus ţintă spre tejghea, de parcă aş fi avut nevoie urgentă de ceva. Fata machiată strident de la casă m-antrebat ce doresc, aşa că am îngăimat că vreau un suc natural. Şi m-am aşezat în colţul cel mai ferit, sub o mică arcadă de lemn. Abia atunci am avut curaj să mă uit în jur.

Vlăsceanu, de necrezut, nu era acolo. Doar două mese erau ocupate, prima de un grup de prieteni şi cealaltă de un cuplu. în rest, o lumină mierie, penumbră, şi un miros ca de lumânări parfumate. Unde era Vlăsceanu? O văzusem cu ochii mei, eram sigură că intrase acolo. Şi nu ieşise, că doar nu-mi dezlipisem privirea de uşă. Ce se petrecea? Mi-am luat sucul şi, tot gândindu-mă la misterioasa dispariţie, a început să mi se zbârlească părul pe braţe.

Te pomeneşti că Vlăsceanu asta chiar era o infractoare? Dar cum de se făcuse nevăzută? Nu puteam pricepe în ruptul capului ce-o făcuse invizibilă. Când am fost sigură că nu era nici la toaletă, că trecuse deja un sfert de oră de când mă găseam acolo, am început să

intru în panică. Se facea seară, eram într-un loc străin, nu ştiam cum să mă întorc la Universitate. Nu-mi rămâ-nea decât să arunc un SOS pe Fugit, grupul nostru. Mi-a răspuns Luca: să stau liniştită, că-n douăzeci de minute mă găsea el. Indigo era pe strada cu Cărtureştiul,

librăria aia super, nu? Nu eram sigură, aşa că am întrebat barmanul care, de parcă n-ar fi ştiut româneşte, doar a dat din cap că da.

Am mai cerut un suc şi-am început să pun iarăşi lucrurile în ordine. Unde dispăruse Vlăsceanu? Era cea mai mare enigmă, una iară răspuns deocamdată.

# O altercaţie.
# Rusul în acţiune

---

*Luca*

Bine, când am văzut mesajul de la Dora, m-am gândit că-i o glumă. Ce să caute o fată ca ea, în timpul săptămânii, când avem tone de teme, în Centrul Vechi? Dar apoi m-am dumirit, Vlăsceanu scoate eroismul din noi. Şi eu cred că m-aş fi ţinut scai de ea, abia aşteptam să aflu mai multe. I-am zis Dorei să stea cuminte, înăuntru, în Indigo, n-avea ce să i se întâmple. în fond, mai erau pe-acolo câţiva clienţi, sigur ar fi intervenit în caz că ar fi intrat în vreo belea. Am început să-mi aduc aminte de tot felul de poveşti despre locul ăla, raiul dubioşilor, cu adolescenţi ca noi care ar fi fost acostaţi de tot felul de ciudaţi. Vă daţi seama c-am pedalat ca nebunul până la Universitate. Noroc că faceam meditaţiile la mate nu departe de-acolo şi că tocmai terminasem cu cele două ceasuri de chin ale zilei. Bine, n-aveam habar ce mă mai aşteaptă. Urma s-o recuperez pe Dora şi s-o conduc până acasă. Trebuia să nu se mişte din loc, mai fusesem la Cărtureşti de câteva ori, ştiam precis unde-i cafeneaua. Ce bine-ar fi fost dacă pe Dora ar fi însoţit-o cineva. Dar aşa, cum mi-o închipuiam singură cuc la o masă, mi-a venit în minte bancul ăla cu un ins care, într-o zi de vară, tot printr-un loc de-ăsta, turistic, se-aşază la o terasă,

afară frumos, ciripeli în copaci, n-are telefon, n-are tabletă, nu e cu vreun prieten, ceva, nu-l deranjează nimeni, aşa că, atenţie, e clar că-i... un psihopat! Ha, ha, ha.

Am zâmbit singur şi m-am aventurat pe străduţe, spre Stavropoleos, pe care o vizitasem odată cu proful de istorie, şi apoi drept înainte spre Cărtureşti. Se făcuse noapte, dar străzile astea centrale forfoteau mereu de lume şi, mai ales, erau bine luminate. Terasa de la Indigo era plină, dar asta pentru că fumătorii rămâneau afară. Mi-am legat bicicleta de primul suport şi-am intrat în grabă. Lumina aceea gălbuie m-a contrariat, unde era Dora? Am focalizat ca Robocop fiecare masă: acolo, nu, acolo, nu, în gaşca aia, nu – ar fi fost culmea –, la bar; nu, atunci unde? Şi-n clipa aia am zărit-o în cel mai ascuns colţişor, sigur era la ananghie, căci tocmai se îndrepta spre ea un individ în maieu negru, cu braţele tatuate. Iar ea, de necrezut, nu-şi lua ochii din telefonul ăla, nu vedea ce se petrece, nu... Aşa că n-am mai stat pe gânduri şi, cât oi fi fost eu de pirpiriu prin comparaţie cu ciudatul ăla, tot am sprintat ca să-i tai calea.

— E cu mine! Fata asta-i cu mine! am zis cât am putut de ferm.

Numai că, din cauza întunericului, poate, sau te pomeneşti că din cauza unui cârcel neaşteptat, am greşit catastrofal traiectoria. În loc să mă interpun între el şi masa Dorei, în mod cu totul neaşteptat şi pentru mine, l-am izbit tare din lateral. Am văzut stele verzi şi-am căzut peste el, grămadă. Un curent electric mi-a trecut din cot până-n moalele capului, de la

căzătură, desigur. Şi, cu totul neaşteptat, am simţit ceva sărat în gură.

— Kakaia idiot! răcni individul, obişnuit probabil cu altercaţiile.

Şi, de parcă ar fi fost mare karatist, sări în picioare. Avea o figură atât de ameninţătoare, încât am simţit că-mi îngheaţă sângele-n vine.

— Şto vreai cretin de la mine? strigă în timp ce mă ridica de parcă aş fî fost doar o păpuşă de cârpe.

Când mă văzu în picioare, îi mai pieri un pic furia, ca după juma de minut să-şi dea seama că din nas îmi curgea un şuvoi de sânge – ceva obişnuit pentru mine, o dată pe săptămână nişte capilare nefericite o luau razna şi-mi înroşeau şerveţelele. Deci mă izbise aşa de rău de-mi zborşise borşul pe nas?! Eram o piticanie, mă lovise fără să-şi dea seama, acum parcă-i venea să-mi ceară iertare. Nebunul ăsta chiar credea că sângele-mi curgea fiindcă mă lovise el!

— Găgăuţă iară minte! începu brusc să râdă.

Pesemne îl distra felul în care arătam.

— Te pui tu cu mine? Cu Serghei, mă?

Aş fî dat din cap că nu, dacă nu aş fî simţit aşa, ca o ameţeală. Noroc cu Dora care mi-a adus şerveţelele de pe masă şi mi le-a îndesat în nas, ca apoi să tragă repede un scaun.

— Niet. Niet, problema! zâmbi larg Serghei spre restul clienţilor. Totul e sub control. Un copchil hăbăuc, nimica alta.

Şi se aplecă să ridice de pe jos nota de plată. Abia

atunci am priceput că insul ăsta m-ar fi putut strivi dintr-o lovitură. Căci, Doamne, ce ruşine! El chiar nu avea nimic cu Dora. Nu era nimeni altul decât... barmanul. Uf! M-am simţit ca ultimul tâmpit, aşa că am început să îngaim scuze.

— Lasă! Lasă! Curajosule! Niet, problema! E gagica ta, nu? a zis apoi bătându-mă cu palma pe spate. Frumoasă fatucă!

Pe sub stropii de sânge, m-am făcut roşu ca sfecla. Ce prietenă visa?! Pe mine – aş fi putut să-i explic, dar n-aveam chef – nici nu mă interesau cine ştie ce fetele. Iar Dora îmi era ca o soră, era limpede pentru toată lumea.

— E sora mea! m-am pomenit zicând.

— Da, sigur, a râs fericit Serghei. Copchil simpatic eşti tu. Surioară cum e ea... la câtă lume n-ar plăcea?... Da' nu mă duci cu zăhărelul. Am nas!

Şi s-a lovit cu palma peste un biceps.

Cum sângerarea se oprise, m-am ridicat să merg la baie. Dora, în timpul ăsta, s-a dus să plătească direct la casă. Şi, aici e aici, cum treceam pe lângă bucătărie, am văzut nu doar tăvile alea argintii, ci şi nişte pantaloni de piele neagră, atârnaţi de un cuier. În partea opusă aparatului de gătit, am identificat, uluit, o... uşă. Cum de nu ne trecuse prin cap că mai era o ieşire?! Am făcut repede o fotografie cu telefonul şi-am trimis-o pe Fugit. Aşa puteau vedea toţi uşa, cât şi pantalonii.

— Să ştii că pe-acolo a dispărut Vlăsceanu! i-am zis Dorei de câteva ori pe drumul spre casă, ultima dată

chiar în faţa apartamentului ei.

Dar unde plecase? Şi ce treabă avea ea cu ruşii ăia? Şi ce era cu echipamentul ei trăsnit? Mare lucru dacă Vlăsceanu nu era spioană.

în noaptea următoare nici n-am putut dormi, nu mă puteam gândi decât la asta. Şi-a doua zi, teroare, aveam germana prima oră.

# Vechituri preferate.
# Sau de unde sare iepurele

---

*Filip*

După ce-am auzit în aceeaşi seară ce s-a petrecut în Centrul Vechi, nu m-am mai putut concentra deloc. M-am zgâit de nu ştiu câte ori la poza trimisă de Luca, aia în care se vedea uşa. A mai prins în ea o masă lungă, folosită probabil la gătit, mai multe cuptoare, un aragaz şi două combine frigorifice alăturate. Se zărea în dreapta sus şi un colţ de fereastră, pe pervazul căreia se găseau nişte orhidee. în rest, tăvi peste tăvi murdare, urmau probabil să ajungă în maşina de spălat vase. Oricum, chiuveta nu intrase în cadru. Sub blatul pe care mai mult ca sigur se gătea, vedeai două coşuri de gunoi şi o sumedenie de sticle. în colţ, jos, pe un suport de lemn se mai găseau tot felul de nimicuri, de la un aparat de cafea până la un monitor vechi. Toate amănuntele astea mi se învălmăşeau în cap, aşa că am terminat greu de tot proiectul la dirigenţie (dacă vă vine să credeţi, chiar primim proiecte la materia asta; de data asta era despre discriminare). Nici nu cred că l-am făcut bine: am numai două *slide-uri* şi nu-s sigur dacă xenofobia se referă numai la ura rasială sau şi la etnie.

Poate vă întrebaţi în ce-am avut două *slide-uri.* Păi, nu în Powerpoint, ci în Libreofiîce Impress! Mulţi

dintre voi probabil nu au auzit de Libreofiîce. Ei bine, este o alternativă Microsoft Office, una COMPLET GRATIS şi în multe cazuri la fel de bună ca Microsoft Office. în plus, există şi pentru Linux, un sistem de operare superior în toate privinţele Microsoft Windows-ului, în afară de compatibilitate cu unele programe şi hardware, deoarece numai aproximativ 2% din oameni îl folosesc. Linux este doar un *kernel,* adică nucleul unui sistem de operare, ca să zic aşa, pe care sunt bazate mii de distribuţii, fiecare fiind capabilă să arate diferit şi să funcţioneze pe diferite feluri de hardware. Ştiaţi că Androidul de pe majoritatea telefoanelor de pe lume este bazat pe Linux? Şi că enorm de multe servere pentru *website-un.* (cum ar fi Facebook sau Amazon) funcţionează folosind tot Linux?

Nu ştiu de ce vă spun toate aceste lucruri, deoarece nu au absolut nicio legătură cu ce s-a întâmplat în cafe-neaua Indigo. Trebuie să fie altceva la mijloc, dar ce? Bineînţeles că esenţial e că eu, v-aţi prins, mă dau în vânt după toate alternativele astea şi refuz pe cât posibil ideea de Windows. Te spionează şi, deseori, mai merge şi prost – am menţionat faptul că unele distribuţii de Linux se potrivesc perfect pe computere vechi de 15 ani, chiar şi mai mult, nu? Apoi, Windows costă prea mult şi e... minimalist. Linux este pur şi simplu superior. Există în total numai vreo patruzeci de viruşi pentru Linux, pe când pentru Windows se cunosc milioane. Ultima versiune de Windows care chiar mi-a plăcut a fost Windows 7, din 2009, preferata mea fiind 2000, presupun, care merge absolut perfect pe computerul meu de suflet, un IBM NetVista. îmi plac

foarte mult şi Windows 3.1 şi 98. Un computer cu Windows 3.1 n-am reuşit să achiziţionez încă: nu am cum să fac rost de ceva atât de vechi, pentru că este foarte scump pe eBay. Am reuşit să găsesc un laptop genial cu Windows 98 SE, doar că din păcate are ventilatorul stricat şi sună îngrozitor.

Dar de ce vă zic eu toate astea? Nu, nu vreau să mă laud. Oricum, nimeni nu e la fel de înnebunit ca mine după aparate de-astea matusalemice. Câteodată visez că o să am o casă plină de astfel de rarităţi şi că o să le-o prezint tuturor ca pe-un muzeu. Deşi, dacă mă gândesc la câţi puşti merg prin muzee, probabil că mi-aş termina repede clienţii. Dar nu despre muzee e vorba – mie chiar îmi plac, mai ales alea de artă şi nici despre colecţia mea de computere, ci despre... Vlăsceanu şi Indigo. Ba şi de nişte ruşi cu tatuaje pe braţe. Cât despre computerul de care vă spuneam – uite, nu mă pot opri! –, cel cu Windows 2000, l-am completat cu un monitor *no name* din 1994, care mă mir că mai funcţionează. Are o rezoluţie de numai 800 x 600 de pixeli, care ar fi considerată foarte mică de „New Childs”, cum le spun eu, chiar aşa, greşit, tipilor care cred că tehnologia recentă e mai bună. Doamne, ăsta e cel mai stupid lucru. Mie-mi face mai mare plăcere să joc clasice, Heroes of Might and Magic 2 şi 3, Warcraft II, Duke Nukem 3D, Sim City 2000 şi multe alte minunăţii din anii ’90, decât să mă aventurez în jocuri stupide, dar care au „grafici bune”. Ce să zic?!! Jocurile vechi sunt atât de creative, iar cele 2D sunt atât de frumos desenate, având culori grozav de vii, numai potrivite cu un monitor care după douăzeci şi

patru de ani teoretic nu ar mai trebui să funcţioneze. O, Doamne, şi clasicele Nintendo, alea sunt cu adevărat extraordinare. Pe consolele cum ar fi NES-ul (Nintendo Entertainment System), sau SNES-ul, sau pe Game boy, Game boy color se află unele din jocurile mele preferate. Ce-mi trebuie mie „grafici bune”, când consolele astea oferă jocuri atât de creative, cu atmosferă atât de originală, cu nişte cântece extraordinare, fiecare fiind unic în felul său? Kirby’s Dream Land, Super Mario Bros 1, 2, 3, Super Mario World, Tetris, The Legend of Zelda: Link’s Awakening, Street Fighter II sunt doar câteva dintre ele şi n-au nicio legătură cu jocurile atât de lipsite de personalitate din ultima vreme. Desigur, există şi azi jocuri reuşite, care pot fi comparate cu acelea vechi, cum ar fi Don’t Starve, Undertale, Starbound, To the Moon, Fiiiding Paradise, jocurile Nintendo moderne, Shovel Knight şi, în general, jocurile făcute de companii mici, independente, care vor să ofere o experienţă extraordinară, nu doar una care să le procure cât mai mulţi bani. Dar nu despre toate astea e vorba, ci despre Centrul Vechi şi Vader. Adică, altfel, de ce să nu mă gândesc la ce jocuri o fi preferat cândva Vlăsceanu? Mai mult ca sigur că s-a dat în vânt după Candy Crush. Sau The Torture 3, mai degrabă.

Dar... staţi aşa. Tocmai mi-am dat seama de-un lucru extraordinar. Acum ştiu că-n poza trimisă de Luca, aia, făcută când îi curgea sânge din nas, e secretul. Trebuie s-o deschid pe ecran, s-o măresc şi să mă uit încă o dată, cu mare atenţie, la ea. Evrica! Acolo, jos, sub blatul mesei, pe suportul de lemn, nu e un aparat de

cafea... Ei bine, şi asta schimbă complet lucrurile, e un computer străvechi. L-aş recunoaşte dintr-o mie, chiar şi aşa, cum e ascuns în penumbră. Nimeni n-ar mai ţine aşa ceva prin casă, darămite într-un local cu fumuri,

din centrul oraşului. Daca aş putea mări mai tare, ar fi grozav, că pixelii ăia albi nu pot fi decât o etichetă. Dar ce scrie pe ea? Şi de ce să fie monstrul ăsta preistoric tocmai acolo, în Indigo? Te pomeneşti că în el sunt arhivate activităţile ilegale ale lui Vlăsceanu! Trebuie să-i informez chiar acum pe toţi cei din Reparabile Tempus. Plec, aşadar, că am de trimis urgent un mesaj.

# Misterele bibliotecii.
# O cutie surprinzătoare

---

*Clara*

Să vezi şi să nu crezi, Vlăsceanu nu s-a arătat deloc azi, deşi le dăduse de citit celor de-a opta cincizeci de pagini şi de făcut patru caracterizări de personaje. Acum, ce i s-o fi întâmplat, e greu de priceput. Normal că ne-am strâns, imediat ce-am găsit un răgaz, în... bibliotecă. Şi-am început să cercetăm mai atent locul. Era atât de murdar pe jos, mai ales prin zonele centrale, de parcă s-ar fî vărsat pe parchet, în cine ştie ce timp imemorial, ciment amestecat cu litri de cafea. Bascheţii noştri prinseseră rapid o dâră neagră pe margine. La lumina telefoanelor, o puteam ghici şi pe asta. Respiram destul de greu, noroc că nu sufeream niciunul de astm. Praful, diferit de acela de cretă, ne pătrundea până în plămâni. Terminaserăm de vorbit despre computer (urma să-l scoatem obligatoriu din Indigo, dar cine să fie eroul?), despre costumaţia stranie a lui Vader, despre rusul tatuat (mamă, să vezi ce mare era, „Karatist, mai mult ca sigur!”, se aventură Dora), despre evaluările iniţiale care o făcuseră pe Vlăsceanu să-şi dea arama pe faţă. N-avea ea gânduri curate, nu se întorsese în şcoală ca să facă vreun bine. Dar ce Dumnezeu căuta?

— Mie mi-e clar că e spioană! am zis după ce-am

întors pe toate feţele noutăţile. Dar aici, în Liceul Teoretic de pe Strada Plantelor, nu văd ce mari secrete de stat s-ar putea ascunde.

— Poate o fi descoperit ceva proful nostru de chimie! a sărit Luca. Şi, am văzut în filme, spionii fură invenţii, tehnologie, lucruri de-astea.

— Mai ştii? râse Filip. Oricum, nu directorului, prof de muzică, se gândeşte să-i subtilizeze vreo partitură.

— Dar dacă a venit cineva din viitor, a zis Dora, şi i-a spus că aici, printre noi – poate chiar tu, Luca, sau tu, Filip –, e cel care va descoperi secretul Universului? Şi-atunci vrea să vă aibă sub ochi, că de, geniile nu trebuie ignorate.

Am izbucnit toţi în râs şi-am mai continuat o vreme aşa. Era clar că noi, cei din Reparabile Tempus, trebuia să clarificăm toate misterele astea. Mai rămăsese doar un sfert de ceas, când Dora a propus să ne uităm cu atenţie prin toată biblioteca. Vă daţi seama c-au urmat nişte surprize! Ne-am despărţit şi-am luat-o fiecare spre alt colţ al încăperii. Ne-a mirat un pic că spaţiul era mai mare decât al unei săli de clasă. într-un colţ se găseau rulate nişte covoare străvechi, roase zdravăn de molii. Pe mine mă scoteau din minţi muştele. De unde apă-ruseră acolo?

— Te pomeneşti că e vreo crescătorie, ceva, a râs Filip. Larve, proteine pentru viitor. Hai să vă zic un banc cu nişte şoareci. Un tip vine la psihiatru, supărat tare: „Dom' doctor, vă rog, ajutaţi-mă, am o mare problemă.” „Ce problemă?” zice psihiatrul. „Păi, uitaţi, în fiecare zi am un coşmar cu două echipe de şoareci care joacă fotbal, nu mai ştiu cum să fac, dar trebuie să

se termine odată.” „Bine, bine”, zice psihiatrul, „ia azi pastila asta şi, gata, se rezolvă.” „Dom’ doctor, n-aş putea s-o iau abia de mâine că, ştiţi, la noapte e... finala!”

Am izbucnit în hohote, ce mai vedeam şoarecii ăia şutând mingi peste mingi! Râul mi-a dat un ghiont, ce, voiam să ne prindă Bozbici? Ni se urâse cu binele? Mai bine să ne vedem de explorarea noastră.

Mă întrebam ce s-o fi întâmplat prin locul ăla de nu avea nimeni voie înăuntru. Rafturile goale şi înalte păreau nişte carii enorme. M-am apropiat de ele, se mai ghiceau încă urme străvechi de vopsea albastră. Când să mă întorc spre peretele celălalt, mi-a atras atenţia ceva. Praful, întins uniform pe fiecare porţiune de lemn, dispărea deodată într-un loc. Scotea la iveală, şi asta era de necrezut, urmele unei palme.

— Nu poate fi mai veche de ieri! stabili Luca. Deci nu suntem singurii care au cheia. Te pomeneşti că...

— Şi-n colţul ăsta, strigă Râul, veniţi repede. E clar că e sfâşiată pânza de păianjen. Musca din ea încă bâzâie, deci acţiunea e tot una recentă.

Dar cine să mai intre în bibliotecă?! Şi ce să caute acolo? Era închisă de multă vreme şi, din câte observaserăm, se părăginise cu totul. Ar trebui multă muncă şi ani întregi de reparaţii. Dacă te uitai la rafturile înalte şi goale aveai impresia că mai au puţin şi se răstoarnă, ştiţi, ca în desenele animate...

Apoi am mai descoperit un lucru foarte ciudat. Ne opriserăm cu toţii lângă cutiile închise cu scotch. Se

iveau pe rând la lumina telefonului lui Filip, cartonul se învechise, pe alocuri se desprindea în fâşiuţe mărunte. Pe fiecare cutie se vedea scris cu litere de tipar o literă.

— Te pomeneşti că sunt ale profesorilor, şi-a dat Râul cu părerea. Ştii tu, profîi au multe lucrări necorectate pe care poate le ascund aici. Deci când mai auziţi la catedră: „V-am pierdut lucrările", gândiţi-vă la aceste cutii imense!

Deşi mi-a venit să râd, nu ştiu de ce i-am tăiat-o scurt:

— Iar eşti prin bălării, Râul! Câteodată, la cât de iraţional gândeşti, mă întreb dacă noi doi chiar suntem fraţi. Ce să caute testele noastre aici?! Sunt cărţi înăuntru, doar cărţi! E clar ca bună ziua!

Mi-am adus aminte, fără legătură, de povestea cu câinii. Atunci, da, chiar mă supărasem pe el, întinsese coarda cam tare. Ne plimbam pe-o stradă din apropierea casei noastre pe unde apărea de obicei o haită de câini, iar mie mi-e mai frică de câini decât de Vlăsceanu, ceea ce-i mare lucru. Când să ne întoarcem acasă, am luat-o înainte; un câine ar fi putut apărea de oriunde. Dintr-odată l-am auzit pe Râul strigând: „Clara, fugi, o să vină, îi aud, fugi Clara!” Am luat-o la sănătoasa, fără să mă uit în spate, şi-am ţinut-o vreo două minute aşa, până când mi-am dat seama că el nu mă urmează. Dar ce...? Şi când m-am întors, Râul râdea de să se prăpădească.

— Ha, ce ţi-am facut-o! Nu era niciun câine, fraiero, te-am păcălit!

Am fost supărată pe el vreo zece minute, deşi, cam o

zi, m-am purtat ca şi cum nu i-aş ierta-o niciodată.

Revenind la biblioteca liceului nostru de pe Strada Plantelor, era tare dubios totul, nimic nu avea sens, iar cutiile sigilate păreau imposibil de deschis, aşa cum fuseseră lipite cu tone de scotch. în plus, praful fusese şters de curând într-un loc, pânza de păianjen se vedea clar sfâşiată. Pe carton erau litere. Şi-n mai puţin de două minute avea să sune. Eu trebuia să merg sus, la etaj, la info.

— Te pomeneşti că aici dau profesorii petreceri scurte, şopti Luca. Vă spun eu, asta se întâmplă. În toate cutiile astea sunt decoraţiuni, iar pe rafturile goale se pune mâncare, băutură şi lumini. Cred că se distrează pe cinste. N-aţi observat că-n fiecare vineri se grăbesc toţi spre cancelarie, doar Bozbici stă şi ne supraveghează? Stă ce stă până pleacă ultimul copil şi-apoi dă semn prin cancelarie că toată lumea a plecat. Să vedeţi atunci ce distracţie. Eu mi-i şi imaginez. Dima, profu’ de mate, în blugi şi hanorac şi, drept accesoriu de bază, pixul roşu pe după ureche... Ooo, şi Vlăsceanu! Dora, atunci când ai urmărit-o şi era îmbrăcată în pantaloni din piele, cred că tocmai plecase de la petrecerea de-aici. Purta şi ochelari, pesemne pentru a-şi acoperi cearcănele. Acum se leagă totul! Ei, vedeţi, biblioteca noastră e club de noapte!

Fireşte că Luca glumea. Dar noi tot ne-am imaginat petrecerile clandestine ale profilor şi iar am început să râdem. Ce bazaconii putea să coacă şi Luca uneori!

— Voi aţi văzut asta?

Şi-am arătat spre cutia verzuie dinspre margine.

— Nu vi se pare că e un pic neregulată? Nu cumva?

— Ba da! zise Filip. Cum de ne-a scăpat? Cutia asta e... deschisă.

Şi-a arătat spre partea laterală ce până atunci fusese întoarsă spre perete. Scotch-ul fusese dezlipit în locul acela, destul ca să se poată vedea cărţile dinăuntru. Ne-am repezit toţi ca să dezlegăm misterul. Am amuţit,

cred, în acelaşi timp. Cărţile stivuite înăuntru erau, şi se vedea clar titlul pe cotor, în limba... rusă. Dar nu mai aveam vreme, aşa că ne-am întors ca la comandă, căci tocmai se auzea soneria. Trebuia să ieşim înaintea oricui, nu puteam risca să fim surprinşi acolo. Am ţâşnit fiecare şi-am fugit spre clasele noastre. Luca s-a îndepărtat ultimul, numai după ce-a rotit cheia în broască.

Trebuia să fim mai precauţi data viitoare, de ce nu ieşiserăm cu un minut înainte de clopoţel? Dar atunci n-am fi găsit cărţile-n rusă. Şi cărţile astea, nu mă îndoiam, trebuiau să fie foarte importante în poveste. Cărţi în rusă! De unde până unde cărţi în rusă în biblioteca noastră?!

## Foculeţe cu ruşi.
## Să vezi şi să nu crezi

---

*Luca*

După marea bătaie de la Indigo, am rămas cu nişte vânătăi, una chiar pe maxilar. Nici acum nu înţeleg cum am avut curaj să mă pun cu bruta aia care parcă se numea Serghei. Trebuie să descopăr neapărat ce-avea rusul cu... Vlăsceanu. Dar cum să fac? Spionajul inter-nautic oare vă spune ceva? Am deschis Google-ul şi-am căutat „Vader”. M-am uitat la prima intrare, la a doua şi, tot aşa, preţ de vreo cinci minute. Dar nu găseam decât informaţii despre *Star Wars,* aşa că am apăsat pe opţiunea de imagini. S-a încărcat pagina şi-au apărut mii de poze cu Darth Vader, renumitul antagonist din seria de filme cu război spaţial. în momentul acela am înţeles de ce nu-mi dă niciun rezultat. Două palme peste faţă şi-un pahar cu apă, apoi mi-am revenit. Atâta am auzit porecla Vader pe la şcoală, încât am uitat cum o cheamă cu adevărat. Aşa cum, deşi îţi place mult de tot *De veghe în lanul de secară,* când ţi-e lumea mai dragă nu-ţi aduci aminte numele lui Holden.

Aşa că am şters literele şi-am completat căsuţa de căutare cu numele ei, Vlăsceanu. Pam, pam, pam!

— Okay, să vedem! m-am auzit zicând.

Da, judecaţi-mă! Vorbesc singur, vorbesc cu mine, poate că e o problemă. Şi două echipe de şoricei, o

finală, ceva... Şi... Nimic concludent. Uf!

După primele imagini, au apărut altele, unele chiar cu şcoala noastră. Dar niciuna cu redutabila Vader. Când să mă dau bătut, am dat peste ceva cu totul neaşteptat. O ţipă cu ochelari ca-n poza făcută de Dora în metrou, cu haine de piele mulate, ceva mai tânără decât profa noastră, cu perucă roşie, zâmbea alături de un ins blond, ras în cap, cu ceafa lată, genul atletic. Am mărit imaginea şi-am priceput pe loc că o aveam în faţa ochilor pe însăşi Vlăsceanu, numai că mai tânără cu vreo zece ani. Am încercat să văd apoi cine postase poza. Am dat doar peste câteva cuvinte în ruseşte, pe care-am încercat să le înţeleg cu Google Translate. Mi-a ieşit ceva ininteligibil: „Moarte hamburgerilor şi sectanţilor!" Nu putea fi decât o aiureală, deşi, sincer să fiu, un fior pe şira spinării tot m-a trecut. Păi ce s-ar face oamenii fără hamburgeri?! Colaps total, nu vreau să-mi imaginez. Preferam să lucrez o zi continuu la mate decât să nu mai merg luna asta pe la un fast-food (mama, atentă la alimentaţie, nu mă lasă decât la patru săptămâni o dată într-un restaurant de-ăsta; şi-mi ţin colesterolul şi greutatea în frâu, desigur; uf, cum să le explici părinţilor că n-au mereu dreptate?).

Poate că individul ăsta musculos şi cu ochi albaştri era iubitul ei. Dar aşa ceva se taie automat de pe listă. Cine-ar putea fi atât de lipsit de judecată, încât să întreţină o relaţie cu Vader? Deci concluzia este că toată situaţia asta îmi inspiră suspiciune.

Apoi am deschis Facebook-ul. Am introdus şi acolo acelaşi nume. Nu eram prieteni, evident, dar spre sur-

prinderea mea am observat că o avea pe mama la prieteni comuni. Ce-am decis să fac atunci? Simplu, am intrat pe acelaşi profil, doar ca de pe contul mamei. Mă simţeam ca un hacker sau un agent LPD. La poze am descoperit iarăşi acelaşi gen de postări. Dar şi nişte copii chinuiţi. Una dintre imagini mi-a atras atenţia. Era un ţânc, patru sau cinci ani i-aş fi dat, care stătea cu faţa lipită de geamul unei uşi. Poza era făcută de pe partea cealaltă şi se putea observa că acel copil era încuiat înăuntru. Sticla devenise udă de la condensul produs de căldura obrajilor pe care se scurgeau lacrimi. M-am uitat mai atent şi-am putut vedea o reflexie. Era însăşi Vlăsceanu, căci ea facea poza! Nu ştiu dacă zâmbea de satisfacţie sau de cât de artistică era fotografia. Cert e că, de indignare, am simţit cum îmi creşte pulsul. Ce-aş mai fi fotografiat-o eu printr-o astfel de uşă! Sigur, nu cu vreun Serghei în preajmă, că atunci şansele erau slabe tare.

După toate cercetările astea, mă găseam într-un impas. Epuizasem toate sursele de pe internet unde bănuiam că apare Vader. Nu descoperisem nimic nou, poza aia din tinereţe nu zicea mare lucru, putea să fie de la vreun carnaval, iar asta, cu băieţaşul, poate că era făcută la ea acasă, în familie. Că familiile Adams nu cred că-s de găsit doar prin filme.

Am mai stat un pic pe gânduri şi mi-am adus aminte de Instagram. Numai că ăsta fusese explorat de Dora – v-aţi prins, nu? Dora Exploratoarea, ha, ha. Dar de ce mă gândesc tot timpul la ea? Chiar şi acum, de ce mi-a venit în minte Instagram-ul, că doar ştiam bine că pe-acolo nu-i nici urmă de Vlăsceanu. Şi de ce nu mai am

chef de nimic? Hai, Dora, lasă-mă în pace, am treabă. Repa- rabile Tempus trebuie să ajungă la un rezultat legat de toate indiciile astea aiuritoare. Şi mai am de făcut şi-un rezumat la germană.

— 0, da! Cum de nu m-am gândit la asta până acum?! am strigat.

Dora, căci la ea îmi rămăsese gândul, chiar mă aju- tase. îmi scăpase ceva esenţial, ceva...

— Luca! am auzit-o tocmai atunci pe mama. Eşti bine? De ce ţipi aşa, iar te joci porcăria aia de *shooter?* Treci la teste de evaluare, că o s-o faci lată la examene!

— Bine, deschid chiar acum cartea de mate.

Ce-mi scăpase? Snapchat, desigur. Am înşfăcat telefonul şi-am intrat repede pe reţea. De data asta, am găsit-o imediat pe Vader. Să vezi şi să nu crezi, avea un nume normal mai întâi, urmat după un slash de unul rusesc. Atunci mi-a venit ideea să-mi creez un nou cont „sub acoperire”. Am căutat repede pe Google nume ruseşti, l-am copiat pe unul dintre cele de acolo şi l-am introdus în căsuţa numelui pe Snapchat: „Jlyka”, care, apropo, înseamnă Luca în rusă. După ce-am terminat, am căutat-o iar pe Vlăsceanu şi i-am dat *add.* Ştiam eu! A văzut că sunt rus şi m-a adăugat imediat în lista de prieteni.

După câteva minute, am primit o poză de *streak* de la ea. Aparent făcea foculeţe, dar tot ce scria în pozele pe care le trimitea era scris în rusă. Am căutat iar pe Google Translate ce însemna textul acela şi rezultatul a fost „Good night, Streak”.

— Am reuşit! AM REUŞIT! Vader sigur face foculeţe cu ruşi… Dar de ce?!
— Luca, iar te joci jocuri tâmpite?! Treci la matematică! Acum! a ţipat mama din camera de-alături.

Bine, am îndeplinit sarcina pe care mi-am propus-o. Acum pot face exerciţii împăcat. Vader este în mod cert o spioană în misiune. Rusia e stăpânul ei. Sau fosta Uniune Sovietică?! Cine ştie cât de periculoasă e? E clar că inamicul ăsta al nostru n-a apărut din nimic, că tot sadismul ei faţă de copii are o istorie lungă în spate. Probabil că-i urăşte enorm, dar, fiind în misiune, trebuie să aibă o slujbă care s-o acopere. Şi să fii profesor de germană într-un liceu bucureştean nu e oare un super alibi pentru o spioană ca ea?

*

## O umbrelă neaşteptată. Mapa misterioasă

*Raul*

Dacă ar fi să pun în ordine ce NU îmi place să fac, atunci pe primul loc ar fi să merg să mă zgâiesc la vitrinele magazinelor. Să fie clar, însă, soră-mea este fan *new collections* de oricare ar fi ele, de la elastice de păr până la haine şi nimicuri de tot felul. De aceea, când pot fenta o „relaxare” în mall, o fac fără să stau pe gânduri!

De data asta (era o zi de marţi, ploioasă şi întunecată), nu aveam cale de ieşire: trebuia să mă opresc cu mama să cumpărăm pentru ziua bunicii un cadou, iar Clara avea un curs de arte marţiale la care n-ar fi renunţat nici picată cu ceară. În plus, mama mi-a spus că trebuie să facă nişte plăţi la o bancă (apropo, ştiţi că la o bancă, într-un mall, poţi aştepta cât apoi să fii tocmai bun pentru o reclamă la frizeria bărboşilor?).

Ştiind că trebuie să mă eliberez din acest calvar, imediat cum am intrat în mall, i-am propus ferm mamei:

— Dă-mi voie o oră la librărie, cât rezolvi tu toate treburile. Poţi să-mi laşi un mic buget pentru câteva cărţi. Cumpăr una şi pentru buni. Facem aşa?

Mamei nu-i plac situaţiile neprevăzute, dar, pe de altă parte, se străduieşte cu perseverenţă să facă faţă schimbărilor „propuse” de mine şi de Clara şi să pară ca

observă că nu mai suntem nişte puşti care au nevoie de protecţie continuă.

— OK... Aşa facem... Dar nu te mişti din librărie. Clar?

Am zâmbit încântat. De câte ori câştigam o negociere simţeam că-mi ies degetele din pantofi.

— Ţine tu umbrela, Râul, să n-o mai car după mine...

Şi-a plecat privindu-mă ca şi cum asta era de fapt marea despărţire. în acel moment, însă, cum ne găseam în dreptul uşilor automate care se deschideau şi se închideau ritmic, privirea mi-a rămas agăţată de-o umbrelă mare, verde, cu nişte spirale ameţitoare, care-a intrat pe hol adăpostind pe cineva. Persoana ascunsă sub acoperământul cu pricina a apăsat pe buton şi „obiectul” s-a strâns ca o păstaie uriaşă. De sub el s-a ivit o pălărie ca o pisică de mare, cu boruri largi, care ascundeau aproape întregul chip.

— Hei, tinere, te plouă tare, nu? m-a apostrofat tocmai atunci un nene căruia-i răsucisem pălăria cu spiţele umbrelei.

Dar siguranţa mea era mai importantă decât ironiile celor din jur. Brusc, însă, mi-am dat seama că aşa pot atrage atenţia asupra mea, ceea ce era catastrofal. Am închis imediat umbrela, nu înainte de a-mi trage pe cap gluga.

Vlăsceanu, în ciuda corpolenţei sale, se strecura prin mulţime. într-o mână ţinea păstaia-umbrelă, pe umăr, o geantă ca un hău misterios, şi sub braţ strângea o mapă. Brusc a intrat într-o parfumerie, iar eu n-am avut de ales şi-am urmat-o. (Acum să mă vadă colegii! Ce-ar mai râde de mine! Deşi aş putea fi pus în situaţii mult mai grave,

vă imaginaţi, nu?) Am învăţat de când ne-am constituit frăţia să gândim ca la şah, să anticipăm. Pericolul cel mare? Ei bine, primejdia era aici peste tot. Adică oglinzile. N-am ştiut că într-o parfumerie sunt atât de multe oglinzi, ca şi cum vrei să urmăreşti reacţia parfumului pe piele. Aşa că, bazându-mă pe ceva cunoştinţe acumulate de la simpaticul nostru prof de fizică, m-am poziţionat cu spatele la ea. Fireşte, trebuia să-i pot urmări mişcările în oglinzi.

Dacă ghiciţi la ce parfum s-a oprit, aţi înţeles cu cine aveam de-a face. Trebuie, pentru asta, însă, să ştiţi franceză: *POISON.* Da, da, adică OTRAVĂ. Şi-a rezemat umbrela de raft, a pus mapa pe o vitrină şi aproape s-a spălat cu testerul de parfum-otravă. Magazinul ar da faliment dacă fiecare s-ar îmbăia în parfumul preferat. Am fost nevoit însă să pun şi eu mâna pe o sticlă colorată şi să-mi fac de lucru, fâs-fâs, căci paznicul mă cam luase la ochi. După această operaţiune, Vader şi-a luat umbrela şi mapa şi-a ieşit val vârtej din magazin. Acum „vânam" nu doar cu ochii, ci şi cu nasul, fiindcă otrava cred că era una adevărată. Simţeam deja mirosul în stomac şi-o stare de rău mă chinuia.

Următoarea oprire a făcu t-o la un magazin cu haine de tot felul. O priveam cum scormonea cu mâna printre cămăşi şi-apoi smulgea câte una, se uita scurt şi-o abandona în dezordine. Ca nu cumva să mă descopere, m-am ascuns într-o cabină de probă. Prin crăpătura perdelei o urmăream cum răscoleşte cu îndârjire. Deodată, ceva i-a atras atenţia – o bluză ca de camuflaj aşa că a venit direct către cabinele de probă. Se apropia de locul în care mă aflam, îi vedeam pantofii de şopârlă, şi brusc

m-a străfulgerat ideea ca va trage perdeaua în spatele căreia mă adăpostisem şi că... nu voi supravieţui. Auzisem atâtea despre cum îi ţinea pe ăia mici de picioare, cu capul în jos, până le venea ameţeală. Nu puteam decât să mă întorc şi să-mi dau jos hanoracul şi, în caz că intră, să mă prefac că tocmai îl pun pe mine. Dar, ce ghinion, şi aici era o oglindă. Ce să mă fac? M-a luat cu răcoare când i-am văzut pantofii chiar lângă perdea. Uf!... Din fericire, s-a dus exact în cabina alăturată. O auzeam cum fredona un cântec în germană. Apoi i-a sunat telefonul şi-a răspuns... în limba rusă! Nu înţelegeam nimic, dar recunoşteam fără tăgadă limba. Discuţia a fost scurtă, vocea suna metalic, fără urmă de emoţie.

în câteva minute a ieşit, a abandonat bluza pe un morman de haine şi-a pornit mai departe. Din fericire, următoarea oprire a fost la librărie. Acolo chiar şi eu eram un cumpărător adevărat! I-am găsit bunicii o carte de bucate cu reţete italieneşti. Mie mi-am luat la întâmplare o carte de matematică, căci nu-mi puteam desprinde privirea de EA. Am ieşit apoi din magazin şi mă uitam extrem de preocupat la nişte cărţi despre nutriţie expuse în vitrină. Vader a cercetat mai multe titluri, ca să aleagă până la urmă ceva despre manipulare şi psihologia maselor. în momentul în care era la casă, un copil a început să urle şi să protesteze, ca atunci când doreşte neapărat ceva şi nu se lasă până nu obţine. Asta cred că a iritat-o rău pe Vlăsceanu, pentru că nu putea să-l pună să stea în mâini şi cu capul în jos cum am înţeles că le cerea celor care nu o ascultau. Aşa că şi-a înhăţat cartea şi-a părăsit val vârtej librăria. Dar ce credeţi?! Paznicul a


8

ieşit după ea şi-a strigat-o:

— Doamnă, doamnă, fiul dumneavoastră şi-a lăsat umbrela la raftul cărţilor de matematică.

— Mda? Sunteţi sigur că era fiul meu?

— Doamnă, am ochiul format! Am văzut că nu v-a scăpat deloc din ochi!

Vlăsceanu a luat umbrela, a adulmecat-o ca un câine de vânătoare şi s-a întors în librărie rotindu-şi privirea împrejur. Eu, după ce intrasem din nou în viteză, mă ascunsesem după standul cu „împachetăm cadouri” şi simţeam transpiraţia rece pe şira spinării. Am văzut cum mi-a luat umbrela, dar, pentru că s-a chinuit s-o îndese în geantă, a lăsat mapa pe un raft şi-a plecat continuând să cerceteze chipurile din jur. Când n-am mai zărit pisica de mare, am luat-o la fugă prin librărie, spre paznicul ce tocmai cerceta mapa uitată.

— Tu eşti copilul doamnei cu pălărie care tocmai a plecat, nu-i aşa?

— Aaaa... da... oarecum...

— Căscat mai eşti. Băiete, ţi-ai uitat umbrela. Iar acum mama ta ne-a lăsat mapa. Poftim!

Am luat repede mapa şi-am îndesat-o în punga cu noile achiziţii, între cartea bunicii şi cartea mea de mate. Apoi paznicul s-a dus să facă pe detectivul şi cu alţi cumpărători.

— Eşti gata? Te-ai plictisit? am auzit tocmai atunci vocea mamei.

A sunat ca o binecuvântare.

— Da, hai repede să plecăm de aici. A fost îngrozitor!!

Ca să nu fiu prea bosumflat, mama mi-a luat tarta mea preferată, iară să uite, însă, să o răsfeţe şi pe Clara

cu o prăjitură. Am plecat apoi spre ieşire, dar parcă aveam cu mine o bombă... Oare ce se afla în mapă?

— Mamă, te superi? Am pierdut umbrela... Cred că mi-a luat-o cineva...

— Nu-i grav, doar că va trebui să alergăm până la maşină. Plouă cu găleata.

Când am ieşit din magazin, în ploaie, undeva, o păstaie uriaşă stătea sub apele şiroinde. Nişte ochi verzi îi scrutau cu atenţie pe toţi cei care ieşeau din magazin. M-am cutremurat şi m-am strâns lângă mama. Repara- bile Tempus trebuia să-şi adune rândurile urgent. Intrasem într-un mare bucluc.

# Dulapul şi melcul.
# Teroarea la vârste mici

*Dora*

îmi doream foarte tare să merg în tabăra aia, aveam şapte ani, terminasem clasa întâi şi urma să zbor pentru prima oară-n viaţă. Tabăra avea loc în Bonndorf im Schwarzwald, unde urma să fim cazaţi la o pensiune cam la o oră depărtare de atracţia principală din zonă, izvorul Dunării. Nu era numai prima oară când aveam să zbor, era şi prima mea *călătorie fără familie.* Sinceră să fiu, nu prea voiam să merg, dar mama a spus că ar fi „o bună modalitate să scap de inhibiţii", de parcă aş fi ştiut ce înseamnă asta. încă ezitam.

A doua zi, la şcoală, Andreea, prietena mea cea mai bună pe-atunci, mi-a spus că merge în tabără. Am crezut că înnebunise, cum adică să pleci în străinătate cu Vlăsceanu? Sau, şi mai rău, să stai cu ea în cameră?! Apoi am aflat că nu vom fi însoţiţi de Vader, ci de doamna Nicolescu (învăţătoarea clasei B) şi de doamna Baciu (învăţătoarea de la D), ambele foarte de treabă. Aşa că-n ultimul moment i-am spus mamei că vreau să merg şi eu.

Cu o seară înaintea plecării, eu şi tata am verificat dacă împachetasem tot ce era cerut în lista făcută de profesori.

Bocanci – da.

Haine în care te mişti cu uşurinţă – dap.

Portofel (şi bani) – avem.

Periuţa, pastă, prosop şi gel de duş – uite!

în final, am ajuns la concluzia că aveam totul. în noaptea aceea nu am putut dormi prea bine. Eram foarte entuziasmată, nimic n-ar fi putut merge prost, nu? Ei bine, încă o dată mă înşelam. în dimineaţa următoare am ajuns la aeroport la 6 fix şi, cum am intrat în terminal, am văzut grupul de copii înconjurând-o pe doamna Nicolescu. După ce tata a schimbat câteva vorbe cu învăţătoarea cea zâmbitoare, ne-am luat rămas-bun. La câteva clipe după plecarea lui tata, se arătă, fioroasă ca întotdeauna, Vader. Mă uitam în jur şi toţi erau şocaţi, până şi doamna Nicolescu. CE CĂUTA AICI?! Primul meu instinct a fost să las totul acolo şi să fug după tata. Poate dacă alergam foarte, foarte repede, aşa, cam ca Luca, aveam să-l prind din urmă. Imediat cum am început să procesez, i-am văzut maşina plecând. Nu mai exista scăpare.

— De ce-aţi întârziat? se stropşi ea.

— N-a întârziat nimeni, i-a răspuns doamna Nicolescu. Unde e Denisa… adică doamna Baciu?

— Conducerea şcolii a sunat azi, la ora patru dimineaţa. A luat o gripă şi n-a putut veni, aşa că m-au trimis pe mine! a răspuns Vlăsceanu.

Apoi a deschis ghiozdanul şi ne-a aruncat fiecăruia câte-un fular cu dungi fosforescente. „Să nu le pierdeţi!” Era timpul să ne îndreptăm spre control. Aveam emoţii, primul meu zbor avea să aibă loc cu Vader. Am avut noroc însă, stăteam lângă Luca şi Filip, departe de ea. Cel puţin până la jumătatea zborului,

când lui Matei i s-a făcut rău de la ciocolata pe care o mâncase de dimineaţă şi-a trebuit să facă schimb de locuri cu Vlăs- ceanu care stătea la geam. După un zbor de două ore şi jumătate, am ajuns în Germania. Vader a început să strige ca nebuna când nu şi-a găsit bagajul de cală. Slavă Domnului! Cine ştie, poate ne-ar fi cărat tăiaţi în bucăţele în el. Am luat apoi un autobuz şi nu mai ştiu exact cât a durat drumul, deoarece dormeam. încă nu bănuiam că aceea va fî singura mea ocazie să dorm.

Ajunşi la pensiune, Vlăsceanu ne-a împărţit în două grupe. Una avea să stea cu ea şi cealaltă cu doamna Nicolescu. Mereu mă considerasem o persoană noro-coasă, dar se pare că-n ziua aceea nu aveam să am parte de cine ştie ce noroc. întâmplarea a făcut ca eu să fi picat în grupa lui Vlăsceanu. Cele două grupe aveau să stea în corpuri diferite ale clădirii. Totuşi rămăsese o fărâmă de speranţă, pentru că Filip şi Andreea erau în grupa mea, printre mulţi alţii. Vlăsceanu ne-a pus să ne ducem bagajele şi ne-a desemnat partenerii de cameră. Eu eram cu Andreea! Filip cu Mihai! Noi fetele ne facu-serăm planuri să ne uităm la filme şi să ne jucăm.

Mai erau câteva ore până la stingere (literalmente eram ca-n armată) şi eu credeam că vom avea parte de-o seară liniştită.

Vlăsceanu ne citi nişte poveşti de groază cu fantome şi monştri, care pe mine mă speriau foarte tare. Văzând asta. Mihai a decis că ar fî amuzant să mă sperie. Năs-coci planul perfect şi, într-un moment favorabil, îl puse în aplicare. Se ascunse după uşă şi, când am intrat în cameră ca să-mi iau periuţa pe care-o uitasem în baia

lui Filip, m-a speriat foarte tare. Ca orice altă fiinţă înspăimântată, am scos un ţipăt ascuţit. Acesta se pare că a trezit-o pe Vader şi ea m-a încuiat în dulapul de pe holul care conecta camerele noastre. Cred că m-a ţinut închisă în dulap cam douăzeci-treizeci de minute, dar mi s-a părut de-a dreptul înfiorător, mai ales că pe hol toate becurile erau arse şi dulapul nu era prea încăpător.

A doua zi, urma să pornim într-o drumeţie în care aveam să vedem izvorul Dunării. La masă am fost reuniţi cu grupa doamnei Nicolescu. Toţi păreau să fi dormit şi erau foarte binedispuşi. Nu se poate afirma că lucrurile stăteau la fel în grupa noastră. După micul dejun, Vader ne-a spus să ne facem două sendvişuri cu ce găseam la bufet, să ne luăm şi un fruct şi să le împachetăm. Să avem grijă să ne punem mâncarea asta în ghiozdan!

— *Beivegt eure Hinterseiten, ihr Ferkel!* („Mişcaţi-vă posterioarele, purceilor!”) ne răsuna în urechi.

Drumeţia era foarte obositoare, mai ales pentru că merseserăm deja nouă kilometri, aşa că la izvor am făcut o pauză. Pe atunci nu părea să înţelegem ce vedeam. Eram cam dezamăgiţi, Dunărea chiar începea din firicelul ăla de apă? Nu era o glumă? Ba chiar Luca râdea că avea de gând să-şi vâre degetul mare în gura din care ţâşnea marele fluviu! Dar nici n-a apucat să se apropie, că Vlăsceanu începu cu istericalele. După expresia facială a doamnei Nicolescu, aceasta părea să vrea să-i toarne colegei în cap toată apa din sticla pe care-o căra cu ea. Presupun însă că n-a fost nevoie, Vader s-a calmat singură.

Era timpul să mâncăm. Andrei îşi pusese mâncarea în geanta Dariei pentru că-şi uitase ghiozdanul în autobuz. Am stat acolo cam o oră, jucându-ne de-a spionii

şi închipuindu-ne că un urs sau vreo altă creatură se ivea din pădure şi-o mânca pe Vlăsceanu. în timp ce unele fete ce nu voiau să-şi murdărească hainele faceau coroniţe de flori cu doamna Nicolescu, noi, restul, ne urcam pe nişte trunchiuri de copaci sau ne căţăram pe copaci căzuţi.

Andrei, care obişnuia să mănânce foarte încet, văzu tot ce se întâmpla şi-abia aştepta să participe şi el. Din neatenţie, aruncă şerveţelul în geanta Dariei şi uită să închidă fermoarul. Aveam să aflăm abia mai târziu ce greşeală mare făcuse bietul Andrei. Apoi am luat-o din nou voiniceşte drept înainte. Nu pricep nici acum cum străbăteam cu paşii ăia mici ai noştri distanţele. Am mai mers o bună bucată de drum până ce Vlăsceanu a decis să asculte în sfârşit smiorcăielile noastre şi-a găsit un luminiş în care-am poposit. Deşi nu ne era foame, Vader ne-a constrâns să mâncăm, spunând că-n caz contrar avea să ne fure raţia zilnică de îngheţată. Noi, cunoscându-i apetitul uriaş, ne-am speriat şi-am înfulecat numaidecât tot ce ne mai rămăsese prin ghiozdane. Toţi, mai puţin Daria. Vlăsceanu se înfurie foarte tare văzând asta şi începu să zbiere la ea. Daria însă îşi luă inima în dinţi şi ripostă.

— NU am cum să mănânc mărul ăla. Este un melc pe el, nu pot să-l mănânc.

— Şi de ce e un melc pe mărul tău?

Daria era nedumerită. Habar n-avea de unde apăruse melcul, dar îl vedea pe măr şi asta-i ajungea. Nu voia să ştie nimic mai mult. Apoi Andrei, cu altruismul său, îşi recunoscu greşeala. Ce e drept, probabil că el era de vină, dar toţi ştiam că a-ţi asuma vina în faţa lui

Vlăsceanu era sinucidere curată. Se zice că minciuna recunoscută e pe jumătate iertată... Ei bine, Vader nu părea să fî auzit de vorba asta. Aşa că făcu un lucru înmărmuritor. Luă melcul de pe mărul Dariei şi-l puse pe ceafa lui Andrei. Nu puteam să nu ne holbăm la dâra lăsată în urmă de melcul care începu să alunece uşor pe spatele copilului. Acesta încremenise, asta şi pentru că Vlăsceanu urla la el explicându-i cum îl va obliga să mănânce mărul cu melc cu tot. Toţi credeam că băiatul va face o criză, că se va îneca de la plâns, şi s-ar fi întâmplat asta dacă n-ar fî intervenit doamna Nicolescu. Aceasta luă fructul şi-l aruncă la un coş de gunoi din apropiere. Apoi scoase melcul din tricoul lui Andrei, tocmai la timp, pentru că ajunsese aproape de betelia pantalonilor. Şi-am văzut cu ochii noştri cum îi ţine piept lui Vlăsceanu. Discuţia n-a durat decât câteva minute, dar la finele ei Vlăsceanu era roşie ca mărul Dariei, pe când doamna Nicolescu venea fredonând veselă spre noi.

în noaptea aceea, toţi cei din grupa lui Vlăsceanu am fost invitaţi la o petrecere în camerele grupei doamnei Nicolescu. Ne-am distrat foarte tare, mai ales pentru că Vader nu era acolo. E singura amintire plăcută de-atunci.

După această primă tabără, până de curând n-am mai vrut să dorm nicăieri, decât acasă. N-am mai mers în nicio tabără. Din fericire, am scăpat de această problemă anul trecut, când mi-am făcut curaj să dorm o noapte la Clara. A ieşit bine, nu m-a închis nimeni sub vreun pat, nu au apărut monştri, nu am tremurat de spaimă că dacă se stinge lumina voi muri pe loc,

descompusă în

miile de particule ale fricilor împrăştiate atât de tenace de Vlăsceanu. Am supravieţuit şi voi supravieţui şi de data asta. Reparabile Tempus îşi va duce la capăt misiunea!

## Dispariţiile.
## Alte mistere

*Filip*

După ce s-a întors Vlăsceanu – cică ar fi fost în schimb de experienţă în Leipzig au început să se petreacă tot felul de lucruri ciudate. Nu, nu e legat de note sau de zeflemeaua continuă şi nici de faptul că ne pune să învăţăm fraze întregi pe de rost, ci de... dispariţii. Exact, au început să ne dispară lucrurile.

De exemplu, eu nu-mi mai găseam stiloul şi radiera. Mi-am întrebat toţi colegii dacă le-au văzut pe undeva sau dacă din greşeală le-au luat acasă cu ei. însă mereu am primit acelaşi răspuns: „Tu crezi că ştiu eu cum arată stiloul tău sau pe unde ţi-ai lăsat radiera? Ce să-ţi fac dacă eşti tont?” Am fost nevoit să-mi iau altele noi, din banii mei de buzunar, deoarece părinţii mi-au zis de la începutul anului şcolar că ei au cumpărat caiete şi alte rechizite, iar dacă pierd ceva, atunci voi fî nevoit să-mi iau singur. Aşa n-am mâncat eu şaorma timp de două săptămâni, din vina unui stilou pierdut.

Cam toţi colegii mei din clasă au început, în următoarea săptămână, să nu-şi mai găsească lucruri. Unele erau minore, nesemnificative, precum pixuri, creioane, carioci, insignele de pe ghiozdane, mine de creion mecanic şi aşa mai departe. Dar unii dintre noi nu-şi mai găseau lucruri chiar importante şi de care aveau nevoie.

O fata din clasă care şi-a lăsat ghiozdanul la şcoală pentru că avea ceva de rezolvat în după-amiaza aceea nu l-a mai văzut în dimineaţa următoare. A fost disperată, mai era puţin şi-o lua razna. Nu doar că avea înăuntru manualele, penarul, dar mai ţinea şi caietul de meditaţii la mate, cu toate formulele, teoremele şi axiomele posibile. Acum trebuia să-l refacă, i se dusese munca de-un an, se simţea teribil. Degeaba a dat sfoară-n ţară prin tot liceul, degeaba a verificat clasele celelalte, că părea că-l înghiţise pământul.

Părinţii au venit la şcoală, însă Bozbici i-a trimis repede la plimbare: Ce, nu ştiau ce copil căscat au? Adică lor li se părea normal să-şi uite cineva ghiozdanul? Păi nu era o gumă de mestecat sau o agrafa, ci un ghiozdan! Sigur nu-şi pierduse nimic, doar inventa.

Lucrul care ne-a surprins cel mai tare a fost pantoful lui Râul. Tocmai se întorsese de la ora de sport, când şi-a găsit descompletaţi converşii lăsaţi în vestiar. Doar cel stâng era. Situaţia începea să miroasă a peşte şi nu, nu era de la McFish-ul pe care-l mânca Luca uneori, la prânz, ci de la altceva. Un pix nu era totuna cu un convers, şi încă unul al unui copil care nici măcar nu era în clasa noastră. Mare mister. Cum n-am mai găsit răgazul de-a ne strânge-n bibliotecă, asta şi pentru că se auzeau uneori zgomote dinăuntru – te pomeneşti că începuseră să zugrăvească locul ne-am adunat într-o pauză la tuia. N-am stat cine ştie ce de vorbă, deşi Râul ardea de nerăbdare să ne descrie mapa. N-o putea aduce la şcoală; dacă-l prindea Vlăsceanu, îl făcea piftie, mai mult ca sigur. Dar ne propunea să ne vedem în weekend undeva, într-un loc neutru. Prin Cişmigiu, am

putea lua şi o barcă şi, aşa pe valuri, ne-ar arăta şi nouă comoara.

— Dar ce-i înăuntru?

— N-aş putea spune. Par nişte planşe. Destul de trăsnite. Cu litere ciudate, semne neobişnuite.

— Deci e spioană, v-am zis eu, sări Luca. Probabil că foloseşte un cod pentru a păstra informaţiile preţioase.

— Ceva-n ruseşte era? întrebă şi Dora. Nu-mi pot scoate din minte cutia aia cu volume ruseşti...

— Nu cred. Dar la limba asta oricum nu mă pricep. De fapt, Clara ar fi remarcat imediat amănuntul ăsta.

în ziua aia Clara lipsea de la şcoală, trebuia să se ducă la dentist.

Povestea asta cu dispariţiile ne pusese pe jar pe toţi din clasă.

— De ce nu staţi la pândă? a avut ideea Râul. Trebuie să găsiţi făptaşul. îmi iubeam converşii, să ştii, i-am primit când am făcut treisprezece ani.

— Să-nţeleg că paisprezece o să împlineşti peste... un an şi jumătate?! am făcut eu una din glumele mele originale.

A trebuit să treacă un pic de timp până să-şi dea seama toţi de absurdul enunţului şi să izbucnească în râs.

Dar asta, cu supravegherea continuă, nu era tocmai greu de pus în practică. în prima pauză am făcut bileţele pentru toţi colegii şi le-am împărţit. Am început astfel să ne purtăm ca nişte poliţişti de clasa opta, să fim atenţi la orice, să descoperim, dacă se putea, şi hoţul. Şi într-o zi, mai precis luni, am avut revelaţia. De pază era Mihai şi, pentru că-i venise să meargă la baie, a lăsat pentru o

clipă clasa nesupravegheată. Şi cine-a intrat tocmai atunci înăuntru? Cine-a luat un căluţ de ceramică meşterit de mine, cândva, la o oră de arte şi expus pe o etajeră din clasă? Cine-a ieşit pe vârfuri şi, abia după ce-a ajuns la colţul coridorului, a început să păşească normal? Sunt sigur că v-aţi prins că însăşi Vlăsceanu! Mihai a dat nas în nas cu ea şi nu i-a venit să creadă. Ei bine, văzuse multe-n viaţa lui, însă nu-şi imaginase că hoţul era o profesoară. Ne-a anunţat pe toţi şi, când tocmai ne-am hotărât să mergem sus, la director – o asemenea faptă trebuia neapărat reclamată s-a întâmplat ceva neaşteptat. în pauza mare, Vlăsceanu a intrat cu un coş mare, plin de lucruri, în clasă.

— Nota trei la perspicacitate! a rostit cât se poate de serios. De aproape şapte zile vă dispar lucruri şi-abia azi mi-aţi dat de urmă?! Păi aşa, într-o bună zi, o să dispăreţi chiar voi şi n-o să vă daţi seama.

Nu pricepeam nimic. Cum, unde voia să ajungă?

— Iniţial, voiam să vă propun un exerciţiu creativ, care să plece de la o situaţie reală. Nu trebuia decât să vă dispară două, trei obiecte, ca apoi să vă determin să scrieţi nişte compoziţii în care să le daţi de urmă. Am mizat pe latura emoţională, poate o să vă desruginesc un pic mintea. Da de unde, nema chichirez gâlceava! Cu nişte îngrămădiţi ca voi, a trebuit chipurile să subtilizez chiar şi-un ghiozdan! Nici împreună n-aţi fost în stare să mă găsiţi. Şi-acum, îngrămădi tul de Mihai m-a văzut din întâmplare. E clar că n-aveţi pic de imaginaţie. De-aia nici nu vă mai pun să scrieţi nimic, vă trec direct nota-n catalog. Patru la toată lumea. Şi luaţi-vă cât mai repede prostiile astea, ce hoţ ratat le-ar vrea?! Mie, să vă fie

clar, mi-au făcut deja urticarie.

# Fraţii.
# O paranteză

## *Raul*

N-aş vrea să vă faceţi o părere greşită despre mine, dar m-au emoţionat tare rândurile de mai jos. Nu le-am scris eu, sunt ale Clarei, ce să-i faci dacă are un spion mic în casă? Nu vi le-aş arăta, numai că azi, în pauza mare, am, vorbit despre cât de cool sunt profîi noştri. Măcar unii dintre ei, desigur. Vlăsceanu iese din discuţie, normal. însă Dunca, tipul de chimie, chiar e super, nu ne predă nimic iară să facem mai întâi un experiment. Mereu vedem ceva şi-apoi tragem o concluzie. Uite, sunt sigur că habar n-aveţi că aburii sunt, de fapt, invizibili. Ce vedem noi deasupra farfuriei cu ciorbă fierbinte sunt aburi care se răcesc. Asta produce... vizibilitatea.

Ambrozie, tipul de română, e şi el în regulă. Poate o să vă faceţi o idee despre metoda lui şi din scrisoarea asta a Clarei. Dacă tot nu mai trimite nimeni mesaje pe hârtie, când s-a ajuns la genul epistolar, să vezi ce găselniţă a găsit. „Scrie o scrisoare pentru copilul care-ai fost cândva. Vârsta aleasă: şase ani!” a fost cerinţa. Şi soră-mea s-a dus la ea-n cameră şi s-a pus pe treabă. A ieşit chestia asta. Cum să nu mă topească?!

Dragă Clara-mică-şi-veselă,

Hey, mă recunoşti? Sigur că nu, nici n-ai avea cum. M-am înălţat mult de-atunci şi am un gust

vestimentar mai bun. Mi-ar plăcea să mă gândesc la tine mai des, dar cu cât trece timpul ne îndepărtăm din ce în ce mai tare. Acum eşti tot mai solarizată, n-ai vrea să ne mai cunoaştem o dată? Aş trece pe la tine oricând. Am sta puţin de vorbă, ar fi amuzant. Ţi-aş povesti ce s-a mai întâmplat după plecarea ta. Nu cred că o să mai recunoşti pe nimeni. A apărut atâta lume nouă, nici nu-ţi poţi imagina. Ba, între timp, mi-am făcut un prieten nemaipomenit. Nu, nu e deloc ce crezi, e vorba despre Râul – pentru tine, frăţiorul care trage toate paharele de pe masă; pentru mine, un băiat de nota zece, la care ţin grozav de mult.

Uneori, seara, înainte de culcare, îmi amintesc de tine. Erai aşa mică, mereu cu părul împletit şi cu o rochiţă roz, bufantă, pe care o iubeai nespus. La gât, normal, aveai mereu mărgelele mamei, iar în picioare, pantofii tatei. Mai ţii minte cât de tare s-a supărat când i-ai ascuns perechea sub canapea? A căutat-o zile întregi şi tot n-a găsit-o. I-ai arătat tu ascunzătoarea pentru că te plictisiseşi să tot vezi cum se chinuie. Pe-atunci Râul încă nu era un mare detectiv.

Nu ştiu dacă-ţi dai seama că eşti unul dintre cei mai liberi copii pe care-i cunosc. Ce vrei mai mult decât drepturi nelimitate la ciocolată?! De fiecare dată când primeşti un baton, îl mănânci pe furiş, în spatele televizorului. După ce iei o muşcătură, mai tragi un ochi la desene. E un loc strategic ales, de mică eşti descurcăreaţă.

îmi amintesc atât de clar când ai desenat-o pe mama cu acuarele. Ii pictaseşi cel mai larg zâmbet din lume, apoi ai agăţat desenul pe dulapul din hol.

Acolo a rămas mult timp, până când ne-am mutat. Acum e undeva printr-o cutie. Apoi te-ai întors la masa de lucru şi-ai încercat să te desenezi pe tine, te supăraseşi tare că nu-ţi ieşea rochiţa bufantă cum trebuie şi, din greşeală, ai răsturnat paharul cu apă peste desen. Ai vrut să arunci desenul, dar l-a luat mama şi l-a lipit lângă autoportretul ei. Spusese că ai cam amestecat puţin culorile în desenul tău. începuseşi să plângi, apoi ţi-a zâmbit şi-a adăugat: „Uite, apa pe care ai vărsat-o sunt lacrimile tale, iar culorile sunt sentimentele. Chiar dacă ai depăşit puţin conturul, tot se îmbină perfect.” Apoi l-ai făcut pe Râul, cu gura până la urechi şi cu un ciuf portocaliu în vârful capului. Nu ştiu nici acum cum l-ai nimerit atât de amuzant. Drept care, după aceea, când aveai necazuri sau erai doar ceva mai tristă decât de obicei, te uitai, ca să te linişteşti, la mutra lui haioasă. Bineînţeles că n-ai fi recunoscut niciodată că desenul acela te binedispune. Oricum, te pomeneai imediat pe chip cu un surâs. Ce simplu era. Acum oare cum te descurci?

A, era să uit. Mai ţii minte ce fericită ai fost când l-ai primit pe Scooby Doo de la tata? Ce surpriză ţi-a făcut! încă îl mai ai, în colţul camerei, pe lângă alte pluşuri. Şi că tot ţi-am zis de Râul, mai ştii când ţi-a zâmbit prima oară? Un surâs pe care-l mai ţin minte şi acum.

Ei, şi câte ar mai fi de povestit. Ştiu că şi tu te-ai gândit deseori la mine. Mereu îţi imaginai cum o să fie când vei creşte. Credeai că o să întâmple ca-n desenele cu Bărbie, că te vei farda continuu, că băiatul de care-ţi place va fi mereu lângă tine. îmi

pare atât de rău să te dezamăgesc, dar nu e deloc aşa. Dar până o să ai cincisprezece ani, bucură-te de vârstele tale,

sunt uimitoare. Şapte, opt, nouă... Nu te mai grăbi să creşti. Nu vei mai putea să desenezi oamenii pe care-i cunoşti, cei mai dragi, şi să-i lipeşti pe perete. Şi nu vei mai putea să-ţi porţi rochiţa bufantă. Iar de plâns, nu vei mai plânge pe hol, în faţa unui desen nereuşit. Te vei retrage în camera ta, îndărătul ferestrei, privind soarele transformat în lună.

Cu mult drag,
Clara-cea-mare-şi-cam-fară-sare

# O ieşire de groază. Horror pe Magheru

---

*Dora*

După ultimele umilinţe, nu ne aşteptam să vedem că Vader poate părea şi umană. în ziua despre care vă spun, a venit ca niciodată, afabilă, ne-a adus şi nişte bomboane M&M'S şi, de necrezut, ne-a propus să mergem la cinema. Mie mi s-a părut stranie ideea, dar contextul în care a fost exprimată m-a amuzat puţin. Să vă descriu un pic cam cum arată o ofertă amicală făcută de Vlăsceanu.

încă nu începuse prima oră, cea de germană. Toată clasa stătea în bănci, câţiva se plictiseau, dar cei mai mulţi se rugau ca Vlăsceanu să nu-i pună să-şi citească temele în faţă şi-apoi să-i batjocorească până le dădeau lacrimile. Când soneria a sunat, nimeni n-a mai vorbit decât în şoaptă. Când clanţa a început să se mişte, un murmur a străbătut cele trei rânduri. Când Vlăsceanu şi-a făcut intrarea, toată suflarea a încremenit.

Vader se mişca precum un rechin în bancul de sardine, care trăieşte după mottoul: „Frica naşte respect”. Singura diferenţă între profesoara noastră şi rechin era talia, care la făptură marină e ceva mai îngustă. în schimb, aşa cum rechinul mănâncă sardine, Vlăsceanu cred că mănâncă copii. Cel puţin aşa se zvonea pe vremuri prin şcoală. Acum totuşi cred c-o face mai rar, de

dragul siluetei, desigur. Proţăpită în faţa clasei, Vlăsceanu ţinea în mână o punguţă. Luca şi Filip îşi şoptiră ceva şi, surprinzător, Vader nu păru să-i observe.

— Bună dimineaţa! tună ea.

Ar fi trebuit să se facă soldat în zone de conflict. Apoi continuă:

— Ca să ne începem ziua în forţă, v-am adus nişte bomboane!

Un tsunami de interior se desfăşură în clasă. Nimănui nu-i venea să creadă, aşa că pur şi simplu am încremenit. Oare-n pungă erau bomboane sau pietriş?

— Ce-i cu mutrele astea? îşi îndulci glasul. Serviţi-vă! Sunt special pentru voi.

Ce mai era şi aiureala asta? Vader deschise punguţa şi se duse la Mihai care se-aşezase-n prima bancă.

— Poftim! îi vârî bomboanele sub nas.

Zâmbi aproape normal, dacă n-ai fi ştiut cine e, n-ai fi avut nicio bănuială. Numai că Mihai se trase tare pe spate, îngăimând speriat:

— Ăăă, mă scuzaţi, dar sunt alergic la... ăăă... bomboane... Cu ce sunt?

— Sunt M&M'S, fraiere! răspunse Vlăsceanu tot mai veselă.

Ei îi descreţea fruntea orice ne durea pe noi.

— S-s-sunt alergic la M&M'S! reluă Mihai speriat.

Câţiva din clasă începuseră să chicotească. Era clar că Mihai născocise prima minciună care-i venise-n minte, de frică să nu leşine dacă gustă din nişte banale bomboane. Dacă aveau gândaci pisaţi înăuntru? Sau vreun praf care provoacă somnolenţă? Sau oţet vârât cu seringa? Toate astea şi multe altele se ciocneau sub

frunţile noastre. Vlăsceanu zâmbea binedispusă, or asta era o imposibilitate logică. Se opri cu punga la banca lui Luca. Acesta, cu umorul lui uneori stupid, dar mai mereu genial, luă câteva M&M'S şi-şi duse mâna la gură.

— Sunt otrăvite? rosti înfundat.

— Poftim?!... Zi mai tare!

— Sunt putrezite? articulă şi mai ininteligibil.

— Ia mâna de la gură, că nu eşti mucos de-a-ntâia. Ce tot bălmăjeşti acolo? se enervă Vlăsceanu.

Asta era ipostaza în care-o recunoşteam din nou.

— S-sunt... ăăă... potrivite! Ştiţi, hainele dumneavoastră se asortează perfect astăzi! se replie Luca.

Ştia c& oricât de bune ar fi fost poantele lui, uneori puteau să-l bage-n necazuri.

— Uite la tine, Luca, îţi urlă hormonii-n cap sau ce?! De unde până unde te-ai făcut atât de galant? se răsti la el. Cu mine nu ţin dulcegăriile astea.

Luca şi-a înghiţit limba, facându-se mic. N-avea chef de probleme cu Vader. Iar eu, uite ce-mi venea-n cap, eu nu puteam să-l ajut. Am simţit ca o căldură-n obraji. Mă rog, vorbesc prostii. Vader îşi intrase din nou în propria piele şi parcă toată clasa se linişti. Acum pericolul era clar. Cum bomboanele nu mai aveau niciun rost, Vlăsceanu le aruncă în coşul de gunoi. Ţinti din prima, de parcă ar fi repetat deseori mişcarea asta. Apoi s-a dus, în fine, la catedră.

— Azi, opt jumate, cinema Magheru, adică strada cu Cărtureştiul de la Romană, zise ea. Celov.

Nimeni nu înţelesese o boabă. O fată mai timidă ridică mâna şi, crezând că e vorba de nişte exerciţii,

bălmăji:

— Scuzaţi-mă, la ce vă referiţi? N-am înţeles pagina…

— Nota patru pentru neatenţie, fetiţo! şuieră Vader. Mai e vreun doritor?

Nu s-a mai auzit nici musca, desigur. în afară de cele câteva suspine care i-au scăpat victimei.

— Ce-i cu voi, îngrămădiţilor?! Eu vă propun ceva şi-n loc de entuziasm văd numai mutre acre?! Păi n-o să faceţi nimic cu atitudinea asta. Generaţie de doi bani, vai de viitor! Repet pentru ultima dată. Ne vedem la opt şi jumătate deseară, la Celov, cinemaul de la Romană. E pe o străduţă, după colţ. Vă cer să vedem un film împreună.

Normal că invitaţia asta ne-a lovit ca un bolovan. Eu mă balansam pe scaun şi mă uitam intens la Luca. Şi-a întors şi el capul şi s-a uitat fix la mine. Nu ştiu de ce, m-am tras înapoi, de era să cad cu tot cu scaun. Noroc cu banca din spatele meu. Cum să nu te dereglezi când Vader tocmai te invită la un film? Şi nu la mall, ci tocmai în centru. Uneori mă întreb dacă are schizofrenie sau e bipolară. Câteva secunde ne oferă bomboane, apoi pare o sadică, oricum, cineva care vrea să-şi ademenească clasa într-un cinematograf şi s-o sechestreze acolo.

— Vreau confirmare până la finalul orei, zise ea brusc. De fapt, nu, ţin să ştiu chiar acum. Mâna sus cine vrea să vină!

Nu era nicio mână ridicată. Eu preferam să nu am mâini în acel moment.

— Am uitat esenţialul: cine vine primeşte un zece la germană! Şi cum sunteţi toţi pe corigenţă e ceva. Şansa

voastră!

De ce mă gândesc la Luca? E ca un frate. Am ridicat mâinile în acelaşi timp. Nimeni n-avea să lipsească de la Celov, chiar şi cei care trebuiau să-şi anuleze meditaţiile sau programările la doctor.

Ziua a trecut parcă mai lent decât altele, cine ştie ce ne aştepta prin centru. Noroc că seara m-au dus ai mei cu maşina până la metrou, că altfel nu reuşeam să străbat cu autobuzul aglomeraţia. Luca şi Filip nu ştiu cum au ajuns, cert e că la opt şi douăzeci eram toţi în faţa unei dărăpănături, a unui bloc de-ăla interbelic, ce se duce grămadă la primul cutremur. Dar nu era cazul să ne gândim acum la asta. Celov ăsta nu era marcat nicicum, n-avea nicio firmă. Mai trecusem de câteva ori pe acolo, fără să bănuiesc că în interior s-ar putea proiecta filme.

— Unde e Vlăsceanu? l-am întrebat pe Luca.

— De unde să ştiu? s-a fâstâcit el. N-a ajuns încă.

Apoi s-a uitat lung la mine. Oare aveam ceva în păr? Nu contează. Se făcuse noapte, clasa toată era acolo, pe trotuar, Vader încă nu venise. Dacă era o farsă? Te pomeneşti că după geamurile alea cu staniol lipit nu se afla nicidecum un cinematograf. Nu ne rămânea decât să împingem uşa şi să aruncăm o privire. Vă daţi seama ce şoc am avut când, după grilajul scârţâitor, am descoperit-o pe Vader însăşi. Stătea în faţa noastră, îmbrăcată într-o rochie mulată, „asortată” cu nişte cizme negre până peste genunchi. Dintr-odată, tot grupul amuţi. Mirosea a Vlăsceanu. La propriu. Dar de ce mirosea? Oh, păi parfumul ei se simţea de la zece metri distanţă. Sunt sigură că particulele din apa ei de

colonie erau într-un număr mult mai mare decât cele de dioxid de carbon sau de oxigen. Ne-a zâmbit strâmb, cum putea şi ea, tocmai terminase de studiat afişele. Pe primul am putut citi cu uimire: *Anuşka şi dragostea pierdută.* Adică nu mergeam la un film în germană?! Nu, desigur. Celelalte două pelicule propuse se numeau nici mai mult, nici mai puţin decât *Iubirea lui Igor* şi, la categoria horror, *Fuga din Voronej.*

Sincer, întregul cadru transmitea un sentiment cu iz de pericol. Nu m-ar fi surprins să iasă de după o maşină un ninja care să arunce cu raportoare şi echere în noi. Luca mai mult ca sigur ar sări în faţa mea ca să mă apere, ca un erou... NU! Nu voiam să zic asta. Luca n-ar sări DOAR ÎN FAŢA MEA! Nu vreau să mă salveze ca-n poveşti şi după aceea... Doamne, ce se petrece cu mine?! Cred că ideea examenului mă tulbură prea tare.

Ne-am cumpărat pe rând bilet de la o casieră care mesteca gumă şi facea baloane uriaşe. Avea păr roşu strident. Măcar Clara şi Râul scăpaseră, ei nu erau în nebunia asta. Cât am mai aşteptat până să înceapă filmul – *Fuga din Voronej,* desigur –, m-am gândit că noi, cei din Reparabile Tempus, am putea scrie ceva despre toate poveştile din ultima vreme. Să ţinem un jurnal, ceva, cred c-ar fi deosebit de pasionant. Luca probabil ar face numai glume, Clara ar scrie despre cât de enervant este Râul uneori, Filip ar descrie tehnologia străveche cu pasiune, Râul ar explica axiomele matematicii (să ridice mâna cine s-a prins de glumă!) şi eu aş scrie despre Vlăsceanu şi examen. Ah, la ce bazaconii mă mai gândesc şi eu!

— Voronej e un oraş din Rusia, m-a scos Luca din ale

mele.

Stătea pe rândul din spate, lângă Filip. Apoi continuă:

— Are aproximativ 1 milion de locuitori şi se află cam la 550 de kilometri de Moscova. Noroc cu deşteptul de Gugăl!

Apoi a început filmul. Era despre dispariţia misterioasă a unui grădinar bănuit că otrăvea plantele în aşa fel încât oxigenul pe care-l produceau să fîe toxic şi mortal. Cel puţin asta am înţeles eu. Alţii poate aveau altă variantă. Timp de patruzeci de minute nu s-a ridicat nimeni din sală. Cam după o oră de film, silueta lui Vader a trecut ca o umbră printre scaune. Şi a părăsit discret sala. N-a văzut-o nimeni, fireşte.

La zece treizeci seara, când nu mai găseai nici transport în comun ca lumea, clasa a opta se uita buimacă în susul şi-n josul bulevardului. Nimeni. Doar taxiuri la răstimpuri. Vader dispăruse complet, parcă o înghiţise pământul. Fusese un film oribil, în rusă şi iară subtitrare. Miroseam toţi parcă a plante carnivore. Noroc că aveam părinţi, că altfel n-am mai fi ajuns acasă. Vader a noastră câştigase şi de data asta.

# Din nou la Indigo.
# Pericole neaşteptate

---

*Clara*

„Declaraţiile online se depun la biroul de la etajul superior” a fost primul lucru pe care l-am găsit când am ajuns la Serviciul de Paşapoarte. Un nonsens mai mare n-am văzut. Dar mă mai aştepta unul, pe culoarul de unde trebuia să-mi ridic paşaportul: „Programările online se pot face aici” şi urma o săgeată către un birou din capătul coridorului. Cum de n-o văzusem când îmi depusesem actele?! Atunci fusese mult mai aglomerat, probabil că de-aia. Acum n-am aşteptat mai mult de treizeci de minute, funcţionarul se mişca repede, cele zece persoane din faţa mea au ieşit fericite una după alta, ca să se piardă apoi prin Piaţa Amzei. Nici cu mine n-a fost diferit, credeam că voi mucegăi câteva ceasuri acolo şi uite că scăpasem foarte uşor. Mi-am pus preţiosul document în rucsac, avea să-mi folosească în vacanţa de iarnă când, pentru că mă descurcasem bine la olimpiada de germană, primisem cadou de la organizatori o excursie la Viena.

Acum însă aveam de ales. O variantă era să mă duc la liceu, tocmai pe Strada Plantelor, cu tramvaiul 86 care se mişca mereu ca melcul, şi să prind în cel mai bun caz ultimele două ore. Sau, a doua variantă, puteam să mai rămân prin oraş. Nu fusesem niciodată

singură pe străzile acelea, deşi mai ieşisem cu colegii sau cu amicii din Reparabile de câteva ori prin centru, ñe spre Hanul lui Manuc, fie la o cafenea unde puteam să-mi iau o prăjitură de morcov, preferata mea. Dar, stai, n-ar fi mai bine să merg spre... Indigo?!

Cred că e limpede că n-am mai stat pe gânduri. E drept c-am ales să merg pe jos, ziua era plăcută, de toamnă portocalie, cu un soare blând, cam ca-n compunerile de clasa a treia. Nici nu ştiu cum am trecut de Universitate, de clădirea CEC, ca s-o cotesc apoi pe strada cu Stavropoleos. M-am oprit în curtea interioară un pic, tocmai discutaserăm despre ea la *Ciocoii vechi şi noi;* nu-mi venea să cred ce linişte-i acolo. Turiştii veneau, făceau poze şi plecau de parcă ar fi fost constrânşi să păşească pe vârfuri.

Dar ţinta mea, cum ştiţi, era Indigo. Am ajuns repede, dar parcă nu-mi venea să intru. Cine ştie peste ce mai dădeam?! M-am prefăcut că vreau să mă aşez pe terasă, doar trei mese aveau câte un client la ora aia, în timpul săptămânii; era mai liber ca de obicei. Dacă tot eram lângă librărie, mai bine intram să-mi cumpăr şi *Fahrenheit,* următoarea carte pe care voiam s-o citesc la lectură suplimentară. Nu ştiu dacă aţi ajuns vreodată la Cărtureştiul din centru, e o clădire mare, albă, ca de pe un tort de nuntă. înăuntru cred că s-ar putea turna cele mai grozave filme, arhitectul care a făcut clădirea avea ceva în cap. Singura problemă e că nu mă descurc niciodată cu găsitul cărţilor risipite pe trei etaje. Nu-mi rămânea decât să mă apropii de primul librar, ascuns după computerul de la intrare. Clientul din faţa lui tocmai plătea nişte ilustrate şi, deşi

era îmbrăcat cu o cămaşă, i-am putut ghici tatuajul de pe ceafă: un trandafir negru, cu nişte cuvinte dedesubt. Am vrut să le citesc, dar degeaba, nu puteam, erau în alt alfabet... erau... Aţi ghicit, desigur, că erau în rusă! Am apucat să văd şi două vederi din cele vreo cinci pe care le achita, ambele cu imagini din Moscova. Pe prima am distins un fel de biserică roşie, cu acoperiş în formă de ceapă. Pe a doua, o piaţă foarte colorată, cu oameni îmbrăcaţi ca de carnaval.

— Ce doriţi, domnişoară?! m-a întrebat librarul.

În loc să-i răspund, m-am îndepărtat repede de casă. Ce era cu atâţia ruşi pe-acolo?! Sau începuserăm noi, cei din Reparabile Tempus, să avem deliruri paranoide?

N-am mai cerut nimic, am uitat complet de Bradbury, trebuia să-mi fac curaj şi să intru în Indigo. Am coborât repede treptele şi-am traversat spre cafenea. în faţa mea, de necrezut, păşea nimeni altul decât bărbatul cu ilustratele. Părea îngrijit, nu avea nimic strident pe el, cămaşa bleumarin se potrivea perfect cu pantalonii *slim* pe care-i purta. Trebuie să fi avut în jur de treizeci de ani, era un adevărat moş pentru cineva ca mine, ardeam de nerăbdare să văd ce vrea. Aşa că, în loc să mai tatonez terenul şi să rămân afară, m-am aventurat spre bar. La ora aceea nu era niciun client înăuntru. Am ghicit imediat măsuţa izolată, de sub arcadă, unde stătuse Dora. Puteam să-mi comand şi eu un suc şi să mă aşez tot acolo. Dar ce se petrecea?! în spatele barului nu era nimeni. Unde dispăruse vânzătoarea? Chelneri sau chelneriţe sigur nu se vedeau nici pe terasă... Iar bărbatul pe care-l urmărisem se făcuse, la rândul său, nevăzut. Puteam, dacă aveam chef, să-mi

iau singură Prigatul, că nu s-ar fî sesizat nimeni. Fireşte ca n-aş fi făcut una ca asta.

— Bună ziua! am zis tare, poate mă auzea cineva.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

— Vă rog, e cineva aici? am reluat pe un ton şi mai ridicat.

N-a răspuns nimeni. Dar asta nu era rău, mi-am dat seama deodată, puteam arunca o privire şi-n spate. Aşa că m-am apropiat de uşa care dădea spre bucătărie, cea unde făcuse Luca poza. Am recunoscut imediat totul, aparatele de gătit, microundele – unul tocmai suna că-şi terminase programul –, am văzut pervazul, cuierul, chiar şi pantalonii negri, de piele... Am descoperit pe suportul de lemn şi computerul ăla vechi, de care zicea Filip. Am făcut doi paşi, ca să văd ce scria pe etichetă. Dar apoi totul s-a întunecat şi sângele mi-a îngheţat instantaneu în vene. Cineva mi-a acoperit ochii şi a dat să mă strângă-n braţe. Am scos un ţipăt care s-a înfipt ca un ac fierbinte în inimă. Şi-am sărit într-o parte, gata să-mi folosesc puţinele cunoştinţe de arte marţiale, dobândite toate la grădiniţă.

— Ce-ai păţit, Tatianuşa? Nu ieşti ghine? am auzit înainte să pricep ce se întâmpla.

Rusul tatuat, acum nu în maieu negru, ci în cămaşă kaki, de camuflaj, mulată, cu mâneci scurte, încremenise în faţa mea. Şi-a început să se bâlbâie, ăăă, ce prost era, să-l iert, că nu era vina lui, mă confundase cu o fată straşnică, Tatiana, pe care el o iubea, îi fripsese tare inimioara.

— Prost mai sunt! Gagică super şi tu, da nu mă-ncurc cu minore. Serghei nu-i vită încălţată!

Şi-a dat să mă mângâie pe păr, de parcă aşa mi-ar fi putut trece sperietura. Tremuram tare şi nu ştiu dacă n-aş fi început să strig după ajutor, dacă nu auzeam un glas din camera alăturată:

— Serghei! Ai sterilizat acele alea?

Or asta, chestia cu acele, a umplut paharul. Picioarele mi-au ţâşnit singure din loc, au dărâmat un scaun şi-au ieşit parcă pe cont propriu în stradă. Inima-mi bubuia şi, deşi totul era scăldat în soare, nu m-am putut opri până la Bulevard. Acolo, uitându-mă la autobuze şi la şirul nesfârşit de automobile, m-am rezemat de colţul unei patiserii şi-am aşteptat. Mi-am revenit în câteva minute. Apoi am scos telefonul şi-am intrat pe Fugit. Am scris doar atât: „Pe computer scrie... Vlăsceanu. Filip, am văzut cu ochii mei. Aveai dreptate/

# Ce-are Vlásceanu cu chimia? Un mister

---

*Filip*

Tocmai ajunsesem pe planeta Indigo, unde, previzibil, cerul avea nişte hărţi lipite pe el. Din locul în care asolizasem, nu vedeam prea clar ce scria. M-am uitat de jur împrejur şi-am văzut copaci invers. Nu în sensul că aveau rădăcinile în sus, ci altfel, de parcă i-aş fi privit din spate. Dar nu înţeleg cum se putea admira un copac din spate. Ei bine, aici se putea.

Am început să mă plimb, ca să descopăr la fiecare pas din ce în ce mai multe lucruri ciudate: pisici cu pene, găini cu blană, adolescenţi deştepţi. Adică felurite făpturi pe care nu le-ai vedea niciodată pe pământ. Acum, că stau strâmb la tastatură şi judec drept, nici nu ştiu cum am nimerit acolo.

După câteva minute sau poate trei ore, am simţit brusc o lovitură în spate şi-am căzut pe iarbă. Când am deschis ochii, mă aflam într-o încăpere foarte familiară: o celulă de închisoare. Şi, sincer, habar n-am de ce-mi era familiară. Eram legat de-un spătar, iar în faţa mea, pe un alt scaun, stătea cu spatele spre mine o siluetă foarte cunoscută. Atunci am realizat că celula arăta exact ca laboratorul de chimie. S-a ridicat încet (cu adevărat încet, patruzeci şi şase de secunde dură ridicarea ei) şi apoi s-a întors brusc spre mine... Era

însăşi Vlăsceanu.

Atât de tare m-am speriat, încât am rupt sforile cu care eram legat şi gratiile de la celulă. Am început să alerg. În jurul meu vedeam colegi plângând şi suferind. La sfârşit, când am reuşit să ies din închisoare, mi-a sărit în ochi scrisul de pe gard: Liceul Teoretic de pe Strada Plantelor. Bineînţeles că am rămas cu gura căscată. Ceva nu era bine. Trebuia să fie un vis. Dar nu eram sigur, pentru că de obicei visele păreau mult mai puţin realiste. Mai mult, de fiecare dată când îmi dădeam seama că visez, ameţeam brusc şi nu-mi mai puteam deschide ochii.

Nu înţelegeam ce se întâmplă. Nu mai păţisem aşa ceva în toată viaţa mea. Nu puteam scăpa din această situaţie care devenise pur şi simplu de coşmar. Vlăsceanu n-avea de gând să se dea bătută, mă urmărea cu aceeaşi îndârjire. Am început să fug. Şi-am fugit, am tot fugit printre copacii care stăteau cu spatele la mine, printre crengile care creşteau din pământ, printre toţi peştii care mergeau pe uscat, până când calea mi-a fost tăiată de-un râu. Speriat, nu m-am gândit că aş putea pur şi simplu să încep să alerg în altă direcţie, aşa că am sărit direct în râu, unde, spre mirarea mea, în loc să înot, am căzut până la fund, ca şi cum aş fi fost pe uscat. Şi era muuult mai adânc decât mă aşteptam. Era cam cât înălţimea casei mele. Nu aveam cum să mă urc înapoi, dar măcar Vlăsceanu mă pierduse din vedere.

În jurul meu, plutea timpul, pluteau culorile şi pluteau animalele. Plutea muzica pe care o puteam vedea şi imaginile pe care le puteam auzi. La un pas de mine, puteam vedea atâtea gânduri, dar nu ştiu de ce, toate

erau gânduri frumoase, idealuri. Am început să merg,

privind înjur. Nu ştiu cum sa explic totul. Parcă puteam pur şi simplu să merg oricât, ca şi cum timpul ar fi fost un loc. Mă plimbam printre atâtea poveşti, pe care oamenii nu le preţuiesc, limitându-se la tehnologia nouă, la ştirile noi, la muzica nouă, la cărţile noi, la visele noi. Eu însă mă plimbam printre tot ce a fost vreodată gândit şi simţeam imensitatea aceasta ca şi cum s-ar fi aflat în prezent. Până la urmă, care e diferenţa dintre ce există şi ce-a existat?

Brusc, mi-am dat seama că era o nebunie. Cum se transformase coşmarul într-un asemenea vis? Şi cum puteam să visez aşa ceva? Cum reuşea subconştientul meu să-şj imagineze toate motivaţiile şi toate scopurile gândite de oameni de-a lungul timpului? Ştiam doar că toate punctele de vedere erau diferite. Viaţa are atât de multe perspective asupra unui singur lucru. Orice obiect poate fi văzut în atâtea feluri. Presupun că acesta este şi motivul pentru care-mi plac lucrurile vechi. Sunt relicve ale timpurilor trecute. Cum ar fi consolele mele vechi. Când mă joc pe ele, mă gândesc câţi oameni au crescut cu acele jocuri, câte amintiri din copilărie au provocat. Un joc pe care ne-am jucat când eram mici poate să creeze atât de multă nostalgie. Atunci chiar vedeam lucrurile altfel. Cine ştie de la ce joc poate începe o poveste care creşte până devine ceva esenţial. Orice ar fi ajuns, orice ar fi făcut, oricât ar fi iubit stăpânii acelor jocuri, poate a fost influenţat de primele lor experienţe. Minunile pe care le-or fi făcut în viaţă, gesturile frumoase mai mult ca sigur au fost misterios legate de atâtea obiecte care azi ni se par vechituri. De casete, de exemplu, căci prin ele oamenii au avut acces la filme. De

maşini de scris, căci pe literele lor s-au scris marile cărţi ale unui întreg secol. De asta mă gândesc cu tandreţe la lucrurile mele vechi. Vreau să păstrez toate acele amintiri, să nu fie niciodată uitate. Pe consolele mele s-a jucat cândva un copil care apoi s-a făcut mare. După douăzeci de ani, cum nu mai aveau nicio valoare, cineva, poate chiar omul mare, le-a vândut. Mi se pare nespus de trist să-ţi rupi trecutul aşa. Presupun că multe lucruri devin inutile şi se transformă treptat în deşeuri. Astăzi, de exemplu, poţi privi orice film în calitate mult mai bună, pe un televizor mult mai bun. Dar parte din fascinaţie vine şi din felul în care-l priveşti. Fascinaţia mecanică, fascinaţia unui anumit lucru, cum ar fi banda unei casete e de nepreţuit. Nimeni nu va mai şti în viitor că filmele chiar veneau pe nişte casete care aveau o bandă magnetică. Nimeni nu va mai şti cât de complex era mecanismul care citea semnalele electrice de pe ea. Oamenii caută perfecţiune, dar uneori, cred eu, imperfecţiunea e mai interesantă. Cât de multă muncă a fost pusă în dezvoltarea unui sistem, cât de fragil era totul, cum puteau acele mecanisme, deşi atât de imperfecte, să schimbe fundamental vieţile?... Vieţile...

Vieţile. Ei bine, ăsta era cuvântul care-mi suna în cap când m-am trezit. înainte să deschid ochii, am dat să păşesc în sus ca să ies din râu. Undeva, în stânga, am văzut chipul cuiva. Nu, nu era Vlăsceanu, care n-avea ce să caute în teoriile astea ale mele, ci, de necrezut, aş fi putut jura că domnul Dunca, proful nostru genial de chimie, tocmai îmi arunca un avion de carton. M-am aruncat să-l prind şi-abia atunci m-am trezit de-a binelea. Ce era cu Dunca? Dar cu închisoarea, pardon, celula

de la început? Dar cu Vlăsceanu? Plus laboratorul de chimie.

Deodată mi-am dat seama. Vlăsceanu s-a întors în liceul nostru pentru că-l urmăreşte pe Dunca, savantul vârstnic care, din plictiseală, şi-a luat câteva ore la două clase din şcoală. Şi încearcă tot felul de experimente în laborator; uneori, se zice, rămâne acolo şi peste noapte. Mai mult ca sigur că a făcut cine ştie ce descoperiri şi „spioana” noastră deghizată are o misiune aparte. Ce-i de făcut?

# Sfarmá-Oase.
# Ştafeta cu fractura

*Dora*

în clasele mici faceam sport cu Vlăsceanu. S-o ai ca profesoară de germană e o grozăvie, dar să-ţi predea şi educaţie fizică e şi mai rău, dacă aşa ceva se poate, îmi amintesc foarte bine prima ediţie a ceea ce noi, elevii lui Vader, aveam să numim „Ştafeta Sfarmă-Oase”. S-a petrecut în clasa întâi, într-o zi obişnuită de marţi, a cincea oră. La sport, de obicei era teribil. Trebuia să facem tot felul de grozăvii, precum sprinturi foarte lungi, statul în mâini câteva minute şi un exerciţiu în care te rezemi de perete şi te prefaci că te-aşezi pe un scaun, deşi nu e nimic sub tine. Săriturile peste câte două trepte (foarte periculos ştiu), flotările în pumni şi tot felul de rostogoliri erau şi ele chinul de pe lume. Dar circuitul pe care-l crease părea crunt până şi pentru ea.

— Azi am organizat o ştafetă, ne-a anunţat imediat după încălzire. E puţin diferit, dar sigur vă va plăcea. Şi, dacă nu... ei bine, ce contează?

Făcu o pauză ca să-şi întindă tricoul plin de pete de transpiraţie, deşi nu mişcase un deget de când începuse ora.

— Ce e o ştafetă? întrebă cineva.

Degeaba, nu primi niciun răspuns. Urmă însă un flu-

ierat puternic.

— N-avem timp pentru explicaţii. De ce nu ştiţi lucruri atât de simple? Aveţi cumva retard?

Nu, nu aveam, am dat din cap, deşi trei sferturi din noi nu înţelegeau nici cuvântul retard.

— Am să vă explic ce-aveţi de făcut, aţi înţeles? Atenţie mare! Ca să intraţi în formă, veţi alerga cu cea mai mare viteză de trei ori pe strada din spatele şcolii. Dus întors, desigur! După ce aţi făcut toţi asta, mergem în holul principal pentru următoarea probă: săritura peste trepte. Dar nu peste o singură treaptă, ci peste două deodată.

Şi-n punctul ăsta nu-şi putu opri un zâmbet de satisfacţie. Cei mai mici de statură, aşa, ca mine, n-aveam nicio şansă.

— Treizeci de sărituri peste câte două trepte odată! Ne-am înţeles? între parter şi etajul unu. Şi fără gălăgie, că o încurcaţi rău. Sunt ore.

O priveam cu ochii tot mai mari. Voia cumva să ne rupem picioarele, sau ce?

— Apoi vom forma, în fine, perechile pentru gimnastică. Mergem pe saltele, în sala de sport, şi vă rostogoliţi simultan. Execuţia trebuie să fîe perfectă, altfel nu se punctează. Mai faceţi un şpagat, o sfoară şi treceţi la probă şi mersul piticului, urmat de nişte sărituri ca broaştele. Ultima probă e săritura la capră. Prima echipă care termină câştigă, desigur. Şi ia FB în catalog. Vom încheia cu nişte abdomene, genuflexiuni şi flotări... Ah, da, va mai fi şi-un exerciţiu surpriză.

Ne uitam şocaţi unii la alţii.

— Ce-aşteptaţi? Dacă nu terminaţi ora asta, continuăm şi la germană. Şi s-ar putea să mai adaug câte ceva!

Când am auzit ce plănuia, am dat buzna cu toţii spre ieşirea din spatele şcolii, cu Vader păşind în spatele nostru. Fata cea nouă avea glezna luxată şi nu putea participa. Vlăsceanu a vrut iniţial s-o includă în anumite probe, dar spre ghinionul ei scutirea fusese deja predată la secretariat, aşa că trebuia să se mulţumească doar cu noi.

Fluieră o dată şi primii alergători, Alex şi Luca, cei mai rapizi, au ţâşnit simultan. I-au urmat alţii şi alţii, până când mi-a venit mie rândul. După nici un sfert de stradă am simţit că nu mai pot, o durere ascuţită izbucnise în partea stângă a abdomenului. M-am oprit să-mi trag sufletul, dar Vader a început să fluiere, gata să mă înghită de supărare. De groază, am grăbit iar pasul. Apoi au urmat scările. Acolo s-au prăbuşit vreo trei dintre noi, mai să-şi rupă spinările. Dar ceva, un înger păzitor, i-a salvat în ultima clipă. Nu-mi aminteam să fi făcut vreodată ceva mai greu. Durerea aia cruntă mă apuca la răstimpuri, eram convinsă că până la finele orei o să mor. Noroc că a venit apoi sala, la gimnastica nu riscam să facem infarct. Dar tot era teribil.

Vader ne-a ales fiecăruia un partener, în funcţie de înălţime şi greutate. Eu am picat cu lulia, o fată cu care mă înţelegeam foarte bine. Niciuna nu avea cine ştie ce condiţie fizică şi eram mereu alese ultimele la jocurile ce implicau orice fel de abilităţi sportive. Ca de fiecare dată, am fost în capătul clasamentului.

Vlăsceanu, înfuriată, avea enorm de multe idei când voia să ne chinuie. La şpagat şi sfoară, nefiind foarte flexibile, ne-a luat ceva timp până să reuşim ceva cu totul dezamăgitor.

— Grăsanelor. Nu puteţi face nimic!

Apoi a continuat, extrem de supărata:

— Cine m-a pus să mă fac profesoară?

Apoi, şi n-o să uit niciodată momentul, căci atunci m-am pomenit cu porecla, tună:

— Dora Exploratoarea! Ha, ha, ha. Sau maimuţa încearcă să facă şpagatul, copii!

Ziua aceea de pomină a trecut, eu i-am supravieţuit, dar Dora Exploratoarea mă însoţeşte şi azi. În clasele mici, unele remarci ale colegilor erau insultătoare.

— Nu-mi dau seama dac-ar trebui să-ţi spun Dora Exploratoarea sau vaca Benny! mi-a zis odată colegul care-mi plăcea mie cel mai tare.

Noroc că încă nu-mi păsa ce credeau sau spuneau ceilalţi. Mă enerva doar faptul că erau repetitive. În plus, mereu am avut o repulsie faţă de Dora Exploratoarea. Când eram mai mică, îmi imaginam că ne luăm la bătaie şi că ea era impostoarea, iar eu Dora cea originală. Acum, e drept, mi se spune mai rar aşa. Luca mai bate uneori apropouri, asta pentru că-i place să mă tachineze. Dar mai bine să revenim la povestea noastră, pentru că există şi-un deznodământ neaşteptat.

Ne-am întors în curtea şcolii şi-am executat mersul piticului, trecând inclusiv peste o movilă cu nisip. Surprinzător, n-a căzut nimeni în nas, deşi ne-am murdărit îngrozitor toţi. Nu ştiam cum mai aveam să intrăm în

şcoală, nu cred că ne mai primea cineva. În orice caz, ajunseserăm, iată, la spaima mea cea mai mare, săritura la capră. Nu înţelegeam cum se face şi nici până în ziua de azi n-am învăţat. Din fericire, nu-mi mai trebuie. Nu e ca şi cum o să mă pună cineva pe stradă să fac asta vreodată, la fel ca şi cu aria vreunui poliedru, pe care acum o învăţ de zor, că vine examenul. Dar numai pentru evaluare, că n-am de gând să merg la real.

Vlăsceanu a separat iar cele două echipe şi ne-a făcut un instructaj. Regulile erau simple, fiecare echipă trebuia să se alinieze. în loc să folosim o capră de lemn, trebuia să sărim peste coechipierii noştri, deoarece cu câteva săptămâni în urmă Vader se aşezase pe capră şi aceasta se rupsese. Echipa ai cărei membri terminau primii câştiga. La noi, băieţii deschideau şirul, asta era strategia. Era mai uşor pentru ei să stea neclintiţi, în timp ce noi săream, decât invers. Eu şi lulia, ultimele din nou, ne făceam curaj. Prima şi-a luat avânt ea şi, cum aveam un picior pe nisip, când s-a sprijinit de mine pur şi simplu am alunecat. într-o clipă ne-am pomenit la pământ amândouă, nepricepând ce se petrecuse. Pe mine nu mă durea nimic, dar lulia scotea nişte strigăte sfredelitoare. Vlăsceanu ţipă la noi că suntem ultimele proaste, copiii, însă, au încercat s-o ridice pe prietena mea, dar degeaba. La cea mai mica atingere, în ciuda spaimei pe care i-o provoca Vlăsceanu, nu se putea abţine să nu urle. Până la urmă a ridicat-o însăşi Vader, care a dus-o pe sus până-n clasă. Acolo, în ciuda plânsului neîntrerupt, i-a pus în faţă caietul de teme.

Apoi a revenit la noi, căci concursul trebuia terminat. Urma, cum ni se spusese de la-nceput, grandioasa surpriză.

— Jos! Puneţi-vă pe spate! Acum! ne-a ordonat.

Noi ne-am întins imediat, nu cumva s-o supărăm. Apoi a trebuit să-nchidem ochii şi să încordăm abdomenul. Vader a început să calce pe burta fiecăruia cu cele 105 kilograme ale ei. Probabil că în 2010 *stretching*-ul nu era aşa de cunoscut şi Vlăsceanu a încercat

să găsească o nouă metodă, dar, după cum vă puteţi da seama, n-a ajutat. A durut... destul de tare. Dar la ce te poţi aştepta când un caşalot te calcă în picioare la propriu!?

A doua zi lulia a venit la şcoală cu piciorul în ghips şi, pe cât eram noi de amărâţi, pe atât era Vader de mulţumită. Ştafeta „Sfarmă-Oase” a mai avut cel puţin zece ediţii, la fel de memorabile, până la plecarea profesoarei din şcoală. Noroc că anul ăsta ne predă numai germana.

## Concertul Dorei.
## Clovnul nu se lasă

*Raul*

Se întâmplă uneori să auzi ceea ce nu vrei neapărat, iar ce-ai aflat să se ţină apoi de tine ca un scaiete luat de pe câmp şi care, agăţat de hainele tale, te însoţeşte tăcut, iar din când în când te înţeapă pentru a nu-ţi da pace. Aşa am înţeles dintr-o discuţie a fetelor, fără să doresc asta, de ce Dora nu putea veni la aniversarea Clarei: pentru că avea spectacol de pian. Or noi, toţi cei din Reparabile Tempus, ştiam prea bine cât de mult se pregătise pentru reprezentaţie. Nu pentru că ne-ar fî spus-o ea – se raporta la partea asta cu muzica mai curând ca la un fel de viaţă paralelă ci pentru că avea tot mai puţin timp pentru alte lucruri. Acum, cu pregătirea pentru examen, parcă văd că n-o s-o mai întâlnesc decât la şcoală. De ce mi se strânge inima la gândul ăsta?! Măcar de-aş fî coleg de clasă cu ea! Aşa trebuie să mă mulţumesc cu pauzele mari sau, şi asta da senzaţie tare, cu întâlnirile noastre secrete. Biblioteca îmi dă fiori de fiecare dată când trec pe lângă ea. Cine ştie ce lucruri teribile se pun la cale după uşa aia? Mereu când ajung în dreptul ei ciulesc urechea şi, de cele mai multe ori, chiar dacă nu le spun celorlalţi, chiar aud sunete.

Dar să revin la concertul Dorei; de fapt, la cum am

aflat despre el. N-o să ne invite şi pe noi, am priceput imediat. Nu pentru că n-ar fi ţinut la grup, ci pentru ca încerca să se protejeze de orice i-ar fi putut distrage atenţia. Concentrarea pentru aşezarea degetelor pe pian era maximă în cazul ei, aşa că-i era greu să-şi cheme apropiaţii. Când mai stăteam şi noi de vorbă ca doi colegi, lângă tuia, îmi mărturisise ea însăşi asta: „Fără voi mi-ar fi imposibil, sunteţi cei mai buni prieteni ai mei. Dar când sunt pe scenă, nu trebuie să existe alte emoţii între mine şi pian. De-aia n-o să vă ţin niciodată la curent cu concertele mele.” Totul era tranşat, cu atât mai mult cu cât nici măcar părinţii ei nu stăteau în sală la spectacolele la care participa. O auzeau din culise sau, în unele cazuri, chiar de pe hol. La sfârşit o strângeau în braţe cu lacrimi în ochi.

Acum vă daţi seama că eu doream cu încăpăţânare s-o văd concertând. Parcă lipsea ceva din tot ce ştiam despre ea. Ca să nu mă procopsesc cu un refuz mega-politicos, m-am hotărât să trişez puţin şi să merg la spectacol fără să ştie, fără să mă vadă, deci fără s-o stresez şi… fără să mă urască.

Cum mă duceam la ziua Clarei, nu era prea complicat să dispar puţin pentru a prinde reprezentaţia Dorei. Ţinuta mea era adecvată, uşor scorţoasă pentru o aniversare, dar perfectă pentru un concert. Ca să ajung la sala de lângă Cişmigiu, unde avea loc spectacolul, trebuia să schimb două mijloace de transport. Am făcut repede un calcul şi mi-am dat seama că ies mai bine dacă folosesc un mijloc de deplasare propriu: bicicleta! (Ştiam de la fizică să fac

un calcul simplu şi să aflu care este cea mai eficientă variantă de deplasare.)

Ceea ce n-am avut în vedere au fost caloriile pe care le-am consumat parcurgând în sacou cu papion, pe două roţi, aproape opt kilometri, şi nici modul în care ele se transformă în apă. N-am anticipat aşadar starea dezastruoasă în care-am ajuns la concert.

Cu sudoarea adunată în papionul cu buline, am intrat tiptil în sala cu lumină difuză şi m-am aşezat pe ultimul rând. Pe scenă, o fată cu părul strâns în coadă mişca din mâini, ca într-un ritual straniu. Mi-am dat seama că de-acolo nu vedeam pianul, iar imaginea parţială te lăsa să-ţi imaginezi orice. Fata de pe scenă parcă mâ- nuia nişte păpuşi. Pentru mine, însă, era suficient cât de minunată se-arăta Dora şi de la distanţa aceea! Câtă fineţe, ce postură elegantă! Cum nu mă putea vedea, eram amândoi în siguranţă. Nu riscam să provoc vreun fior. Cât despre primit emoţii, de asta eram acolo.

Cum încercam să am cel mai bun culoar către scenă, mi-am dat seama de ce nu vedeam şi clapele. Cineva cu păr afro, aflat în primul rând, mă împiedica să zăresc exact partea de jos a pianului. Ce cap era acela atât de mare?! Mi-am întins gâtul ca să văd mai bine şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor! în lumina reflectoarelor, persoana cu păr afro era, de fapt, un veritabil clovn, de felul celor ce merg la aniversări pe la grădiniţe! 0 claie de păr galben, nas roşu, guler colorat... Poate avea şi mingi sau batiste multicolore prin buzunare! Ce căuta un clovn la un concert de pian? Şi încă unul aşezat în primul rând?

Nici nu mi-am pus bine întrebarea asta, că am încremenit. Mi-am adus aminte că Dora urăşte clovnii şi că-i produc cea mai puternică stare de panică. E ca atunci când, de exemplu, dai de un şarpe strecurat în patul în care urmează să dormi. Sau ca atunci când bagi mâna în ghiozdan şi descoperi o broască umedă.

Cum să rezolv? Eram eu un anonim într-o sală de spectacol, dar tot trebuia să fac ceva. M-am strecurat afară, am privit în stânga şi-n dreapta şi m-am dus spre biroul pe care scria „Administrator". Am bătut la uşă şi-am intrat, înainte să aud vreo voce. înăuntru, un domn cu fruntea brăzdată de şanţuri şi cu faţa acoperită de-o pereche de rame groase, îmbrăcat într-un costum gri, cu cravată, privea într-un maldăr de hârtii.

— Ce este, tinere? Ai greşit sala?

Şi îşi ridică ochii spre mine.

— Nu, din contră, vă căutam! m-am precipitat să răspund.

Tremuram tot, ca să fiu sincer. Am continuat aproape ţipând:

— Trebuie să vă informez urgent că în sală e un... escroc. Exact. Aăă, pe primul rând stă, şi nu ştiţi asta, stă... un clovn! Adică un... monstru.

Administratorul, sau ce-o fi fost el, m-a privit straniu.

— Ce vrei să spui? E cineva care face pe clovnul? a întrebat cu ochii tot mai mari.

— N-aţi înţeles, uf! Dora cântă la pian, nu clovnul. Da, el stă la un metru de ea. Cu părul ăla tufiş, gâăâr! Cu nasul-ciupercă otrăvitoare. Cu hainele vărgate... Ce

mai vreţi să zic?

Domnul, tot mai contrariat, zise cu asprime:

— Vrei să zici că lângă pianistă stă un clovn? Ce-i prostia asta, copile? Poţi spune mai exact care-i problema ta?

— Domnule, nu e niciun clovn pe scenă. Ce să caute lângă Dora?! Dar toată lumea ne învaţă pe noi, tinerii, că la şcoală nu mergem ca în club, că la teatru nu ne ducem ca la circ şi tot aşa. Faceţi ceva! Daţi afară clovnul!

Administratorul, sau ce-o fi fost, se ridică în picioare. Se uita la mine ca la un nebun.

— Ce clovn, ce neclovn?! Băiete, eşti cumva bolnav? Ce tot îndrugi acolo?! De când ai vedenii?

— Nu, nu înţelegeţi nimic.

îmi era atât de ciudă, că mă înroşisem ca o sfeclă.

— Daţi clovnul afară din sală! aproape c-am strigat din nou. O omoară pe Dora să-l ştie...

— Te rog să ieşi imediat din biroul meu! Altfel chem gardianul! Cum de te lasă părinţii să umbli aşa, liber?

Am încremenit, câteva secunde n-am înţeles ce se-ntâmplă. Dar mi-am dat seama că nu mai pot întinde coarda, trebuia să ies până nu se declanşa vreun scandal. N-aş fi fost în stare să ţin piept furiilor Dorei.

— Auzi tu trăsnaie! începu să râdă omul în timp ce eu, asudat şi grozav de furios, mă trăgeam cu spatele spre uşă. Un clovn! Băieţaş, dacă începe să scoată iepuri din buzunare ca să-i alerge pe scenă, dacă face jonglerii prin sală, dacă suflă din trompetă, atunci, da, fii convins, îl dăm afară!

Am ieşit mai amărât ca oricând, oare unde greşisem? Clovnul trebuia să părăsească sala imediat. Dar cum?! Speram nebuneşte că Dora nu l-a văzut şi că-şi va termina numărul în siguranţă. Buclele portocalii jucau în lumina reflectoarelor, aplauzele păreau o toacă spartă, caloriile continuau să se schimbe pe spatele meu în şiroaie de apă. Şi-atunci am auzit ca prin vis vocea prezentatoarei care anunţa ultima parte a reprezentaţiei impecabile de până atunci a Dorei, decisivă pentru stabilirea câştigătorilor concursului. O suită, o arie, o... Mi-am ţinut respiraţia, aveam de gând să fiu atent, să nu las niciun acord să-mi scape. Dora era la fel de minunată pe scenă, cu spatele drept, parcă susţinut de-un spătar invizibil, şi cu mâinile gata să danseze peste clape.

Cum nu-mi luam ochii de pe ea, nici să clipesc nu voiam, am văzut deodată începutul grozăviei. Şi, Doamne, nu puteam face nimic, dar nimic. Clovnul, profitând de aplauze, se ridică fulgerător, cât să arunce spre clape ceva. Un nor de praf albicios acoperi pentru o clipă scena. Din fericire, totul se petrecu atât de repede, încât nu-l văzură decât cei din primele rânduri. Se ridicară instantaneu şi se buluciră spre ieşire. Dacă era ceva toxic? Vreun praf otrăvitor... Cine ştie?

Dora a scos un sunet aproape sugrumat, s-a ridicat ca un arc şi-a dispărut în culise. Eu am încercat să merg întâi în faţă, dar era imposibil din cauza spectatorilor. Părul portocaliu apăru în câteva rânduri printre oameni, ca să dispară apoi spre ieşire. Am fugit într-acolo şi-am reuşit să ies tocmai când silueta intrusului se pierdea după clădirea de sticlă de pe colţ.

N-am avut timp să scot telefonul şi să-i fac o poză, mi-ar fi fost mult mai uşor să mă fac crezut mai târziu pe Fugit. Am operat din nou un calcul rapid, de data asta legat de riscuri: dacă scriu pe grup, află Dora c-am fost la concert; dacă nu, n-o să mi-o iert niciodată. După două minute de ezitare, mi-am luat mobilul şi-am tastat: „Special pentru Dora. Ai fost minunată. (Şi-am pus aici un emoticon cu inimioară.) Regret din suflet ce s-a petrecut la final. Special pentru grup: Clovnul avea pantaloni negri, de piele, care puşcau pe două picioare familiare. Trebuie să ne vedem urgent. Luni, la prima oră!”

# Pagini cu semne ciudate.
# Alte ciudăţenii

---

*Clara*

După povestea din Centrul Vechi nu mi-am mai scos din minte computerul ăla, 386, pe care scria clar Vlăsceanu. Oare ce conţinea? Probabil că toate misiunile individei care se dădea drept profesoară când ea era, de fapt, spioană. Mâncasem o spaimă teribilă, aş fi putut să fac infarct din cauza lui Serghei ăla. Plus acele. Doamne, în ce necaz puteam intra! Trebuia să ne întâlnim cât mai repede toţi cei din Reparabile Tempus, mai ales că şi Dora a trecut la concursul de pian printr-o spaimă grozavă. Mi-a povestit Râul tot, mi se pare că-i cam prea mult, cum să pună la cale Vader răzbunări atât de meschine?! Totuşi, Râul spune adevărul. Trebuie să luăm măsuri tranşante.

Nu-mi plăcea că noi, cei din Reparabile Tempus, nu mai puteam vorbi deschis, nici lângă tuia aia a noastră, nici în pauze. Puteam fi auziţi oricând. Mai mult scriam pe grup, dar nici acolo nu voiam să ne dezvăluim toate ideile. Cine ştie cine punea mâna pe telefoanele noastre şi descoperea toată povestea? Dacă la început mi se păruse o exagerare, ei bine, după ultima întâmplare eram convinsă că nimerisem în ceva cu adevărat putred. Aveam de descâlcit nişte fire, trebuia cu adevărat să scăpăm de Vlăsceanu asta.

Am convocat grupul în pauza mare, că la prima oră, cum ceruse frate-meu, chiar nu era posibil. Să se descurce fiecare cumva, să se ascundă prin toalete, dar după ce nu mai mişcă nimeni pe holuri să vină la bibliotecă! Prima am gguns eu, deşi Luca urma să apară cu cheia.

— Nu o mai suport, şopti Luca, când dădu ochii cu mine. Să vezi şi să nu crezi. Acum i-a căşunat să ne ducă în pădurea Băneasa, ca să vedem porcii mistreţi. Cică ştie ea locurile pe unde umblă fiarele astea. Te pomeneşti că vrea cu adevărat să ne omoare.

— Poftim?

îmi venea să râd în hohote. Dar nu era locul, căci oricând putea sa apară proful de serviciu. Şi-apoi să vezi săpuneală. în capătul scărilor tocmai apăruse Filip. Ne facea semne să nu mai suflăm o vorbă. Şi-apoi apelă la gestul ăla scurt, de gât tăiat. Azi avea o cămaşă nouă. Sau poate pantalonii strânşi şi un pic îndoiţi jos, aşa, ca-n videoclipuri, mi-au atras atenţia. Cert e că mi s-a părut deodată prea cald. Cred şi eu, din spatele uşii tocmai se auzea ceva. Am încremenit cu toţii. Adică înăuntru se afla cineva?! Noroc că nu dăduserăm buzna, cum mă gândisem la început. Am ţâşnit ca din arc toţi trei, încercând să nu facem zgomot. I-am agăţat şi pe Râul şi Dora şi nu ne-am oprit până la bătrâna noastră tuia.

— Dezastru! Dacă intram era vai de pielea noastră. Parcă văd cum am fi fost târâţi până la director ca să primim apoi o pedeapsă straşnică. O notă scăzută la

purtare e cum e, dar se poate şi măi rău. în fiecare an se fac exmatriculări. Ne-ar putea acuza de orice, vandalism, hoţie etc.

— Lasă astea, Clara, eşti tu prea prăpăstioasă, zâmbi Filip. Mai bine spune tu, Luca, ce fel de foculeţe trimite Vlăsceanu pe Snapchat?

— De obicei cu reţete dintr-o carte de-a ei cu mâncăruri ruseşti. Câteodată poze cu Jamie Oliver, cred că are o pasiune pentru el...

— Hai să ne vedem la 14, când terminăm cu toţii, propuse Dora. Exact în acelaşi loc. Trebuie să vedem ce e în bibliotecă.

— Păi şi dacă auzim iarăşi zgomote? se precipită Râul.

— Nu cred că vor mai fi! îl linişti Filip. Sunt convins că astăzi ni se vor limpezi unele lucruri. Hai să vedem câte secrete avem până acum!

— 386, computerul, am şoptit apăsat.

— Mapa cu desene. Trebuie să le vedeţi! Nu vreau să vă trimit poze, că, ştiu din filme, pot fi interce... Inter- cep... tate, pardon! se fâstâci Râul.

— Dunca şi laboratorul de chimie, zise Filip.

Am izbucnit toţi în râs, asta era o glumă, desigur. Ce să aibă Dunca de-a face cu astea? Dar Filip îşi strânse pleoapele, se uită pe rând la noi, te pomeneşti că vorbea serios.

— Ruşii şi foculeţele ei, adăugă Luca. Serghei e primul suspect.

— Clovnul care a distrus spectacolul Dorei! sări

Râul. Nu se poate să rămână un mister. Când mă gândesc că-n sala aia nu filma nimeni...

— Pantalonii de piele mulaţi. Deghizarea. Plus dispariţia lui Vlăsceanu din Indigo! turui Dora.

— Voronejul de pomină... am continuat eu. Bine c-aţi scăpat vii de la cinema. Şi tatuajul cu trandafirul negru... V-am zis, da, de tipul de la Cărtureşti, ăla cu ilustratele? Simt că e ceva şi cu el.

Dar n-am mai continuat, fiindcă tocmai suna de intrare. în orele rămase până la întâlnire, m-am gândit la toată înşiruirea lucrurilor ăstora care aveau nevoie urgentă de explicaţie. Nu-mi venea nimic clar în cap. Centrul Vechi, liceul nostru, biblioteca, Vlăsceanu... Un singur lucru era clar ca lumina zilei: Vlăsceanu îi chinuia tot mai rău pe cei de-a opta. Uite, după doar o lună şi jumate de şcoală, aveau toţi câte doi de patru în catalog. în ritmul ăsta, urma să-i lase repetenţi. Luca era convins că o facea intenţionat, plănuise de cine ştie când să nu-i mai lase să dea examenul. Dar de ce-i ura atât de tare? Greu, de fapt imposibil de explicat.

Când am ajuns în faţa bibliotecii cu rucsacurile pe umeri, nu ne-am mai grăbit ca alte dăţi. Luca şi-a lipit urechea de uşă şi-a ascultat cu atenţie câteva secunde. Linişte mormântală. Apoi a scos cheia şi-a rotit-o cu grijă în broască. Şcoala se golise, rămăseseră doar câteva clase pe la etaj, căci aveau ore până la trei.

într-o clipă am fost toţi înăuntru. întunericul era la fel de gros ca de obicei. Diferit era aerul. Mirosea înţepător a ţigări. Dora, fiind după o răceală prelun-

gită, începu să tuşească. Dacă nu se oprea imediat, ne compromitea pe toţi. Noroc că şi-a pus mâna peste gură. Dacă ferestrele n-ar fi fost bătute-n cuie, sigur le-ar fi deschis larg.

— Ce-avem noi aici? întrebă Filip.

Tocmai observase o scrumieră aşezată pe una dintre cutiile cu volume.

— Sunt două mucuri de ţigară înăuntru! şopti Dora.

— Ia să văd mai bine, interveni Luca în timp ce-şi aprindea lanterna de la mobil.

Un zâmbet i se întinse pe toată faţa.

— Pariu că vă pot dezlega misterul! continuă el. Păi, dragii mei, hai să vă arăt ce-am primit eu acum juma de ceas pe Snapchat!

A accesat folderul foto, iar noi am rămas mască. Intr-o poză era exact scrumiera din faţa noastră. Plus o carte în rusă cu un titlu mai lung.

— Ăăă... s-a bâlbâit Râul.

— Nu, nu e cu spirichismus, continuă Luca, ci cu tehnologie. Vader mi-a trimis-o. E clar că ea era aici, în pauza mare.

— Hai să căutăm cartea! am decis simultan.

— O copertă roşie, aşa, nu e pe raft, nici aici, ţine telefonul mai aproape!

lat-o, am scos-o victorioasă din cutia pe care-o descoperisem data trecută, aceea cu volume în rusă. Scria KGB cu litere mari, şi-apoi un şir de litere în chirilică. De unde să pricepem noi despre ce e vorba? Doar asta, cu KGB... stai, chiar KGB?! Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

— Păi asta înseamnă că Vader a noastră chiar e spioană, amuţi şi Filip. Am învăţat şi noi la istorie despre KGB-ul ăsta. Nu-mi prea aduc aminte ce e, dar lucru curat nu poate să fíe. Râul, dă tu căutare pe Google!

Vă daţi seama care-a fost primul rezultat, tocmai pe Wikipedia. „The KGB, an initialism for Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti, translated în English as Committee for State Security, was the main secu- rity agency for the Soviet Union from 1954 until its break-up în 1991.”[I] Am încremenit cu toţii. Ce dovadă mai mare voiam în ce-o privea pe Vader?! Am deschis cartea aproape cu spaimă. Nu pricepeam niciun cuvânt din ea, desigur, dar nişte foi s-au desprins dintre pagini şi s-au împrăştiat pe parchet. Le-am strâns repede, nu voiam să se înnegrească. Apoi, tot la lumina telefoanelor, ne-am uitat la ele.

— Ăăă!.. făcu Râul. De necrezut. Ăăă...

Cred şi eu că nu mai avea glas. Formele acelea ciudate, literele cu font de juma de pagină şi bolduite nu puteau fi decât cine ştie ce coduri secrete.

— Ăăă, se bâlbâi iar frati-miu... Păi, astea sunt exact ca desenele din mapă. Aş putea jura că sunt identice.

Poftim? Adică noi deveniserăm posesorii a cine ştie ce coduri secrete?! Imposibil. Trebuia să ieşim cât mai repede de-acolo, dar nu înainte să lăsăm totul cât se poate de în ordine. Doar cartea mi-am înghesuit-o în rucsac.

---

I „KGB, acronim pentru *Komitet Gosudarstvennoi Bezopasnosti,* în traducere Comitetul Securităţii Statului, a fost principala agenţie de securitate în Uniunea Sovietică, din 1954 până la dizolvarea sa, în 1991." (în limba engleză, în original.)

„Semnele, da, sunt aproape la fel! Are dreptate Râul. M-am uitat cu atenţie!”, am trimis în aceeaşi du- pă-amiază mesaj pe Fugit. „V a noastră e mult mai periculoasă decât ne imaginam. Trebuie să rezolvăm urgent situaţia.”

## Cu mistreţii nu te pui. Poligonul de tir

---

*Filip*

Dacă ne-ar fi spus oricine altcineva ce-avea să se petreacă în curând, la ceas de noapte, printre bălării, insecte, şerpi şi poate că şi vulpi turbate (am văzut odată la ştiri cum o astfel de făptură a terorizat un sat întreg), aş fî crezut că-i o glumă. Bine-ar fi fost dacă intram la bănuieli încă de la-nceput. Aşa am ascultat-o pe Vlăs- ceanu cum ne promite surprize „plăcute”. Totul a început vineri, când ne-a propus tema de weekend:

— De data asta veţi face, cu toţii, o cercetare. Dar nu va fi sterilă, din articole de pe net, căci ne ducem la faţa locului. O să vă placă nespus, vă promit. Prin urmare, pregătiţi-vă de-o excursie. Mâine, sâmbătă, mă veţi însoţi în pădurea Băneasa. Acolo vi se oferă o oportunitate ce se iveşte o dată în viaţă. Exact. Veţi avea ocazia să urmăriţi îndeaproape viaţa şi comportamentul porcilor mistreţi. Nu-i vom privi după gratii, ci în libertate, în pădure, în habitatul lor natural. M-am informat la pădurar şi-am aflat că-n zonă trăiesc cel puţin trei turme. Vă aştept la ora 16:00, în faţa grădinii zoologice. Cine lipseşte ia unu în catalog. Nu motivez nimic... Clar?!

Când am auzit toate astea, mi-a venit să izbucnesc în

râs şi în plâns în acelaşi timp. Chiar aşa a ajuns clasa asta? Să meargă să „cerceteze” porci prin pădurile de la marginea oraşului?! Fără costum de protecţie, iară arme, iară bâte, adică fără nimic? Amuzant şi oribil în acelaşi timp, nu vi se pare? Dar ce să faci când mai ai doi de patru? Un unu va duce la minunata medie trei. Şi nu mai ajungi niciodată le vreo evaluare naţională.

După freamătul iniţial şi după chicotelile din curte, o fi ea Vader, dar nu putea fi chiar aşa descreierată, sigur pregătea vreo farsă. Toţi colegii au zis acasă ce li se cerea. Mulţi părinţi nu şi-au lăsat copiii să vină, în ciuda implorărilor. Aveau să treacă ei pe la şcoală să vadă despre ce era vorba cu nivelul catastrofal pe care-l aveau copiii la germană. Asta dacă te luai după note, desigur. Avea să-i lumineze însăşi doamna profesoară. Dar acum nu considerau că-i oportună o ieşire în pădure. Şi încă una în care apărea şi cuvântul mistreţ.

Restul părinţilor, cum sunt şi-ai mei, au zis că-i o exagerare şi m-au asigurat că nu-i cazul să mă impacientez: ce să fie rău într-o vizită la zoo?! Mi-am amintit atunci cum m-a prins o vecină urcându-mă pe terasa blocului unde, vă jur, nu voiam decât să privesc cerul. După ce-a strigat şi-a ameninţat c-o să cheme poliţia, s-a jurat că nu mă lasă să plec până nu vorbeşte cu mama. I-am dat-o la telefon şi-am văzut cum se înroşeşte şi mai tare, gata să pleznească. Adică mama nu era indignată?! N-avea de gând să-mi aplice o corecţie?! „Chiar aşa, doamnă, ştiţi exact cu ce se ocupă băiatul dumneavoastră? Cum?! Mă trimiteţi pe mine sus, să mă uit măcar o dată de-acolo, că o să-mi schimb perspectiva?! Poftim?!” Şi discuţia s-a încheiat

exploziv. A trebuit să-mi dea drumul, că interveniseră şi alţii. După un şir de ameninţări veninoase a încheiat apoteotic: „Spune-i mamei tale să fíe mai responsabilă!” Bineînţeles că i-am mulţumit mamei în gând, în chestiunea asta chiar fusese de milioane. Dar cu mersul nostru după mistreţi se cam pripise. Singura scuză e că nu-şi putea închipui profesori din plămada lui Vader. În ce mă priveşte, cunoşteam cât de cât pădurea, mai fusesem de câteva ori. Nu m-am speriat prea tare, aveam s-o scoatem cumva la capăt. Şi poate că, vorba fetelor din clasă, toată ieşirea avea să se dovedească o glumă de genul: „Zâmbiţi, sunteţi la camera ascunsă.”

La ora patru am ^juns la zoo, ca să văd c-au mai venit doar opt colegi. Dezastru, aveam s-o păţim rău. Când s-a arătat Vlăsceanu cu pasul ei obişnuit de marş – de data asta chiar se-mbrăcase în haine de camuflaj abia s-a abţinut să nu urle de furie. Cât de nesimţiţi eram, cum ne-am permis s-o înfruntăm? Ne punem noi, nişte mucoşi, cu ea? O să ne scoată ea gărgăunii în următorul ceas! Cât de obraznici eram ca să rămânem acasă?

— Dar... ăăă, a îndrăznit Mihai cu glas mic, noi suntem aici, cu dumneavoastră!

— Şi restul aţi rămas la căldurică să vă îngrăşaţi lângă mămica şi tăticu’. Să orbiţi de-atâta jucat la calculator. Să...

Şi a mai continuat câteva minute, gata să ne înghită precum zgripţorul din basm pe fìecare-n parte. De scuipat înapoi sigur nu ne-ar mai fi scuipat. Ne-am strâns unii-n alţii, poate aşa o să părem mai impozanţi. Ne-a

ordonat s-o urmăm, ceea ce, vă daţi seama, am făcut fără împotrivire. Mergea repede, îmbrâncind oamenii, inclusiv copiii, care se îndreptau spre intrarea la zoo. Am depăşit poarta, am trecut de parcare şi nu ne-am oprit decât în luminişul din care se despart trei alei, toate cu o barieră la intrare.

— Pe loc repaus! a strigat Vader. Acum e acum, curajoşilor. Câte turme-am zis că sunt?

— Ăăă!

— Trei, nătângilor! Nici măcar atâta lucru nu vă intră-n cap. Grupa unu o ia într-acolo, grupa doi în sens contrar, iar ultimii, adică voi – şi-a arătat spre mine, Luca şi Dora – mergeţi în partea aia. Dar nu pe drumul forestier, că n-o să găsiţi decât frunze. Prin pădure, direct, printre copaci!

— Ăăă,'îndrăzni lulia, şi dumneavoastră cu ce grupă veniţi?

— Niciuna, normal. Mă duc pe alei şi dacă vă prind pe ele vă penalizez de vă sar fulgii. Să nu cumva să ieşiţi dintre copaci. Gata cu instructajul! Acum, hai, porniţi după porci! Unu, doi, trei… start.

Am ţâşnit toţi în direcţiile arătate, printre copaci, călcând peste vreascuri şi luptându-ne cu crengile puieţilor. Urzici mari apăreau din loc în loc, noroc că ne luaserăm pantaloni lungi. O vreme ne-am mişcat în ritm rapid, de parcă ne-ar fi urmărit cineva. Nu voiam să ne mai vadă Vader deloc nici tricourile, nici hanoracele, nici singurul rucsac, al Dorei, în care se găsea o sticlă de apă. Când am ajuns lângă un arbore căzut la ultima furtună, am sărit toţi pe trunchi.

— Aşa măcar nu ne muşcă şerpii, le-am zis cu

teamă. Ştiţi că a murit anul trecut un tânăr, nu departe de-aici. A crezut că l-a-nţepat o insectă, nici nu s-a grăbit să meargă la doctor. Apoi n-a mai fost nevoie.

— Să ne luăm beţe! am continuat. Aşa se face. Dacă sare un şarpe spre tine, tu-l loveşti. Ca la baseball.

Am început să râdem, parcă vedeam şerpi azvârliţi în toate direcţiile de beţele noastre. Totuşi, ne-am uitat fiecare în jur după o bâtă potrivită.

— Uite ce scrie aici! zise Dora.

Şi ne-a arătat pe copacul cel mai apropiat o tăbliţă ruginită: „Pericol de împuşcare. Atenţie, se fac trageri.” Doamne, în ce junglă eram. Tocmai atunci se auziră undeva în dreapta nişte pocnete; de fapt, nişte rafale. Acolo aveau să ne rămână oasele. Urma să fim ciuruiţi de gloanţe şi consumaţi apoi pe post de delicatesă de furnici şi rădaşte. Câini şi vulpi. Şerpi şi porci mistreţi.

— Voi... Aţi auzit şi voi împuşcăturile, nu? am între-bat eu.

— Logic, doar suntem lângă tine! a zis Luca.

— Ce facem acum? puse Dora întrebarea esenţială.

Am ridicat din umeri. Dacă dădeam peste porci mis-treţi? Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat atunci. Mai mult decât să ne împotrivim cu beţele noastre nu puteam face. Sau să urlăm cât puteam de tare, ca să-i speriem cumva.

— Să rămânem aici o vreme, pe copacul ăsta! le-am propus eu.

— Şi dacă ne nimeresc gloanţele?

Tocmai atunci s-a pornit un nou şir de rafale. Ne-am uitat scurt unii la alţii şi-am ţâşnit drept înainte, într-o direcţie oarecare. Nu ne mai păsa de iedera de care ne împiedicam sau de pâlcurile crescute aşa de aproape, încât cu greu le puteai traversa. Nu ne-am oprit decât

după ce ne-am îndepărtat destul de pericol. Dar de ce nu mai vedeam clar detaliile?! Simplu ca bună ziua, lumina începea să scadă. Şi la asta nu ne-am aşteptat. Era miezul toamnei, noaptea venea mult mai devreme. Vader nu ne zisese nici când să ne întoarcem sau unde să ne întoarcem. în plus, nu era ca şi cum am fî ştiut vreunul drumul înapoi. Luca se lipise din lateral de Dora, aproape că o luase pe după umeri cu braţul. Şi-a început să ni se facă la toţi trei frică. Ce faceam noi acolo, de ce ne-am despărţit de restul grupului? Am încercat s-o sunăm pe Vlăsceanu, însă în pădure nu aveam semnal. Era o catastrofa.

Am decis să ne întoarcem. Am luat-o cumva înapoi, însă în alt unghi, nu mai voiam să ajungem prin locurile cu gloanţe. Am mers aşa unul după altul, tropăind ca să alungăm târâtoarele, până s-a lăsat întunericul. Dintr-odată, l-am auzit pe Luca ţipând de durere. M-am speriat crezând că poate-l atacase un porc mistreţ sau ceva. Dar nu, doar îşi izbise piciorul de-un fel de zid. îl durea rău degetul mare, poate i se desprinsese unghia. Oricum, trebuia să ne oprim un pic. Ne-am aprins lanternele de la telefoane, deşi mai aveam foarte puţină baterie.

— Voi doi stingeţi telefoanele! am zis eu. Avem nevoie de baterie. Trebuie să luăm legătura cu cineva.

— Altfel ne mănâncă porcii, continuă Luca! Ne duc în văgăunile lor şi ne ronţăie...

— Porcii n-au văgăuni, Luca, îl temperă Dora. Te rog, nu fî macabru.

Se vedea foarte greu pe întunericul ăla, în ciuda pâl-

pâirii bietului meu Samsung. Părea că ajunseserăm la un fel de structură.

— Locul preferat al viperelor, şopti Luca.

— Doar că pe-aici nu trăiesc vipere, i-o tăie Dora. Hai să ne uităm mai bine!

Şi, împinsă de frică sau de curaj, nu contează, pentru că rezultatul avea să fie oricum acelaşi, Dora sări pe marginea ciudatei însăilări. Din câte-mi dădeam seama, aducea cu o casă tăiată pe orizontală, cam la jumate de metru de pământ. Platforma rămasă era roşiatică şi părea făcută din cărămidă. Era foarte ciudat să dai peste aşa ceva în pădure. Sau poate nu era? Nu văd păduri prea des. În orice caz, în marginea cealaltă se ghicea o structură ceva mai înaltă, aducând tot cu o casă tăiată. După mirosul greu, nu putea fi decât plină de gunoaie.

Dora făcu atunci ceva necugetat. în loc să sară înapoi, pe pământul sigur, păşi pe suprafaţa de cărămidă. Se-auzi imediat un trosnet, urmat de strigătele ei de durere. Piciorul drept, aveam să descoperim cu groază, i se prinsese între două cărămizi sparte. Şi l-a scos singură, ţipând tare. Iar noi, cu sângele bubuindu-ne-n cap, am tras-o imediat jos. Doamne, dacă-şi rupsese piciorul?! Luca suspina înfundat, de parcă lui i s-ar fî întâmplat nenorocirea. Se aşezase lângă Dora şi încerca s-o liniştească. A luat-o în braţe, sprijinind-o cu spatele de el. Nu ştiu cât a durat asta, cinci minute sau mai mult, oricum nouă ni s-a părut o veşnicie. Şi, ca totul să fie dezastruos, mi s-a terminat tocmai atunci bateria. Ce era de făcut?

— Avem nevoie de ajutoare, Luca! am zis făcând pe

eroul. Uite, aş putea fugi încolo – şi-am arătat la întâmplare –, până la urmă tot ajung undeva.

— Dacă nu te halesc mistreţii! mi-o tăie Luca.

Dora nu mai gemea, durerea se mai diminuase, dar se temea să se mişte. Mi-a cerut să-i dau rucsacul pe care i-l dusesem o vreme. Am băut apă pe rând, însă n-am golit sticla. Până a doua zi n-aveam cum să mai găsim apă. Când să o pun înapoi în rucsac, am dat cu degetele peste un cablu. L-am scos imediat, fără s-o mai întreb pe Dora cum de fusese atât de prevăzătoare. Forma aia dreptunghiulară nu putea fi decât un... încărcător extern. Mi-a venit să sar în sus de bucurie. Am pus repede telefonul ei la încărcat şi-am văzut, cu uimire, o dungă de semnal. Deci puteam suna! Am încercat să apelăm acasă, dar iară rezultat. Şi-atunci mi-am adus aminte de antenele vechi şi de cum le mişcau oamenii pe blocuri ca să prindă mai bine frecvenţa. Am început să mă deplasez de-a lungul structurii. Când m-am căţărat pe-o margine, cu un picior în gol, că mă temeam să-l pun pe cărămidă, s-au făcut deodată două dungi. Şi-am sunat până când mi s-a răspuns. Glasul tatei se-auzea cu întreruperi.

— Ajutor! Sunt eu, Filip, tata! Ne-am pierdut în pădure!...

Atât am reuşit să zic. Apoi, ca un făcut, am alunecat pe spate. Nu mi-am fracturat nimic, doar am rupt vreo trei crengi cu spinarea. Apoi am mai încercat să sun de câteva zeci de ori. Degeaba. Aveam să rămânem pe veci acolo! Dora se văita din vreme în vreme, iar Luca tremura tot mai tare de frig. Nu ne puteam încălzi, ne luaserăm doar câte-un hanorac, iar mistreţii aveau să

dea de noi curând. Tocmai atunci am auzit un răcnet în depărtare. Ne-am speriat aşa de tare, încât ne-am strâns cât am putut de aproape. Mai mult ca sigur că Mihai sau poate lulia tocmai erau sfârtecaţi de porcii

 sălbatici. Nu mai ştiam ce să facem, situaţia se dovedea mai neagră decât ne-o putuserăm imagina vreodată. Măcar de-am fi ştiut cum să încropim un foc, dacă am fi purtat în portofel – în caz că am fi avut unul, desigur, ca în cărţi – un pic de iască.

Apoi am auzit o împuşcătură. Dacă evadase vreun tigru de la zoo? Sau leii? Sau urşii? Sau... N-a mai trebuit să rostim cu glas tare toate astea, căci tremuram oricum de frică. Şi, ca lucrurile să fie şi mai cumplite, nu departe de noi s-au auzit brusc trosnete. Cineva călca pe crengi, le făcea praf, cred că erau mistreţii. Ne-am ghemuit şi mai strâns unii-n alţii aşteptând cumplitul deznodământ. „Dar ce sunt eu, un papă-lapte?” mi-a sunat deodată-n cap. Măcar să mă opun, să mă lupt, să-mi pierd viaţa cu demnitate, dacă nu pot face altceva. Mi-am înşfăcat băţul şi-am sărit în picioare.

— La atac! am urlat cât am putut de tare.

Şi-am tot urlat, vreun minut, doar, doar voi alunga porcii.

— Opreşte-te, Filip! Gata! Suntem aici! am auzit un glas familiar când m-am oprit din strigat.

Cum? Tata ajunsese acolo? Probabil nu mi se mai oxigena creierul şi-aveam halucinaţii. Altfel de ce-aş vedea-o, în lumina unei lanterne, şi pe mama Dorei? Şi, or asta nu era posibil, şi pe mama?! Toate întrebările s-au risipit când ne-au luat în braţe. Doamne, prin ce spaimă trecuseră. Noroc că Dora şi mama ei aveau cont comun de iCloud, astfel că s-a

putut identifica locul în care se găsea telefonul. Dar să mergi prin pădure, noaptea, nu era o bucurie.

După ce-au verificat starea Dorei – piciorul nu părea fracturat tata s-a dus după ajutoare. S-a întors destul de repede cu un echipaj SMURD. Prietena noastră a fost dusă cu targa până la prima alee, ca apoi să fie transportată la Urgenţe.

Noi, bucuroşi nevoie mare că scăpaserăm vii de sub colţii râmătorilor, am încercat să aflăm ce se întâmplase cu ceilalţi colegi. Nu intraseră niciunii în adâncul pădurii, că doar nu-şi pierduseră minţile. Un grup se întorsese destul de repede la zoo şi, după vreo două ceasuri de aşteptare, se risipise spre oraş.

Ceilalţi trei însă făcuseră o descoperire epocală. Ajunşi în preajma poligonului de tir, au putut s-o vadă pe Vader antrenându-se. Şi nimerea toate ţintele, se jurau ei, ca o profesionistă. Spioană KGB, tir, Centrul Vechi, biblioteca, profesorul Dunca, acele, ce să vrei mai mult?! Abia aşteptam să ajungem din nou la şcoală ca să punem cap la cap toate nebuniile astea. Din fericire, Dora ne-a scris în aceeaşi seară pe Fugit că nu păţise nimic grav cu piciorul, făcuse doar o luxaţie. Totuşi, vreo două-trei săptămâni n-avea voie să-şi mai forţeze glezna.

## Pasiunile lui Serghei. Tatianuşa

---

*Luca*

Acum, sincer, cât de nebun să fii ca să te întorci în Indigo? După tot ce descoperiserăm în bibliotecă, trebuia să fii dezaxat ca să te mai aventurezi în Centrul Vechi. După noaptea de groază cu mistreţii, de ce să mă duc direct spre colţii păianjenului? Ei bine, nu m-am putut abţine. Aveam nevoie de nişte răspunsuri, nu mai puteam s-o las pe Vader să se apropie de Dora.

În ziua aia am scăpat de meditaţii fiindcă profesorul făcuse un guturai straşnic, aşa că mi-am luat bicicleta şi-am pornit la drum. Când am ajuns, mi-am legat o roată cu antifurtul de o bară de metal destul de solidă. Zona era periculoasă, nu mă îndoiam, puteam rămâne oricând fără bicicletă. Ce mi-aş mai fi băgat unghia în gât, tocmai o „tunasem” şi mi se părea cool. Am „îmbogăţit-o” cu nişte piese de carbon, ca să pot accelera instant. Pe lângă asta, am şi vopsit-o cu mai multe culori neon, ca să mă poată vedea lumea pe rampe când încerc sărituri.

Ce urma să fac aici sigur era cu şi mai multă adrenalină. Am respirat de câteva ori adânc, mi-am potolit bubuiturile inimii şi, de parcă aş fi fost calmul întruchipat, am intrat în Indigo încercând să par cât mai natural posibil. Vreo juma de minut m-am prefăcut că vreau să găsesc pe cineva la o masă. Apoi a trebuit să mă rotesc şi către zona cu barul unde... Ce era asta?! Serghei, barmanul, venea întins spre mine! Numai că mutra fioroasă de la-nceput s-a destins deodată într-un zâmbet.

— Luca! Tu eşti, frate?! Hai că m-ai speriat. Credeam ca eşti un derbedeu care vrea să fure ceva.

— Ăăă...

— Lasă, nu te supăra pe mine, da’ aseară m-a neno-

rocit unul. Aşa, pişpiriu, de n-ai fi zis că-i în stare. Nu ştiu dacă avea cinşpe ani. Da' sticla de whisky a luat-o, că s-a văzut apoi şi pe cameră. Şi cine plăteşte acum? Nenicu', normal!

— Vreţi să spuneţi că...

— Mă vezi dublu sau ce?! Nu-mi mai vorbi la plural, frate, că mă simt pe jumate mort. Chiar aşa bătrân îţi par?

Am dat din cap că nu. Doar că aşa sunt eu, mai politicos.

— Mai bine, zi sincer, tu tragi la măsea? Adică te mai prosteşti din când în când?

— Ăăă, rn-am bâlbâit pentru a doua oară. Am doar paisprezece ani. Şi n-am băut niciodată mai mult de-o gură de şampanie când se schimbă anul.

— Cum?! Nu ştii ce-i aia o bere? Ce învăţaţi voi la şcoală?

— Tot felul! Doar că...

— Lasă fandoseala, zi drept, frate, n-ai chef să bem! Ce vrei?

— O... O cola.

Deşi, dar asta n-am mai zis, că mă făceam de tot de cacao, nu mă omoram nici după chestii acidulate. Alţi prieteni de-ai mei, ca Mihai, se dădeau în vânt după sucuri de-astea. Eu, însă, cred că-s doar concentrat de chimicale. Şi otrava, e ştiut, bine nu face.

— Stai, prietene, eu te credeam bărbat adevărat! Un Ursus, acolo, n-are ce să-ţi strice. Ia de-aici, fac cinste.

Şi mi-a întins o sticlă rece căreia-i desfăcuse deja capacul.

— Acuma, că nu prea am clienţi, să stăm oleacă de

vorbă!

Şi-a ciocnit sticla lui de-a mea.

— Bem în acelaşi timp, da?

A tras pe gât o înghiţitură. L-am urmat pe dată, nu voiam să-l văd că se-ncruntă; cu muşchii ăia tatuaţi sigur petrecea mult timp la sală. Iar eu nu prea ştiam de ce venisem acolo. Câh, ce scârboasă era! Cui îi plăcea amăreala asta? Ciudate gusturi mai au oamenii.

— Luca bazuka! zise după a doua înghiţitură. Ha, ha, vezi ce le-am potrivit. Acuma, să-ţi spun drept, mi-ai plăcut din prima. Ai aşa o faţă care inspiră încredere. Parcă te-aş cunoaşte de mult. Zi drept, ai fost pe la noi prin Bălţi?

— Pe unde?!

— Prin Basarabia, pezevenghiule! O, dac-ai şti ce dor mi-e de casă. M-am săturat de viaţa asta. Măcar de-aş fi ajuns şi eu mai departe, în Spania, în Italia... Că aşa mă gândisem. O să merg acolo, o să găsesc de lucru şi-o să-i mai ridic puţin pe-ai mei. Da' pentru asta-mi trebuiau marafeturi. Aşa că-l ştiam pe Saşa, patronul de la Indigo, şi-am zis să rămân vara asta pe-aci. Rău am făcut. Că mi-a fript inima Tatiana. Cică-i venită la studii şi vrea să-şi vadă de carte. După o vară fierbinte, scuză-mă, ca eşti minor, da' parcă nu ştii tu ce-i asta... Ei, auzi, după un august de foc, cică s-a săturat de rataţi ca mine, nici nu mai vrea să dea pe-aici. Oh, Tatianuşa mea, în loc să-mi ţin eu bănuţii pentru biletul de avion, i-am făcut praf cu tine. Că de, ţi-a convenit să mergi cu fraierul de mine la mare. Iar acum, ce mă fac?

Şi mai luă o înghiţitură zdravănă.

Clienţii de la masa din colţ făcură semn şi Serghei

se ridică să le ducă nota. Schimbă trei vorbe cu ei, păreau prieteni: „Niet” şi „Haraşo” şi „Vă aştiept şî mâne”. Cât a încheiat el socotelile, am golit trei sferturi de sticlă în ghiveci. N-aveam chef să intru-n necaz şi mai rău. M-am ridicat apoi, ca şi cum gata, aş fi terminat, şi-am dat să merg spre uşă.

— Stai, Luca, încotro?! Baia-i în partea cealaltă, dacă asta cauţi. De, partea neplăcută a berii asta e.

Am făcut cale-ntoarsă şi m-am dus spre toaletă. Când am ajuns în dreptul bucătăriei, uşa era deschisă larg ca şi ultima oară. Şi jos, aşa cum zisese Clara, pe un suport de lemn, se găsea vechitura aia de computer.

— Scuză-mă dacă te bat la cap, dar azi am aşa ca un gol în piept. Trebuie să vorbesc cu cineva. Nu ştiu cum să mai fac cu Tatianuşa. Ce nu-i place la mine?! Ce vină am eu că n-am putut să mă ţin până la capăt de şcoală? Mi-a fost greu, Luca, aşa să ştii. Că la vârsta ta eu lucram deja-n brutărie. Acolo-n sat la mine. Când să mă mai duc la şcoală? Da’ tu să nu faci aşa, ai înţeles? Sper că înveţi bine. Dacă mă uit o dată bine la tine ştiu că n-ai cum să fii un prost. Am sau nu dreptate?

Şi-şi pironi ochii albaştri, cu pupile largi, în bieţii mei ochi. Abia dac-am rezistat o secundă, după care m-am uitat într-o parte.

— Te ruşinezi, ai? Ce, parcă tu n-ai necazuri. Zi şi mie cum e cu gagica aia de data trecută! Mai sunteţi împreună, nu?

— Vorbeşti despre Dora! Păi, nu ţi-am zis că-i sora mea? Ce gagică?

— Luca, pe mine nu mă duci tu de nas. Dacă fata aia ţi-e soră, io-s preşedinte. Hai, dă-i drumul, că nu

zic la nimeni. Are pe altul, nu? Sau i se pare că eşti prea pişpirica. Sau...

Ca să trag de timp, am mai încercat o înghiţitură. Ceva cald mi se răspândi în corp, nu mă simţeam grozav, voiam să o iau cât mai repede la sănătoasa. Mă rugam să mai apară un client, dar nici vorbă. Serghei mă fixa cu privirea sa cea mai prietenoasă. Oare să-i spun? Acum, dacă mă provocase, de ce să mai păstrez secretul?

— Dora nu mă place! Sunt cel mai neinteresant de pe lume şi, în plus, am şi coşuri. Când vreau să fac şi eu o poantă, special pentru ea, nu râde. în ultima vreme mi-e tot mai greu să vorbesc dacă-i în preajmă. Iar asta-i o catastrofa, nu mai pot dormi noaptea, am coşmaruri. Of! Are o personalitate fenomenală.

Serghei începu să râdă.

— Zi mai departe, frate! Eram convins că tipa habar n-are ce vrea. Păi la cinşpe ani crezi că tot ce zboară se mănâncă. Vrei iubirea totală, aia, de Romeo şi Julieta... Cum de nu-şi dă seama ce băiat de nădejde eşti tu? Aşa şi Tatianuşa mea. Hai să te mai cinstesc cu o bere.

— Mulţumesc, încă n-am terminat-o pe prima. Ştii, Dora cântă la pian. E plină de entuziasm, adică transmite aşa, nu ştiu cum, bună dispoziţie. Poate pentru că are ochii aceia albaştri...

— Ca Tatianuşa! Sunt ochi minunaţi, nu-i aşa? Din păcate, aşa-şi bat femeile joc de inima noastră. Vai, vai...

Şi-aş fi putut jura că o lacrimă se ivise în colţul ochilor lui Serghei. O vreme tăcurăm amândoi. Prin faţă treceau turişti, un grup de englezi se opri o clipă în

faţa terasei, neştiind dacă să intre sau nu. Dintr-un magazin de pantofi ieşi binedispusă o fată mai mare, poate chiar studentă. Avea o rochie bleu, până un pic mai sus de genunchi. îşi duse telefonul la ureche şi, nu ştiu de ce, poate de la mişcarea mâinii, sau de la atmosfera aceea ca de film, mi-a venit o idee.

— Serghei, m-am pomenit zicând, ce faci cu vechitura aia de compyter din bucătărie?

— Ce... ce... computer? Nu ştiu să am aşa ceva. Nici aici şi... nici acasă. Joci la cacealma, nu?

— Nici vorbă! Doar mă întrebam. Am văzut vechitura când m-am dus la toaletă. Mă gândeam că poate vrei să scapi de ea.

— Şi eu cum de nu ştiu de obiectu' ăsta? Unde e? Arată-mi-1!

Şi ne-am ridicat amândoi ca să mergem în spate.

— Ce computer vezi tu aici?! îşi roti Serghei mâna spre combina frigorifică, apoi către aragaz. Doar plite, cuptoare, de mi s-a urât de ele.

— Ala de jos, de el ziceam.

Şi i-am arătat cutia calculatorului pe care scria – acum am văzut şi eu limpede – Vlăsceanu.

— Păi ăla e ultimul lucru de care-ar mai avea nevoie cineva. Habar n-am de ce-l mai ţine Vera pe-aici.

Şi, după o clipă de gândire, adăugă:

— Ştii ce, dacă vrei, poţi să-l iei. Mă descurc eu cu ea. Zic c-am făcut curat şi l-am dat la de-astea, la reciclabile. N-o să mă omoare. Oricum, mi-am scrântit de vreo două ori degetul de la picior în el. Astă-vară, când purtam sandale şi, seara, după program, plecam cu Tatianuşa. Oh, nu ştiu ce să mă fac. Dacă n-ai

semăna tu aşa tare cu frati-miu ăla micu’, nu ţi-aş zice eu toate astea…

Băiat bun Serghei! Mi-a dus singur computerul până la bicicletă, era greu rău. Noroc că aveam coşul pentru bagaje, altfel nu ştiu cum m-aş fi descurcat. Oricum, după ce i-am mulţumit de-o mie de ori şi mi-am luat la revedere, am mers pe lângă ghidon cât a ţinut pietonala. Când am ieşit spre bulevard, l-am sunat pe tata să văd dacă nu cumva era pe-aproape cu maşina. Am avut mare noroc, tocmai venea de la supermarket. A pus avariile cât să aşez eu în portbagaj computerul şi-a demarat în trombă. Mi-a zis că după nebunia cu mistreţii, mai mulţi părinţi – ai Dorei şi-ai lui Filip erau foarte supăraţi – aveau să vină luni la şcoală. încercau să stabilească o întâlnire cu directorul. Veste mare, nu?

Normal c-am intrat imediat pe Fugit când m-am văzut singur, în camera mea. Şi-am aruncat bomba: „Avem computerul lui Vlăsceanu. Trebuie să-mi mulţumiţi până la cer şi-napoi. Ce părere ai, Dora?!” Apoi i-am lăsat să fiarbă-n suc propriu. Sigur îşi închipuiau că l-am furat, că m-am bătut din nou cu Serghei, că m-a urmărit poliţia, poate chiar că sunt la închisoare.

Două ceasuri n-am mai dat pe grup şi nici n-am mai răspuns la apeluri. Aşteptam cu inima cât un purice mesajul Dorei. N-a venit.

# Pe cine spionează Vlăsceanu. Elixirul vieţii

---

*Raul*

După vizita părinţilor elevilor de-a opta la director, nu s-a mai auzit mare lucru. Lucrurile au revenit la normal, singura victorie e că Vader n-a mai dat note de patru. E drept că n-au trecut decât câteva zile de la întâlnire, cine ştie ce-o să urmeze? Deocamdată, Reparabile Tempus mi-a dat din nou o misiune de mare răspundere: trebuie să fiu cu ochii pe Vlăsceanu, mai ales că am clasa vizavi de laboratorul de chimie. E clar că de-acolo vrea ea să subtilizeze informaţii preţioase. Pro- ful nostru, Dunca, e o adevărată somitate. Deşi ajuns la pensie, încă face tot felul de cercetări, care mai de care mai neconvenţionale. Micuţ de statură, cu părul alb, ochii negri, adânci şi sprâncenele groase, îşi ţine continuu mâinile ascunse în halatul alb. Mai mult ca sigur nu-i plac privirile curioase.

Profesorul Dunca şi-a luat ore doar la două clase, iar restul timpului şi-l petrece în cămăruţa de lângă laborator. Nimeni nu ştie ce proiect are acolo şi nici cum arată încăperea misterioasă. Probabil se grăbeşte să-şi încheie cercetările, deşi e de neînţeles de ce-i convine aşa de tare un biet laborator şcolar. Poate are nevoie de linişte, poate-i plac copiii sau... Evrica! Te pomeneşti că a ajuns foarte aproape de-o mare descoperire. Asta mi-a venit în cap pentru că de multe

ori ne explica ceva dar părea cu gândul în altă parte. Odată s-a oprit brusc de parcă ar fi dezlegat cine ştie ce mister, după care a dispărut pentru cincisprezece minute în bârlogul lui de cercetător, iară să ne spună ce s-a întâmplat.

Uneori, când terminam cursurile de astronomie seara, târziu, şi treceam prin dreptul cămăruţei de lângă laboratorul de chimie, lumina se strecura pe sub uşă, arătând că acolo cineva îşi continua cercetările până spre miezul nopţii. Cum sunt curios din fire, într-o astfel de zi, ploioasă din cale-afară, m-am ascuns la baie până când colegii mei au plecat. N-o să iau primul autobuz care trece, mi-am zis, dar sigur ajung la al doilea. Şi găsesc eu o scuză acasă pentru întârziere. Acum trebuia să văd cu ochii mei cu ce se ocupă Dunca. Când am ^juns la uşa laboratorului, am tras cu urechea. Dinăuntru se auzeau şoapte. Oare cu cine vorbea profesorul la acea oră? Să fíe Vlăsceanu? Râsul inconfundabil al profei de germană a făcut să-mi îngheţe sângele în vine. Părul mi s-a zburlit şi-am şters-o ca urmărit de balauri.

Cum am ajuns acasă, m-am aruncat pe computer. Am început să caut numele Dunca. Am găsit Dunca chitarist, Dunca scriitor, Dunca baschetbalist, Dunca... STOP! Dunca tămăduitor. Pare să fie proful nostru! Deschid repede articolul şi ce descopăr?! Dunca a călătorit în Tibet şi declară că a fost învăţat de călugării Shaolin secretele vieţii şi-ale morţii. Astfel, iar asta e de-a dreptul incredibil, proful nostru a descoperit... elixirul vieţii. Este o reţetă pe care doar el o cunoaşte şi, dacă vrei să încerci nemurirea, e cazul să-l contactezi la numărul... Primul gând care

mi-a explodat în minte a fost Vlăsceanu. Daca devine veşnică? Dumnezeule! Daca dă târcoale laboratorului ca să profite de descoperirile savantului Dunca?

Trebuia să le transmit tuturor ce-am descoperit! Ştirea nu putea să aştepte până a doua zi! Am scris repede un mes^j: „Vader. Veşnică. Elixir."

Vestea a făcut buuum în grup:

„Veşnică???” a scris Luca.

„Mâine la locul de întâlnire. Trebuie să ne explici!” a propus Filip.

„Trebuie să facem ceva... E un coşmar!” se impacientă Dora.

Uşa s-a deschis brusc şi Clara a intrat ca o vijelie în camera mea:

— Ce-ai descoperit, Râul? Arată-mi!

— Citeşte cu ochii tăi. Se pare că Dunca deţine elixirul vieţii. Uite ce scrie aici. Pentru a ajunge să cumperi produsul magic (vitaminizat, detoxifiant, tonic, bacteriostatic, energizant etc...), trebuie să te înscrii cu peste trei ani înainte, iar sumele sunt exorbitante!

— Incredibil! „Modestul” nostru profesor Dunca. Nu pot să cred!

— îţi dai seama? De aceea Vlăsceanu dă târcoale laboratorului. Vrea să şterpelească elixirul. Va fi veşnică, în timp ce noi vom deveni nişte bătrânei frustraţi.

Abia când am ajuns în punctul ăsta, am intrat amândoi în panică. Povestea asta era o nebunie. Noaptea, fireşte c-a urmat un nou coşmar marca Vlăsceanu. Se facea că noi aparţineam frăţiei *Fugit Reparabile Tempus* şi ne întâlneam la rondul pensionarilor în

parc. Eram toţi bătrâni ca pământul. Eu aveam o barbă albă, căci întotdeauna mi-am dorit barbă, iar Clara o perucă cu cârlionţi. Un şah amărât se dovedea ultima distracţie care ne aducea laolaltă. în timpul ăsta, aţi ghicit, Vlăs- ceanu, tânără şi zveltă cum n-a fost niciodată, se dădea cu trotineta în jurul nostru. Nu i se părea nimic mai amuzant decât tabloul ăsta cu bătrânei, foştii ei elevi. Era prea târziu pentru noi. Ajunseserăm cu adevărat nişte rataţi, aşa cum ne prezisese de-atâtea ori profa.

A doua zi ne-am întâlnit cu toţii pe fugă la tuia, pentru a face un plan.

— Trebuie să vedem ce se află în camera secretă! Cum facem? Dunca este tot timpul în laborator, şopti Luca.

— Am un plan, le-am spus cu încredere.

Şi le-am descris scenariul pe care-l gândisem pentru a ajunge în spaţiul secret.

A doua zi, la prima oră, m-am dus la una dintre femeile de serviciu. Am ales-o pe doamna mai rotofeie, care întotdeauna se mişca mai încet de-a lungul coridoarelor.

— Puteţi, vă rog, să deschideţi laboratorul de chimie? i-am spus cu glas rugător. Mi-am uitat caietul de matematică în bancă şi voi primi un 4 dacă nu-l am la prima oră.

— Hmmm... Dacă află domnul Dunca se înfurie groaznic. Mi-a interzis să las persoane străine să intre în laborator în absenţa lui.

— Aaaa... ştiu... nu vă faceţi griji! Eu nu sunt o „persoană” în sensul în care afirmă domnia sa. Sunt doar un elev al şcolii. Şi, sincer, am cam dat de necaz!

Cu ultima propoziţie am convins-o.

— Bine, dar repede, te rog!

Când ea mi-a deschis, în fine, laboratorul, Filip a strigat de la mijlocul holului:

— Veniţi repede! Curge apa la etajul doi, la toaletă! Se va inunda!

Cu imaginea unui dezastru în minte, doamna a rupt-o la fugă spre capătul holului (suficient de încet pentru ceea ce aveam nevoie). M-am strecurat printre băncile reci, de ceramică, pline de stative cu substanţe. Apoi, surescitat, am pătruns în camera misterioasă. înăuntru domnea un miros înţepător. Deşi era întuneric, în câteva clipe ochii mi s-au acomodat şi-am început să zăresc rafturile cu sticluţe cu etichete scrise îngrijit. Deodată am auzit un zgomot în apropierea mea. Am încremenit. Am mişcat doar privirea spre locul cu pricina: trei şoricei, în cuşti, începuseră să chiţăie din cauza mea.

Pe masă – şi asta a fost o adevărată surpriză printre hârtii, se afla o cutie rotundă, de plastic, pe care scria: Vlăsceanu. Am luat-o repede şi-am strecurat-o în ghiozdan, după care am şters-o. Mă simţeam atât de bine! Vlăsceanu NU va fi veşnică. Am reuşit să oprim dezastrul, nicicând nu va deveni mai tânără decât noi! Salvaserăm lumea şi ne salvaserăm şi pe noi!

Când a sunat de plecare, ne-am întâlnit cu toţii în locul nostru secret, aceeaşi străveche tuia.

— Bravo, Râul, ideea ta a fost grozavă! a exclamat Filip. Nu-mi vine să cred c-am dus-o de nas pe doamna de serviciu.

— Şi-acum avem elixirul, nu? se precipită Dora.

Ochii îi luceau într-un fel anume, Luca nu-şi putea desprinde privirea de ea.

— Oare ce va face Vlăsceanu când va afla că nu mai are licoarea tinereţii? continuă ea.

— Păi ce să facă? râse Clara. O să îmbătrânească precum mama Albei-ca-Zăpada. Până ajunge ce e ea cu adevărat, o Baba-Cloanţa. Şi încă una care spionează.

— N-ar fi mai bine să vedem ce conţine această pomadă? propuse Luca.

— Unchiul meu e profesor la Facultatea de Chimie, sări Filip, o să fie o nimica toată pentru el să identifice componentele. în două, maxim trei zile, avem rezultatul, îi spun că pot lua un 10 dacă vin cu lista ingredientelor! Sunt nepotul lui preferat, nu vă faceţi griji!

Ideea era grozavă! I-am dat lui Filip cutia, dar numai după ce am dezlipit cu grijă eticheta cu numele Vlăsceanu. În zilele următoare am ocolit-o mereu pe doamna de la curăţenie. Iar la ora de chimie am stat cu privirea numai în caiet, nu cumva să-şi dea seama Dunca de ceva.

După trei zile, Filip a dat adunarea. La prima oră. Mi-am dat seama imediat că i se înecaseră corăbiile. Fără să scoată un cuvânt, ne-a întins o foaie pe care scria: unt de shea, ulei de migdale, de sâmburi de struguri şi de caise. Concluzie: este o cremă de protecţie pentru frig şi vânt.

Am rămas fără grai. Unde am greşit? Sau Dunca este un escroc atât de mare, încât vinde banala cremă de vânt în loc de un elixir mult dorit? Tot Filip, însă, ne-a trezit din uluirea în care ne aflam.

— Am căutat şi eu, dragă Râul, pe Internet despre Dunca. Tămăduitorul Dunca, un escroc de mare clasă, nu e nicidecum proful nostru. Dacă ai fi scris pe Google „profesorul” Dunca, ai fi găsit adevărul. El cercetează

dendritele neuronale pentru a vedea creierul şoarecelui în timpul procesului gândirii. Este un experiment unic prin care încearcă să „umanizeze” şoarecii.

Am rămas cu gura căscată. Simţeam ochii tuturor îndreptaţi spre mine. Acum, într-adevăr, mi se părea atât de absurd tot ce fabulasem despre elixirul vieţii. Dar când te simţi pradă, sinapsele funcţionează altfel! Teama lucrase în locul creierului meu.

— Asta chiar este o veste bună, am zis. Nu vedeţi ce şansă mare avem? Dacă domnul Dunca reuşeşte, putem să o umanizăm pe Vlăsceanu!

Cu toţii am izbucnit în râs. Dar cine ştie ce ne rezervă viitorul?

# Un fel de vis.
# Din care nu se înţelege decât...

---

*Filip*

Cum începuserăm să avem tot felul de suspiciuni legat de ce se petrecea după program în şcoală, în ziua aceea am decis să rămânem eu şi Clara până seara acolo. Ne-am asigurat că se poate deschide geamul toaletei de la parter şi că putem trece prin el dacă dăm de necaz.

Trebuia să-i putem pune punct fazei cu Vlăsceanu. Era o ameninţare pentru noi toţi şi un pericol pentru umanitate. Cu siguranţă voia să predea ţara noastră unei puteri străine şi să ne folosească pe noi pe post de cobai de laborator. Degeaba o reclamaseră părinţii, că nu obţinuseră mai nimic. Poate doar dispreţ, că de-atunci se uită la noi ca prin sticlă. Şi ne predă încontinuu verbe şi articole.

Mergeam pe coridoarele şcolii când, deodată, am auzit nişte zgomote de mingi venind din sala de sport. Tiptil, ne-am îndreptat către cele două uşi mari ale sălii şi-am deschis una dintre ele cât de încet posibil. Spre marea noastră uimire, înăuntru era Serghei care se antrena pentru un meci de baschet la care urma să joace.

— Hei, ce faceţi voi aici? ne întrebă Serghei.
— Aăă... noi doar... um...
Ne-am fâstâcit teribil.

— Am făcut pregătire la mate cu domnul Dima timp de-o oră, îi răspunse Clara. Eu şi cu Filip aveam nelămuriri faţă de un exerciţiu din clasă, aşa că am stat să ni-l explice. Acum urmează să ne strângem ghiozdanele şi să plecăm.
— Aha, OK! Luca, adu, te rog, mingea.
Poftim?! Care Luca? Prietenul nostru era acolo şi se purta de parcă nu ne-ar fi văzut niciodată. În plus, se dovedea amic la cataramă cu barmanul din Indigo. Nici n-a catadicsit să se întoarcă spre noi. Noroc că aveam o cu totul altă treabă.
— Doamne, Filip, ce te-ai blocat, parc-ai fi un fraier timid, a zis Clara. M-ai făcut să râd.
Oare chiar o înveselisem? Sau îmi zicea lucrurile astea doar ca să se afle-n treabă? Vreo doi fluturi, că asta trebuiau să fie, mai că au început să-mi zburde prin stomac. Dar cum treaba era serioasă – şi periculoasă nu aveam timp de ei.
Am ajuns în faţa uşii laboratorului de chimie. înăuntru era cam întuneric, gemuleţul uşii lucea negru. Nu puteai să vezi nimic. Chiar dacă nu părea locul cel mai potrivit, m-am decis să-i spun Clarei ce simt.
— Clara, eu... ăăă... demult am vrut să... ăăm... să-ţi spun că...
Se uita la mine cu ochii mari şi cu zâmbetul ei obişnuit pe buze.

— Ce, Filip?

— Ăăă... Că am o pasiune prea mare pentru...

— Pentru ce?!...

— Pentru electronice vechi! Ştii, mi-aş cumpăra oricâte, mi-aş face muzeu casa. Caut mereu pe eBay, pe Okazii vechituri de care n-are nimeni nevoie. Nu pricep nici eu de unde s-a ivit preocuparea asta.

— Mulţumesc, Filip, pentru mărturisire. Dar toţi prietenii tai ştiu de hobby-ul ăsta. Ce-ţi veni?!

Şi-şi strânse fruntea a mirare.

Un zgomot de borcan spart s-a auzit deodată din laborator. Ne-am speriat amândoi, mi-am simţit pielea de găină.

— Ea este... mai mult ca sigur! şopti Clara.

După câteva minute, un sunet de parchet zgâriat ieşi din încăpere. Ne-am uitat încet pe gemuleţul uşii şi-am văzut cum cineva muta raftul cu pahare. în spatele raftului se găsea o uşă extrem de mică. Acel cineva se strecură pe-acolo. N-am mai stat pe gânduri, ne-am decis să-l urmărim. Am intrat în laborator şi-am văzut un pasaj secret. Oare unde ducea? Asta urma să aflăm.

— Eu intru prima.

— Eşti sigură?

— Da. Vreau să terminăm odată cu bazaconiile astea, o prindem şi-o dăm pe mâna poliţiei.

— Cum zici tu...

Clara îşi scoase lanterna de buzunar şi strecură capul prin tunelul secret.

— Doamne, ce îngust este, mă şi mir că poate cineva să încapă pe-aici.

După câteva secunde, Clara scoase un ţipăt asurzitor. Sângele îmi îngheţă în vine. O mână o apucă de cap şi-o trase mai adânc în tunel.

— Hahahahaha, te-am prins, şobolan mic ce eşti! Să vezi ce-ţi fac! Hahaha!

Vocea suna exact ca a lui Vlăsceanu. Clara dispăru în bezna tunelului secret, tot mai mult, tot mai tare. Am apucat-o cu toate puterile. Şi-am tras-o spre mine până când m-am pomenit cu ea în braţe. Şi, când voiam să-i mai spun ceva esenţial, m-am trezit strigând:

— Clara! Clara!

Nu-mi venea să cred că totul fusese o aiureală şi că noi, cei din Reparabile, ne aflam, de fapt, în siguranţă. Cât despre Vlăsceanu, aveam să mergem chiar noi la director – da, asta trebuia făcut ca să spunem tot ce s-a petrecut în lunile astea. Altfel n-o să scăpăm nicio-dată. în ce-o priveşte pe Clara, de ce nu mi-o pot scoate din cap? Atâta-mi trebuie acum, să mai fac o pasiune inexplicabilă. Când am atâtea teme şi mai urmează şi-un examen.

# Vizita la director. Indigo şi misterele lui

*Dora*

— Bate tu la uşă! i-am zis lui Râul.

Inima-mi bubuia ca un picamer, dar nu mai puteam da înapoi. în ciuda consecinţelor, aveam să spunem, în sfârşit, cu ce se ocupa Vlăsceanu. Până să luăm hotărârea, ne sfătuiserăm în două rânduri, o dată la tuia şi-apoi în bibliotecă. Filip a avut ideea să trecem pe-o foaie punctele principale:

- Vader nu e profesoară, ci spion KGB.
- Ţinta ei din şcoală e profesorul Dunca.
- Foloseşte biblioteca pentru a trimite de-acolo mesaje (încă nu ştim cum şi cui).
- Are legături cu un grup suspect de ruşi (îţi dai seama după tatuaje), care se adună-n Indigo.
- E expertă la tir, se antrenează printre mistreţi.
- Se deghizează incredibil, inclusiv în clovni.
- Poate să dispară, probabil că deţine secretul teleportării (aici a pus un emoticon, ca să pricepem că-i glumă).
- Şi-a propus să distrugă clasa a opta; dovadă: mistreţii, filmul horror, catalogul etc.
- Urăşte toţi copiii, dar mai ales pe Dora.

Concluzie: Vader trebuie să plece din şcoală.

*Quod erat demonstrandum!*

Acum, că le aveam pe toate înşiruite, urma să şi detaliem ce descoperiserăm în cele peste două luni de la începerea anului. Doar să nu ne dea directorul afară! Râul a tras aer în piept şi-a ciocănit cu sfială. Degeaba. N-a răsunat niciun răspuns dinăuntru. Cioc, cioc, a repetat mai ferm.

— Intră! s-a auzit glasul directorului.

Cum încă şchiopătam şi voiam să-l impresionăm de la-nceput, am intrat eu prima. în plus, pianul îmi oferea mereu un avantaj când era vorba de-un profesor de muzică.

— Vino, Dora! mi-a făcut semn directorul. Ce-i cu voi? S-a-ntâmplat ceva în clasă?

Ne privea cu surprindere prin ochelarii rotunzi. Măcar era în toane bune, se vedea de la o poştă asta. Ne-am înşirat toţi cinci în faţa vitrinei unde ţinea tot felul de diplome, inclusiv unele de-ale mele, din anii mai mici.

— Nu, nu vă faceţi griji. Nu despre vreun incident e vorba. Adică nu s-a spart nimic, nu s-a bătut nimeni.

— Perfect, zâmbi directorul. Hai, curaj, ce vă aduce la mine?

— E mai delicat, interveni Clara. Adică... s-ar putea să nu vă placă. Ăăă...

— Mai repede, vă rog, că am o şedinţă. Vreţi să propuneţi un proiect, ceva...?

— Nu! sări Filip.

— De fapt, da! interveni Luca. Vrem să vă facem o propunere. E ceva de viaţă şi de moarte. Adică deosebit de important. Ca să ne putem da examenele...

— Ce examene? Despre ce vorbiţi? Testele Cambridge, cumva?! Vreţi adeverinţe?

— Nu, domnule director, am intervenit eu.

Trebuia să limpezesc lucrurile. Se vedea că omul nu mai avea multă răbdare.

— Suntem obligaţi să vă propunem ceva legat de doamna profesoară... Vlăsceanu.

— Nu se poate! se înveseli directorul. Abia am primit cererea, acum zece minute, şi-aţi aflat deja? Cum e posibil?

— Ce să aflăm? ne-am repezit toţi într-un glas.

— Cum ce? Că doamna Vera Vlăsceanu nu mai predă la noi. După plângerile repetate ale părinţilor, am fost nevoiţi să luăm măsuri. I-am dat un preaviz, timp în care am căutat alt profesor pentru germană. Un domn cu doctorat la Heidelberg, o să vedeţi, va fi un câştig pentru liceul nostru...

— Vreţi să spuneţi că doamna Vlăsceanu pleacă?! îl întrerupse Filip. Asta da veste. înmărmuritoare.

— Să nu-mi ziceţi că vă pare rău?

— Nu, nici vorbă, doar că... se bâlbâi Clara. Ştiţi... biblioteca...

— Din păcate, nu şi-a făcut nici acolo treaba. în două luni, putea să inventarieze măcar un sfert din cărţile acelea. Săptămâna viitoare începem, în fine,

recondiţionarea locului şi aveam nevoie de o situaţie limpede a titlurilor. Din ce-am văzut, n-a deschis decât o cutie. Dacă mai continuam cu ea, nu aflam nici într-un deceniu ce volume trebuie date la casat. Aveţi nevoie, dragii mei, de-un loc potrivit pentru studiu. Vrem să facem şi-o mică sală de lectură. Proiectul arhitectului arată minunat. în trei luni, vom deschide oficial spaţiul.

— Sunt cărţi... în rusă? riscă Luca. Mă pasionează limba asta.

Directorul zâmbi. Normal că erau, nişte vechituri staliniste, moştenite de la comunişti. Trebuiau să scape de cele mai multe dintre ele.

— Vom păstra dicţionarele. Şi volumele cu adevărat utile. Dacă mai sunt elevi dornici să se instruiască în culturile slave, să găsească şi la noi puţin ajutor. De altfel, voi sunteţi toţi cu germană, nu?

— Da! am răspuns aproape în acelaşi timp.

— Profesoara Vlăsceanu avea, pe lângă germană, studii de... rusă. Din câte scrie în cererea de demisie, pleacă la o slujbă mai bună. Se angajează, zice ea, la ambasada Rusiei.

— Poftim? am făcut eu ochii cât cepele. Ce să facă acolo?!

— Secretariat. Poate traduceri. Dumnezeu ştie. De-aia vă spunem mereu să vă perfecţionaţi la limbi străine. Vă puteţi găsi slujbe mult mai uşor. Uşile se deschid altfel...

Şi-a mai continuat aşa încă vreo cinci minute,

despre cât de bine e să înveţi şi doar să înveţi, până a sunat soneria. Ne-am cerut scuze de deranj şi-am spus la revedere. Adică nu mai voiam nimic de la el?! Fireşte că nu, am răspuns fiecare-n gând, că doar primiserăm cea mai grozavă veste *ever.* Vlăsceanu... plecase! Vader nu ne mai dădea prin maşina de tocat ca să ne întindă apoi pe pâine. Nu ne mai arunca în cuşca tigrilor şi-a mistreţilor. N-o mai urmărea pe Dora. Nu-l mai spiona

pe Dunca... Dar atunci pe cine?!... Nu ne mai abandona, în miez de noapte, în centrul oraşului, la cheremul tuturor obsedaţilor. Vader, dragii noştri, se ducea cu toiag şi desagă tocmai la ambasada... Rusiei.

Am scos un strigăt de bucurie imediat ce-am ajuns în curtea şcolii. Cei de-a opta aveam sport şi nu chiuliserăm niciodată, aşa c-avea să ni se ierte absenţa asta. Clara se descurca ea cumva, la fel şi Râul. Acum trebuia să stăm urgent de vorbă, aveam de clarificat lucruri, nu glumă. Pistele noastre, eram convinşi, urmau să se dărâme precum cărţile de joc. Şi câtă dreptate aveam! La tuia, după jumate de ceas de deliberări, am stabilit următoarele lucruri:

- Vader nu-l spiona pe Dunca, altfel n-ar fi plecat! înseamnă că... nu era spioană?!
- Vader nu trimitea mesaje din bibliotecă. Fusese însărcinată cu inventarul cărţilor. Uf!
- Vader nu mai putea nenoroci clasa a opta, fiindcă plecase din şcoală. Uraaa!
- Vader ura copiii, fireşte, mai ales pe Dora. Ce bine că n-aveam s-o mai vedem vreodată!

După ce-am întors lucrurile pe toate feţele, am mai clarificat cel puţin două puncte. Vă amintiţi că desenele din mapa lui Vlăsceanu, cea capturată de Râul, erau asemănătoare sau chiar identice – cel puţin unele – cu cele din cartea pe care scria KGB? Ei bine, am dat căutare pe Google şi-am descoperit că erau semne preferate în tatuaje. Mai mult, cele câteva combinaţii de simboluri pe care le pozase Râul (încă nu îndrăznise să aducă mapa la şcoală)

erau cuvinte simple în rusă: bun, drept, frumos etc.

Tot eşafodajul nostru anterior începuse să se clatine. Mare noroc am avut că nu ne-am desfăşurat în faţa directorului. Ne-ar fi scăzut notele la purtare mai mult ca sigur. Că doar intraserăm fără permisiune în atâtea locuri, de la secretariat la cămăruţa lui Dunca. Doar în computerul lui Vlăsceanu nu reuşiserăm să pătrundem. Luca nu era cel mai în măsură să facă treaba asta; aveam pe cineva mult mai priceput între noi, aşa c-am decis să plecăm cu toţii, imediat ce sună, spre casa lui. Noroc că n-a trebuit să traversăm oraşul, stătea destul de aproape. Ne-a deschis tatăl lui, care venise mai devreme acasă pentru a rezolva nişte acte contabile.

Filip, mare amator de vechituri electronice, v-aduceţi aminte, a intrat ca-n brânză în carcasa aia antediluvi- ană. N-avea nici măcar parole de securitate... Deci nu era vorba, am tras imediat concluzia, de abordarea unui spion. Documentele erau complet neinteresante, cursuri de învăţare a limbii ruse, jocuri de tipul Solitaire şi Tetris, câteva poze la rezoluţie proastă, mai toate cu braţe tatuate, nişte muzică, nişte teste auto. Şi cât de convinşi fuseserăm că-n vechitura aia aveam să găsim cel puţin câteva secrete colosale! Normal că ni s-a făcut ruşine. Pe de-o parte eram bucuroşi că Vader nu mai avea cum să ne terorizeze, pe de alta ne dezamăgeau înzestrările noastre detectivistice.

— Totuşi, ce era cu acele alea din Indigo? Şi cu

dispariţia lui Vlăsceanu? zise Clara, după ce-am băut toţi un pahar de limonadă.

— Nu ne rămâne decât să mergem să întrebăm, spuse Luca. Abia aştept să-l revăd pe Serghei.

Cum n-aveam toţi biciclete, am decis să o luăm pe jos până la prima staţie de autobuz. 452 avea capăt la Unirii, dar trecea pe lângă Universitate. Am ajuns destul de repede, încă nu începuse traficul de seară. Din fericire, ziua era strălucitoare, ca mai toate zilele din toamna aceasta. în afară de Râul, trecuserăm cu toţii pe la Indigo, aşa că nu se putea să ne mai rătăcim pe străduţe. îmi era puţin teamă de ce-o să găsim acolo; totuşi, dacă Vlăsceanu era spion?

— Hei, Luca, ce bine că te văd! strigă Serghei imediat ce dădu ochii cu noi. Văd că ţi-ai adus şi gagica! Dac-o iubeşti cum mi-ai zis mie, n-are cum să nu se dea pe brazdă.

Luca s-a făcut roşu ca sfecla, i s-au înmuiat picioarele, altfel de ce să se aşeze pe un scaun? Iar mie mi-a crescut pulsul. Vreun minut, cât a pregătit Serghei un cappuccino, nu mi-am putut desprinde ochii de podea. Apoi am tras tare aer în piept, nu despre mine şi Luca era vorba acum, veniserăm acolo pentru lucruri mai importante.

— Serghei! se auzi tocmai atunci un glas cunoscut. Adu-mi odată acele alea! Urgent!

Primul impuls a fost s-o luăm la sănătoasa, cel puţin noi, cei de-a opta. Vocea aia ne urmărise atâta vreme, ne terorizase, iar acum se-auzea răspicat

până şi-n Indigo? Ce nebunie mai era şi asta? Nevoia de răspunsuri a fost totuşi mai mare decât spaima, aşa c-am rămas pe loc. Serghei se precipită spre bucătărie, unde clincheti ceva, răsturnă nişte apă-n chiuvetă, ca apoi să deschidă uşa din stânga culoarului ce ducea la toaletă. Prin deschizătura aceea am văzut un lucru care pur şi simplu ne-a amuţit. Un bărbat dezbrăcat până la brâu tocmai se lăsa martirizat de Vader a noastră. Pe braţul acestuia începea să se ghicească un desen gri, cu trandafiri, şi-un început de caractere chirilice. Cea care se ocupa de toate astea, cu măiestrie, era, aţi ghicit, fosta noastră profesoară.

De groază c-ar putea să mă zărească, am făcut un prim pas înapoi. Ceilalţi, ca la un semn, m-au urmat şi, în câteva secunde, am ajuns în stradă. Cum nu puteam să alerg, că nu trebuia să-mi forţez ligamentele, am intrat vizavi, în Cărtureşti. Cât de bine şi frumos era acolo, printre cărţi! Deodată ne-am simţit în siguranţă. Ne-am dus la ultimul etaj, la cafenea, şi ne-am aşezat. Şi-acolo, cu gândurile încă învârtejindu-ni-se în cap, am început să râdem. întâi abia auzit, ca să sfârşim în hohote. Reparabile Tempus îşi făcuse bine treaba. Vader nu era nicidecum spioană, ci doar îşi completa veniturile, la Indigo, făcând tatuaje. Probabil prefera să lucreze cu ruşi, de-aici şi simbolurile pe care le căuta prin cărţile din biblioteca liceului nostru. îşi mai îmbogăţea vocabularul, facea şi ea conversaţie cu nişte nativi. Slavă cerului că limba asta, rusă, o smulsese până la urmă din şcoala noastră.

— Dar tirul?! De tir aţi uitat? întrebă Râul când toate păreau nespus de clare. De ce-ar avea un hobby ca ăsta?!

— Şi KGB-ul? Ce era cu cartea aia? adăugă Filip. Dacă, totuşi, lucrurile sunt mult mai complicate decât în scenariile noastre?

Am izbucnit iarăşi în râs. Fugit Reparabile Tempus avea să le rezolve până la urmă pe toate. Deocamdată îşi încheiase cea dintâi misiune: eliminarea lui Vader din vieţile noastre. Speram că pentru totdeauna.

# Epilog.
# Cine-i în comisie?!

---

*Clara*

Au trecut şapte luni de când am scăpat de Vlăsceanu şi examenul ne dă mari bătăi de cap. Şi niscaiva palpitaţii. Cel puţin Dorei, lui Filip şi lui Luca, adică celor trei dintr-a opta. Pe mine nu mă aşteaptă nimic interesant. Termin curând clasa a noua, iar vara ce urmează nu va mai fi la fel de entuziastă precum cea anterioară. Habar n-am ce-o să fac, probabil c-o să convoc compulsiv Reparabile Tempus. Sau măcar pe Filip, în ultima vreme n-am mai apucat să stăm deloc de vorbă.

Râul va trece-n clasa a opta, aşa că n-o să-i fie prea uşor. Parcă-l văd făcând zeci de probleme la mate. Şi citind şabloane de-alea de care ai nevoie la examenul de română. Doamne, ce plictiseală! Totuşi, până la evaluarea lui Râul, îi avem pe Luca, Filip şi Dora, care-s străvezii de emoţie. Tot ce auzi de la ei e: „Trebuie să învăţ continuu până LA EXAMEN!”, sau „Doamne, ce bătaie iau dacă nu fac bine LA EXAMEN!”, sau „Dacă iau note mici LA EXAMEN o s-^jung să dorm pe preş.” Sinceră să fiu, nu ştiu de ce-i examenul aşa un hău întunecat. Toţi vorbesc despre el de parc-ar duce-n iad, când de fapt e doar o testare ca multe altele. Să nu mai zic că Filip, Luca

şi Dora îşi fac degeaba griji, căci au medii mari de tot. Daca iau ei toate emoţiile asupra lor, ce le mai rămâne celorlalţi?

Când am dat eu examenul la română, stăteam în spatele unui băiat de două ori mai înalt ca mine. Avea freză hipsterească, era îmbrăcat bine şi-avea şireturile de la adidaşii de firmă legate impecabil. Ai fi zis că-i unu' din ăia antrenaţi, de prin şcolile private. Da' de unde? Când a primit foaia de examen, nici numele n-a ştiut să şi-l scrie corect. Zicea că-l cheamă cumva, dar pe CI scria altceva. Oare ce-i venise ăstuia-n cap de dimineaţă?! Mai mult ca sigur ceva de genul: „OK, azi la 12:30 trebuie să ies cu una, apoi mă duc la tuns. La 15:45 mă văd cu alta-n parc. Mă plimb cu ea o oră, după care dau o raită-n mall, Să mă văd cu băieţii. Dacă mai am timp, poate mai ies cu una. Şi-mi iau neapărat gel de păr. Of, ce mă încurcă afurisitul ăsta de examen pe care-s obligat să-l dau tocmai acum. La ce-mi trebuie?!"

Drept să vă spun, la română a fost cum a fost, dar la matematică am avut şi eu nişte emoţii... Credeam că încep să vomit doar formule şi prisme dacă nu dau examenul mai repede. Nu recomand nimănui să se pani- cheze aşa de tare. La mate ori ştii şi rezolvi foarte bine, ori nu ştii şi tot te descurci. Problemele sunt aceleaşi, tot ce ai de făcut este să te bazezi pe memorie. Cu toate astea, eu tot nu înţeleg logica examenului. Adică nu e ca şi cum te va opri vreodată cineva pe stradă ca să te întrebe dacă ai cumva să-i schimbi 10 lei cu două hârtii din jumătatea valorii acordate. Sunt sigură că dac-ar veni un hoţ să te

jefuiască, nu ţi-ar spune: „Dacă-mi zici un sinonim pentru *sicriu,* te las în pace.” Bineînţeles că-ţi va fi de folos să ştii să-i răspunzi, dar, să fim serioşi, viaţa nimănui nu depinde de propoziţiile subordonate completive directe şi nici de volumul piramidei hexagonale.

Totuşi, mai e ceva ce nu pot înţelege. De ce cred copiii că vor fi pedepsiţi dacă iau note mici la examen? Sau, şi mai rău, de ce-s convinşi că vor fi daţi afară din casă sau că vor fi puşi să doarmă pe hol, pe preş? De ce-s siguri că, după afişarea rezultatelor, părinţii le vor spune: „După note şi răsplată! Acum hai la Ikea să-ţi alegi un preş pe care să dormi tot restul verii!” Mi-l şi închipui pe Luca, ghemuit în faţa intrării, cu tableta în mână, uitându-se la seriale. Sună foarte plauzibil, nu?

— Examenul este de-o mie de ori mai uşor decât aventura noastră cu Vader! mi-am încurajat prietenii, când i-am însoţit la prima probă.

— Sigur o să ne dea genul epic! Ăsta nu s-a mai dat de trei ani! a zis Luca.

îşi rosese unghiile până în carne.

— Sau poate o doină! Literatura populară e parte din fiinţa noastră, aţi uitat? zâmbi Dora. Ce-aş mai inter- preta-o la pian!

înainte să intre în sală, i-am luat pe toţi în braţe şi le-am urat succes. Imediat după ora unu, Fugit, grupul nostru de WhatsApp, a început să bubuie, se descurcaseră toţi, primiseră genul dramatic, noroc că prin ianuarie am fost la teatru împreună.

A doua zi n-am putut să-i însoţesc la examenul de

matematică, pentru că nu începuse vacanţa, mediile încă nu ni se încheiaseră, deci mai aveam nevoie de note. O scoseseră şi-acolo la capăt, am aflat tot din mesaje. Orele astea sunt atât de tensionate, încât nici la telefon nu mai răspund. Cum noi dăm şi germană, nu ca mai toţi absolvenţii de-a opta care-au scăpat deja de griji, toată nebunia durează patru zile.

Joi, când a venit proba de limbă, i-am condus din nou la şcoală. Cursurile se mutaseră după-amiază, nu se putea să bruiem examenele. Toţi trei erau atât de pieriţi, încât mi-am spart capul să găsesc o glumă.

— Cine ştie cum afli câţi dinţi are-un purice?

___?

— îl iei uşor de ceafă, îl întorci cu burtica-n sus, îl gâdili şi puricele o să-nceapă să râdă. Iar tu îi numeri repede dinţii.

N-a râs nimeni. Vă daţi seama că n-am putut să-i las singuri şi m-am strecurat cu ei în şcoală. Nu voiam decât să-i conduc până la sălile-n care erau repartizaţi, ca să le mai dau un strop de energie. I-am mai îmbrăţişat încă o dată şi i-am asigurat că va fi o nimica toată şi testarea asta. Să fíe curajoşi, căci după-amiază aveau să fie cei mai liberi şi mai fericiţi oameni din lume.

înainte să părăsesc şcoala, m-am oprit o clipă la toaletă. Nu m-am mai dus la cea a elevilor, ar fi fost riscant pentru mine să fiu prinsă pe holuri, aşa c-am intrat la profesori. Lângă cancelarie. Nu era nimeni, prin urmare am scăpat repede. Am ieşit şi, când s-o iau spre capătul coridorului, am auzit prin uşa

întredeschisă glasul secretarei:
— Vlăsceanu? Ce ştiţi, a ajuns? Nu putem deschide subiectele până nu-i toată comisia.
Vă daţi seama c-am paralizat. Ce Vlăsceanu?! Vader din nou?! A venit să-şi ducă opera de distrugere până la capăt? Nu era posibil... Nu! Inima-mi spărgea pieptul,

uimirea, indignarea şi, de ce să nu recunosc, şi frica îmi provocau adevărate palpitaţii. Dacă secretara n-ar fi reluat tocmai atunci întrebarea, nu ştiu ce mi s-ar fi putut întâmpla.

— Văseanu?! Domnul Văseanu a ajuns?

Când Dora, Luca şi Filip au terminat examenul, fericiţi că scăpaseră de cel mai greu an al vieţii lor, m-am gândit să le zic ce-auzisem de dimineaţă. E drept că m-am rezumat doar la prima parte:

— Vlăsceanu e în comisie!

*Quod erai demonstrandum!*

Reparabile Tempus

*PS.*

*Robert Ersten a apărut la cursul de scriere creativă ţinut de Ioana Nicolaie la Şcoala Germană Hermann Oberth. Elisa Merca, Andrei Droc, Cristian Mitrea, Catinca Nistor, Sora Zapodeanu, Matei Mustea, David Stavila şi Gabriel Cărtărescu au ajutat la precizarea lui.*

# Cuprins